

ஒரு அரசியல் கருத்துக் கண்ணோட்டம் என்ற முறையில் டிராட்ச்கிய வாதம் தோல்வியுற்றதற்கும், லெனினியம் பாதுகாக்கப்பட்டு நிலை நிறுத்தப்பட்டதற்கும்

தோழர் ஸ்டாலின் எழுதிய

“லெனினியத்தின் அடிப்படைகள்”
(Foundations of Leninism)

என்ற புத்தகம் பேருதவி செய்தது. இது 1924-ல் வெளியிடப்பட்டது. லெனினியத்திற்கு மிகவும் திறமையான முறையில் விரிவுரை செய்து லெனினியத்திற்கு ஆதரவாக வலுவான ஆதாரங்களை இந்நூல் திரட்டிக் கொடுத்தது. உலகமெங்கும் போல்ஷ்விக்குகள் கையில் சக்தி மிகுந்த மார்க்சீய-லெனினிய ஆயுதமாக இருந்தது. இன்றைக்குமிருக்கிறது.

(சோவியத் கம்யூனிஸ்ட் (போல்ஷ்விக்) கட்சியின் வரலாறு, தமிழ்ப் பதிப்பு: 1979, பக்கம் 473)

லெனினியத்தின் அடிப்படை அம்சங்கள்

லெனினியத்தின் அடிப்படை அம்சங்கள்

லெனினியத்தின்
அடிப்படை
அம்சங்கள்

LIBRARY
OF THE DE
DEGAS ASSOCIATION
SEINE FRANCE

AY 10 7
21500187 70 500 00
- 000 2 1 7 000 00
21500187 70 500 00
- 000 2 1 7 000 00

லெனினியத்தின் அடிப்படை அம்சங்கள்

(FOUNDATIONS OF LENINISM)

P'RAYA

87 RUE DE COLOMBES

92600 ASNIERES SUR -

SEINE : FRANCE

ஜே. வி. ஸ்டாலின்

சென்னை புக் ஹவுஸ் (பி) லீட்.,

6, மேட்லி ரோடு,

தி. நகர், சென்னை-17.

முதற் பதிப்பு : டிசம்பர், 1977

இரண்டாம் பதிப்பு : ஜூலை, 1984

அடிப்படை அம்சங்கள்
 Foundations of Leninism

லெனினியத்தின் அடிப்படை அம்சங்கள்
 (Foundations of Leninism)

by

J. V. STALIN

மீலை ரூ. 12 - 00

Cover Design by
 GNANA VELU

Published by
 CHENNAI BOOK HOUSE (P) LTD
 6, Madley Road
 T. Nagar, Madras - 17

Printed at

Vetri Achagam, Madras - 5

பதிப்புரை

தோழர் ஸ்டாலின் எழுதிய சிறப்புப் பெற்ற நூல்களில் இதுவும் ஒன்றாகும். 1924 - ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதத் தொடக்கத்தில் கவர்தலோவ் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆற்றிய சொற்பொழிவு, பின்னர் ஏப்ரல், மே மாதங்களில் பிராவ்தாவில் வெளியிடப்பட்டது. லெனினியத்தைப் பற்றி ஸ்டாலின் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகளும், எழுத்தோவியங்களும் லெனினியத்தின் பிரச்சனைகள் என்ற நூல் வடிவில் வெளியிடப்பட்டது. லெனினியத்தின் பிரச்சனைகள் என்ற நூலின் எல்லா பதிப்புகளிலும் லெனினியத்தின் அடிப்படை அம்சங்கள் என்ற இச் சொற்பொழிவும் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறு 1947 இல் மாஸ்கோ பதிப்பாக வெளிவந்த, லெனினியத்தின் பிரச்சனைகள், என்ற நூலின் முதற் பகுதியின் தமிழாக்கமே இந்நூல்.

சோவியத் கம்யூனிஸ்ட் (போல்ஷ்வித்) கட்சியின் வரலாறு கூறுவதுபோல, “சித்தாந்த ரீதியில் டிராஸ்டீய் வாதத்தைத் தோற்கடித்து, லெனினியத்தை பாதுகாப்பதில் தோழர் ஸ்டாலின் வரைந்த லெனினியத்தின் அடிப்படை அம்சங்கள் என்ற நூல் பெரும் பணியாற்றியது. அபாரமான திறமையுடன் லெனினியத்தை விளக்கி உரை செய்கிறது இந்நூல். லெனினியத்தைத் தத்துவ ரீதியில் பலமாக உறுதிப்படுத்துவதாக இந்நூல் விளங்குகிறது.”

பாட்டாளி வர்க்கத்தின் அரசியல் விடுதலைக்காகப் போராடி வரும் தமிழக மார்க்ஸிஸ்டுகளுக்கும், தொழிலாளி வர்க்கத்தின் முன்னணிப் படையினராய்த் தொண்டாற்றும் வர்க்கப் பிரதிநிதிகளுக்கும் இம்மொழி பெயர்ப்புப் பெரிதும் பயனளிக்கும் என்று கருதுகிறோம். இந்நூல் வெளிவர பல வழிகளிலும் உதவி புரிந்த தோழர்கள் ஆனைவருக்கும் எங்கள் நன்றி.

சென்னை புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.

பொருளடக்கம்

லெனினியத்தின் அடிப்படை அம்சங்கள்		1
1.	லெனினியத்தின் வரலாற்று அடித்தளம்	6
2.	பிரச்சனைகளை ஆராயும் முறை	19
3.	தத்துவம்	34
4.	தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம்	68
5.	விவசாயி பிரச்சனை	94
6.	தேசிய இனப் பிரச்சனை	120
7.	யுத்த தந்திரமும், போர்த் தந்திரங்களும்	140
8.	கட்சி	172
9.	வேலை செய்வதின் முறை	201

பக்க (15) க்கும் மேலும்

லெனினியத்தின் அடிப்படை அம்சங்கள்

சுவர்தலோவ் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆற்றிய உரைகள்

லெனினியத்தின் அடிப்படையான அம்சங்கள் பற்றிய விஷயம் மிகப் பெரியது. அது முழுவதையும் விளக்க ஒரு முழுநூல் தேவைப்படும். உண்மையில், பல நூல்கள் தேவைப்படும். எனவே இயல்பாக, லெனினியத்தை முழுமையாக வெளிக் கொணர்வதாக எனது உரைகள் இருக்காது; இந்த சொற்பொழிவுகள் மூலம் எதையாவது சிறப்பாக சாதிக்க முடியும் என்றால், அது லெனினியத்தின் அடிப்படை அம்சங்களை சுருக்கமாக பொழிப்புரை செய்வது தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. இருந்தபோதிலும், இந்த பொழிப்புரை பயன் தருமென்றே நான் கருதுகிறேன். லெனினியத்தை வெற்றிகரமாகப் பயிலவதற்குத் தேவைப்படுகிற முறையில் எங்கிருந்து ஆரம்பிப்பது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டும் குறிப்புகளை நிர்ணயிப்பதற்கு இந்த பொழிப்புரை பயன்படும்.

லெனினியத்தின் அடிப்படை அம்சங்களை விரிவுரை செய்வது என்றால், லெனினியுடைய உலகக் கண்ணோட்டத்துக்கு ஆதாரமாக இருந்த தத்துவத்தை விளக்குவதென்று அர்த்தமாகாது. ஏனெனில், லெனினியுடைய உலகக் கண்ணோட்டமும் லெனினியத்தின் அடிப்படைகளும் ஒரே எல்லைக்குள் இருப்பவையல்ல. லெனின் ஒரு மார்க்ஸியர்! எனவே அவரது உலகக் கண்ணோட்டத்துக்கு ஆதாரம் மார்க்ஸியம் ஆகும். அதனால் லெனினியத்தை விளக்குவதற்காக மார்க்ஸியத்தை விளக்குவதி லிருந்து

ஆரம்பித்து வைக்கவேண்டும் என்று ஆகிவிடாது. லெனினியத்தை விளக்குவது என்றால், மார்க்சியம் என்ற பொதுவான தத்துவ சருஜலத்திற்கு லெனினால் அளிக்கப்பட்ட புதிய, விசேஷமான தத்துவச் செல்வத்தை விளக்குவதென்றாகும்; லெனின் பெயரைத் தாங்கி நின்று விளங்கும் புதிய விசேஷமான அம்சங்களை விளக்குவதென்றாகும். இந்தப் பொருளில் மட்டுமே, என் உரைகளில் நான் லெனினியத்தின் அடிப்படையான அம்சங்களைப் பற்றி பேசப் போகிறேன்.

ஆக, லெனினியம் என்றால் என்ன?

சிலர் சொல்கிறார்கள்: ரஷ்யாவில் நிலவிய குறிப்பிட்ட நிலைமையையொட்டி நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட மார்க்சியமே லெனினியம் என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். இந்த நிர்ணயப்பில் பகுதியளவு உண்மையிருக்கிறது. எனினும் இது முழு உண்மையையும் சொல்லிவிடவில்லை. ரஷ்ய நிலைமைகளுக்குத் தகுந்தவாறு மார்க்சியத்தை லெனின் பயன்படுத்தினார் என்பது உண்மையே; அதுவும் மிக மிக சிறப்பாகப் பயன்படுத்தினார். ஆனால், ரஷ்ய நிலைமைகளில் கடைபிடிக்கப்பட்ட மார்க்சியமாக மட்டும் லெனினியம் இருந்திருந்தால், அது வெறும் தேஜய அம்சம் மட்டும் பொருந்தியதாக இருக்க வேண்டும்; ரஷ்ய தத்துவமாக மட்டும் இருக்க வேண்டும்; ஆனால் அது அப்படி இல்லை என்பது நமக்குத் தெரியும். அது வெறும் ரஷ்யத் தத்துவம் மட்டுமல்ல. அது சர்வதேசங்களிலும் நிலவக் கூடிய நிலைமைகளுக்கு பொருந்துவதாக இருக்கிறது. அது சர்வதேஜய வளர்ச்சி முழுமையிலும் வேருன்றியதாகும் என்பதை நாம் அறிவோம். அதனால்தான் அதை மேற்கண்டவாறு நிர்ணயிப்பு செய்வது பகுதிப் பார்வை என்று நான் கருதுகிறேன்.

1840 விருந்து 1850 வரையில் மார்க்சியத்தின் பால் காணப்பட்ட புரட்சிகரமான அம்சங்களை திரும்ப உயிர்ப்பித்து இருப்பதே லெனினியம் என்று வேறு சிலர்

குறிப்பிடுகிறார்கள். 1850 - க்குப் பிறகு மார்க்சியம் தன் புரட்சிக் கொள்கைகளைக் கைவிட்டு விட்டு, மிதமான தாகவும் புரட்சிகரமான தன்மை அற்றதாகவும் ஆகி விட்டதற்கு மாற்றாக, லெனினியம் மார்க்சியத்தின் புரட்சிகரக் கூறுகளை உயிர்ப்பித்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார்கள். மார்க்சின் போதனைகளை இவ்விதம் மதிக்கட்டரீதியில் கொச்சையான முறையில் இரண்டு பகுதிகளாக அதாவது, புரட்சிகரமான பகுதி என்றும், மிதமான பகுதி என்றும் பாகுபடுத்துவதை நாம் புறக்கணிக்கிறோம். இருந்த போதிலும் இந்த முற்றிலும் திகாத அதிருப்திகரமான நிர்ணயிப்பு கூட ஒரு துளி உண்மையை வெளியிடுகிறதென்பதை நாம் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். என்ன அந்த துளி உண்மை? இரண்டாம் அகிலத்தைச் சேர்ந்த சந்தர்ப்பவாதிகளால் மறைக்கப்பட்ட மார்க்சியத்தின் புரட்சிகர சாராம்சத்தை லெனின் மீட்டெடுத்தார் என்பதே அந்த துளி உண்மையாகும். இது உண்மையில் துளி அளவிலானதே. முழு உண்மை என்னவெனில், மார்க்சியத்தை மீட்டெடுத்ததோடு மட்டுமின்றி முதலாளியத்தின் புதிய நிலைகளுக்கும் பாட்டாளி வர்க்கப் போராட்ட நிலைகளுக்கும் ஏற்ற விதத்தில் மார்க்சியத்தை மேலும் வளர்த்து அது ஒரு படி முன்னோக்கிக் கொண்டு சென்றது.

அப்படியானால், கடைசியாக அலகிப் பார்க்கிறபோது லெனினியம் என்றால் என்ன?

ஏகாதிபத்தியமும் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியும் நிலவும் காலகட்டத்தின் மார்க்சியமே, லெனினியம். இதைவிட இன்னும் திட்டமாகச் சொல்வதென்றால், பொதுவாக தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியின் தத்துவமும் போர்த் தந்திரங்களும் லெனினியம்; குறிப்பாக, தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தின் தத்துவமும் போர்த் தந்திரங்களும் லெனினியம் ஆகும். மார்க்சம், ஏங்கல்சும் தங்களுடைய நடைமுறைகளை வகுத்துக் கொண்ட

காலம், புரட்சிக்கு முற்பட்ட (பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியைத்தான் மனதில் வைத்து நான் பேசுகிறேன்) காலமாகும். அந்தக் காலத்தில் நன்கு வளர்ந்து முதிர்ந்த ஏகாதிபத்தியம் இன்னும் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. அந்தக் காலத்தில் தொழிலாளிகள் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சிக்கு தயாரிப்புகளைத்தான் செய்துகொண்டிருந்த காலம். பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சி தவிர்க்க முடியாதவாறு உடனடியாக ஏற்பட்டே தீரும் என்ற நிலைமை இருந்த காலம் அல்ல. ஆனால், மார்க்சு, ஏங்கெல்சு ஆகியோரின் வழித் தோன்றலான லெனின் தன் நடைமுறைகளை வகுத்துக்கொண்ட காலம், ஏகாதிபத்தியம் வளர்ந்து முதிர்ந்த காலமாகும். தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சி தோன்றிக் கொண்டிருந்த காலமாகும். தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சி ஒரு நாட்டில் வெற்றிக் கொடியை நாட்டி விட்ட காலம் முதலாளிய வர்க்க ஜனநாயகத்தை ஒழித்து விட்டு தொழிலாளிவர்க்க ஜனநாயகத்தின் காலகட்டம், சோவியத்துகளின் கால கட்டம் தோன்றிய காலமே லெனினின் காலமாகும்.

இதனால்தான் லெனினியத்தை மார்க்சியத்தின் வளர் நிலை என்கிறோம்.

லெனினியம் விசேஷமான, போர்க் குணமும் அவாதி யான புரட்சிகரமான தன்மையும் கொண்டு இருப்பதாக சாதாரணமாகச் சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது; இது முற்றிலும் சரியே. இந்தக் குணாதிசயம் அதனிடம் இருப்பதற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. முதலாவதாக, தொழிலாளி வர்க்கப்புரட்சியில் உருவம் பெற்று எழுந்தது லெனினியம். இதனால் அப்புரட்சியின் முத்திரை இதன்மேல் பதியாம லிருக்க முடியாது. இரண்டாவதாக, இரண்டாவது அகிலத்தின் சந்தர்ப்ப வாதத்தை எதிர்த்து நடத்திய பல மோதல்களிலேயே லெனினியம் வளர்ந்து, வலுவடைந்தது. அந்த மோதல்கள், முதலாளித்துவத்தை வெற்றிகரமாக

எதிர்ப்பதற்கு பூர்வாங்கமாக, கண்டிப்பாக நடத்தப்பட வேண்டிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாக விளங்கின. அவற்றில் முதலில் வெற்றியடைந்தாலே, முதலாளித் துவத்தை வெற்றிகரமாக எதிர்க்க முடியும். அன்றமட்டு மல்ல; இன்றைக்கும் இப்படிப்பட்ட முக்கியத்துவம் வாய்ந் தவையாகவே அந்த போராட்டங்கள் இருக்கின்றன. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இதை மறக்கலாகாது. ஒரு பக்கம் மார்க்சு ஏங்கெல்சுக்கும், மறு பக்கம் லெனினுக்கும் மத்தியில் இருந்த இடைக்காலம் இரண்டாவது அகிலத்தின் சந்தர்ப்பவாதம் முழு ஆதிக்கம் செலுத்திய காலமாக இருந்தது. இந்த சந்தர்ப்பவாதத்தை எதிர்த்து சவிரக்க மில்லாத போராட்டத்தை நடத்துவது லெனினியத்தின் பிரதான கடமைகளில் ஒன்றாக விளங்கியது.

1. லெனினியத்தின் வரலாற்று அடித்தளம்

ஏகாதிபத்திய சூழ்நிலைமைகளில் முதலாளித்துவத்தின் முரண்பாடுகள் மிகவும் தீவிரம் அடைந்து இருந்த போது, தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சி என்பது உடனடியாக நடைமுறைப் பிரச்சனையாக ஆகிவிட்டபோது, தொழிலாளி வர்க்கத்தைப் புரட்சிக்கு ஆயத்தப்படுத்தும் காலம் முடிவுற்று, ஒரு புதிய காலம் தொடங்கிவிட்ட போது, அதாவது முதலாளியத்தை நேரடியாகத் தாக்க வேண்டிய காலம் தொடங்கிவிட்டபோது, லெனினியம் வளர்ந்து உருவம் பெற்றது.

ஏகாதிபத்தியத்திற்கு, 'அழுகி செத்து மடியப்போகிற முதலாளியம்' (Moribund Capitalism) என்று பெயரிட்டார் லெனின். ஏன்? ஏனெனில், முதலாளியத்தின் முரண்பாடுகளை எந்த அளவுக்குத் தீவிரமாக்க முடியுமோ, அந்த அளவுக்கு—எந்த எல்லையைத் தாண்டியவுடனே புரட்சி ஆரம்பமாகுமோ அந்த எல்லையைத் தொடும் அளவுக்கு ஏகாதிபத்தியம் தீவிரமாக்குகிறது. இந்த முரண்பாடுகளில் மூன்று மிகமிக முக்கியமானவையாகக் கருதப்பட வேண்டும்.

முதலாவது முரண்பாடு, மூலதனத்திற்கும் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையே உள்ள முரண்பாடு ஆகும். ஏகாதிபத்தியம் என்றால், இயந்திரத் தொழில் வளர்ச்சி பெற்ற நாடுகளில் உள்ள ஏகபோக டிரஸ்டிகள், சிண்டிகேட்டுகள், வங்கிகள், நிதி மூலதனக் குறுங்குழுக்கள் முதலியவற்றில் சர்வ வல்லமை பெற்ற சக்தியாக விளங்கு

வதாகும். இத்தகைய சர்வ வல்லமை பெற்ற சக்தியை எதிர்க்கும் போராட்டத்தில், தொழிலாளி வர்க்கத்தின் மரபு வழிப்பட்ட சகஜமான போராட்ட முறைகள்—தொழிற் சங்கங்கள், கூட்டுறவு சங்கங்கள், பாராளுமன்றக் கட்சிகள், பாராளுமன்றத்திற்குள்ளே போராட்டம்—முற்றிலும் போதாமையாக உள்ளன என்பது நிரூபிக்கப்பட்டது. இரண்டேவழிகள் தாம் உண்டு. ஒன்று, முதலாளியத்தின் கருணையை வேண்டி நின்று, முன் மாதிரியே துன்பத்தில் அமிழ்ந்து போக வேண்டும்; அல்லது, புதிய ஆயுதத்தை ஏந்த வேண்டும். இந்த இரண்டில் ஒன்றைக் கடைப் பிடிக்குமாறு பரந்துபட்ட தொழிலாளர் திரள்முன் ஏகாதிபத்தியம் வைக்கிறது. ஏகாதிபத்தியம், தொழிலாளி வர்க்கத்தைப் புரட்சிக்குக் கொண்டு செல்கிறது.

இரண்டாவது முரண்பாடு, மூலப் பொருட்கள் கிடைக்கக் கூடிய இடங்களையும், அந்நிய நாட்டுப் பிரதேசங்களையும், கைப்பற்ற நடக்கும் போராட்டத்தில் வெவ்வேறு பணக் கோஷ்டிகளுக்கும், ஏகாதிபத்திய வல்லரசுகளுக்கும் இடையே உண்டாகியிருக்கும் முரண்பாடு ஆகும். ஏகாதிபத்தியம் என்றால், மூலப் பொருட்கள் கிடைக்கிற மூல ஸ்தானங்களுக்கு மூலதனத்தை ஏற்றுமதி செய்வதாகும். இதற்காக மூலப்பொருள் கிடைக்கின்ற இடங்களை தமக்காக மட்டுமே ஏகபோகமாக வைத்துக் கொள்வதற்காக ஒவ்வொருவரும் மற்றவருக்கு எதிராகப் போராடுவதாகும். ஏற்கனவே பங்கிட்டுக் கொள்ளப்பட்ட உலகத்தை திரும்பவும் புதிய முறையில் பங்கிட்டுக் கொள்ள அவர்களுக்குள்ளே நடக்கும் போராட்டம் ஆகும். ஏற்கனவே கைப்பற்றி தம் உடமையாக ஆக்கிக் கொண்டுவிட்ட, இனி யாருக்கும் விடமுடியாது என்று உடம்புப் பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிற, பழைய பணக் கோஷ்டிகளையும், வல்லரசுகளையும் எதிர்த்து, 'இவ்வுலகில் எங்களுக்கு ஒரு இடம்

வேண்டும்' என்று வாதித்த நாடு பிடிக்க முயற்சிக்கிற புதிய பணக் கோஷ்டிகளும், வல்லரசுகளும் மிகவும் மூர்க்கத்தனமாக நடத்துகிற போராட்டம் ஆகும். வெவ்வேறு முதலாளிய கோஷ்டிகளுக்குமிடையே நடக்கும் இந்த வெறிகொண்ட போராட்டம், தவிர்க்க முடியாதவாறு, ஏகாதிபத்திய யுத்தங்களை மூட்டும் அம்சம் பொருந்தியதாக இருக்கின்றது. அந்நிய நாட்டுப் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றும் பொருட்டு யுத்தம் முனுவதற்கு வழிகோலக் கூடியதாக இருக்கிறது. அப்படி யுத்தத்தை மூட்டும் இந்த அம்சம் அதன் விளைவாக இன்னொரு குணாம்சத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறது. அது பரஸ்பரம் ஏகாதிபத்தியவாதிகள் பலவீனம் அடைவதில் கொண்டு போய் வீடக் கூடியதாகவும், பொதுவாகவே முதலாளித்துவத்தை பலவீனப்படுத்துவதாகவும், தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியின் வருகையை துரிதப்படுத்தக் கூடியதாகவும், அப்புரட்சியைத் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாக ஆக்கக் கூடியதாகவும் இருக்கிறது.

முன்றாவது முரண்பாடு அடிமைப்படுத்தி அரசாட்சி புரிகிற, விரல்விட்டு எண்ணத்தக்க—ஒருசில 'நாகரீக' நாடுகளுக்கும் அடிமைப்பட்டும், குடியேற்ற நாடுகளாயும் கிடக்கிற கோடானுகோடி உலக மக்களுக்கும் இடையே புள்ள முரண்பாடு ஆகும். ஏகாதிபத்தியம் என்றால், அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கும் ஏராளமான குடியேற்ற நாடுகளிலும், சார்பு நாடுகளிலும் வசிக்கிற கோடானுகோடி மக்களை வெட்கங் கெட்டத்தனமாகச் சுரண்டுவதும் மிக மிக அரக்கத்தனமாக ஒடுக்குவதுமாகும். இந்த சுரண்டலின் மற்றும் ஒடுக்கலின் நோக்கம் கொள்ளைக்காரத்தனமான லாபங்களை கசக்கிப் பிழிந்து மூட்டை கட்டிச் செல்வதாகும். ஆனால் இந்த நாடுகளை அதிகமாகச் சுரண்டுவதற்காக, இந்த நாடுகளை அதிகமாகச் சுரண்டுவதற்காக, இந்த நாடுகளில் புகைவண்டிப் பாதைகள், தொழிலகங்கள் மற்றும் ஆலைகள், தொழிற்சாலைகள்

மற்றும் வணிக மையங்கள் ஆகியவற்றை நிறுவுவது கட்டாயமாகிறது. அவசியத்தின் நிர்ப்பந்தத்தால் கையாளும் இந்த கொள்கையின் தவிர்க்கமுடியாத விளைவுகள் என்னவென்றால், இயந்திரத் தொழிலாளிகளுடைய வர்க்கம் உதயமாகிறது; கதேச படிப்பாளிக் கூட்டம் தோன்றுகிறது; தேசிய உணர்வு வீழிப்படைகிறது; விடுதலை இயக்கம் வளர்கிறது. இது முழுக்க முழுக்க உண்மை என்பதை விதிவிலக்கின்றி எல்லா குடியேற்ற நாடுகளிலும் சார்பு நாடுகளிலும் வளர்ந்திருக்கும் புரட்சி இயக்கங்கள் நன்கு நிரூபிக்கின்றன. இந்த குழ்நிலை, பாட்டாளிவர்க்கத்துக்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். ஏனெனில், குடியேற்ற நாடுகளையும் சார்பு நாடுகளையும் ஏகாதிபத்தியத்தின் பின்பலமாக (Reserve) இருக்கும் நிலையைமாற்றி பாட்டாளிவர்க்கப் புரட்சிக்குப் பின்பலமாக ஆக்குவதன் மூலம் இது முதலாளியத்தின் நிலையை மிகவும் பலவீனப்படுத்தி, முற்றிலும் மாற்றி அமைத்து விடுகிறது.

பொதுப்படையாகப் பார்த்தால், இவைதான் ஏகாதிபத்தியத்தின் பிரதான முரண்பாடுகள். ஒரு காலத்தில் தழைத்துச் செழித்த முதலாளியத்தை, அழுகி மடியப் போகும் முதலாளித்வமாக மாற்றியிருக்கும் முரண்பாடுகள் இவைதான்.

பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மூண்ட ஏகாதிபத்திய யுத்தத்தின் விசேஷம் என்ன? ஏகாதிபத்தியத்தின் மேற்கண்ட முரண்பாடுகள் அனைத்தையும் அது ஒன்றாகக் குவித்து முடிச்சுப் போட்டு சாவா, பிழைப்பா என்ற நிலையையுண்டாக்கியது. அதனால் அது தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சிப் போராட்டங்களை துரிதப்படுத்திய தோடல்லாமல், அவற்றிற்கான வசதியையும் செய்து கொடுத்தது.

இன்னொரு விதமாகக் கூறுவதானால், ஏகாதிபத்தியம் அந்த யுத்தத்தை முட்டிவிட்டதன் மூலமாக புரட்சியானது காரிய சாத்தியமானதும், தவிர்க்க முடியாததுமான விஷய மாயிற்று; அதோடல்லாமல், முதலாளித்துவ கோட்டை கொத்தளங்களை நேரடியாகத் தாக்குவதற்கு வாய்ப்பான சந்தர்ப்பத்தையும் உண்டாக்கிக் கொடுத்தது.

இத்தகைய ஒரு சர்வதேச நிலைமைதான் லெனினியத் துக்குப் பிறப்பு அளித்தது.

சிலர் கேட்கலாம்: “இதெல்லாம் ரொம்பவும் சரி, ஆனால் இதற்கும் ரஷ்யாவுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? ஏகாதி பத்தியத்தின் சிறப்பான உறைவிடமாக ரஷ்யா இருக்க வில்லையே? சிறப்பான உறைவிடமாக ரஷ்யா இருந்திருக்க முடியாதே! ரஷ்யாவில் பிரதானமாக ரஷ்யா வுக்காகப் பாடுபட்ட லெனினுக்கும் அதற்கும் என்ன சம்பந்தம்? லெனினியத்துக்கு தாயகமாக விளங்கும் பெருமையை தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியின் தத்துவம், போர்த் தந்திரங்கள் ஆகியவற்றின் பிறப்பிடமாக விளங்கும் பெருமையை, மற்றெல்லா நாடுகளையும்விட ரஷ்ய நாடு மட்டும் எவ்விதம் பெற்றது?”

ஏனெனில், ஏகாதிபத்தியத்தின் மேற்கண்ட முரண் பாடுகள் அனைத்துக்கும் கேந்திர மையமாக விளங்கிற்று ரஷ்ய நாடு.

ஏனெனில், மற்றெந்த நாட்டையும்விட ரஷ்யாவில் புரட்சிகரமான நிலைமை பக்குவப்பட்டிருந்தது. அதனால் அது ஒன்று மட்டுமே மேற்கண்ட முரண்பாடுகளை புரட்சி கரமான வழியில் தீர்க்கக்கூடிய நிலையில் இருந்தது.

இதை விளக்கத் தொடங்குவோம். முதலாளித்துவ ஒடுக்குமுறை, குடியேற்ற நாட்டு ஒடுக்குமுறை, இராணுவக் கொடுமை என்ற அத்தனை விதமான சுரண்டல்,

ஒடுக்கல் முறைகளும் ரஷ்யாவை இருப்பிடமாகக் கொண்டிருந்தன. அதுவும் சாதாரணமாக அல்ல; எவ்வளவு அநாகரிகமாகவும் மூர்க்கத்தனமாகவும் இருக்கமுடியுமோ, அவ்வளவு அநாகரிகமாகவும் மூர்க்கத்தனமாகவும் இருந்தது. முதலாளித்துவத்தின் வல்லமை, ரஷ்யாவில் ஜாரியத்தின் எதேச்சாதிகாரத்துடன் கூடிக்கலந்தது என்பது யாருக்குத்தான் தெரியாது? ரஷ்ய தேசிய வாத்தத்தின் ஆக்கிரமிப்புப்போக்கு ரஷ்யரல்லாத பிற தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த மக்களை அழிக்கும் நோக்கத்துடன் ஜாரியத்துடன் கூடிக்கலந்தது என்பதும் யாருக்குத்தான் தெரியாது? துருக்கி, பாரசீகம், சீனா போன்ற பகுதிகளைச் சுரண்டும் போக்கு, இந்தப் பகுதிகளை ஆக்கிரமித்துக் கைப் பற்றும் ஜாரியத்துடன் கூடிக்கலந்தது என்பதும் யாருக்குத் தான் தெரியாது? “இராணுவ வெறியும் நிலப்பிரபுத்துவச் சுரண்டலும் கலந்த ஏகாதிபத்தியம்” என்று அதை லெனின் குறிப்பிட்டது மிகவும் சரியாகும். உண்மையில், ஏகாதி பத்தியத்தின் சகலவிதமான மிகவும் கேடான அம்சங்களையும் தன்னகத்தே தாங்கி உச்ச நிலையில் காணப்பட்டது தான் ஜாரியம்.

மேலே செல்வோம். மேற்கத்திய ஏகாதிபத்தியத்திற்கு பிரம்மாண்டமான பின் பலமாகவும் ஜாரிய ரஷ்யா விளங்கியது. நிலக்கரி, பெட்ரோல் போன்ற எரிபொருள் உற்பத்தி, உலோகத் தொழில் போன்றவை ரஷ்ய தேசிய பொருளாதார அமைப்பின் ஆதாரத் தொழில்களை அந்நிய தேச மூலதனம் தன் கைக்குள் அடக்கி வைத்திருந்தது. ரஷ்யாவில் விருப்பப்படி நுழையவும் கொள்ளையடித்துச் செல்லவும் ஜாரியம் அந்நிய மூலதனத்தை அனுமதித்தது. அதோடு மட்டுமல்லாமல், அதனுடைய சொந்தக் காரர்களான மேற்கத்திய ஏகாதிபத்தியவாதிகளுக்கு ஜாரி அரசாங்கம் இலட்சக்கணக்கான இராணுவ வீரர்களையும் பொறுக்கி அனுப்பிற்று. ஆங்கிலேய, பிரஞ்சு முதலாளி களின் மலைபோல் குவிந்துள்ள லாபங்களைப் பாது

காக்கும் பொருட்டு, ஒரு கோடியே இருபது இலட்சம் பேர்களைக் கொண்ட ரஷ்ய ராணுவம் ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் போர் முனைகளில் இரத்தம் சிந்திய காட்சியை நினைத்துப் பாருங்கள்.

மேலும் பார்ப்போம். ஜாரியம், கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளை ஏகாதிபத்தியத்தின் சார்பாகக் கண்காணித்த காவல் நாயாக இருந்தது மட்டுமின்றி, ஏகாதிபத்தியத்தின் சார்பில் ரஷ்ய மக்களிடம் வட்டி வசூலித்த முகமையாளனாகவும் (ஏஜெண்டாகவும்) அது வேலை செய்தது. பாரிஸ், லண்டன், பிரஸல்ஸ் முதலிய ஏகாதிபத்தியத் தலைநகரங்களில் வாங்கப்பட்ட கோடிக்கணக்கான கடன் தொகைக்கு வட்டி வசூலித்துச் செலுத்தும் முறையில் கோடிக்கணக்கான ரஷ்ய மக்களின் இரத்தத்தை அது உறிஞ்சி எடுத்ததன் மூலம் இத்தகைய முகமையாளனாக இருந்தது.

இறுதியாக, துருக்கி, பாரசீகம், சீனா முதலிய நாடுகளைத் துண்டாடியதில், மேற்கத்திய ஏகாதிபத்தியத்தின் மிகவும் விகவாசமுள்ள துணைவனாக இருந்தது ஜாரியம். ஏகாதிபத்திய கூட்டுறவுடன் சேர்ந்து நின்று ஏகாதிபத்திய யுத்தத்தில் ஜாரியம் போரிட்டது என்பதும், அதில் முக்கியமான சக்தியாக ரஷ்யா விளங்கிற்று என்பதும் யாருக்குத் தெரியாது?

இந்த காரணத்தினால்தான், ஜாரியத்தின் நலன்களும் மேற்கத்திய ஏகாதிபத்தியத்தின், நலன்களும் ஒன்றோடொன்று இணைந்து, இறுதியில் இரண்டறக் கலந்தன. ஏகாதிபத்திய நலன்கள் என்ற வலைப் பின்னவில் ஜாரியம் என்பது ஒரு பிரிக்க முடியாத இழையாக ஆகி விட்டது.

கிழக்குக் கண்டத்தில் தனக்கு இவ்வளவு வலுமிருந்த ஆதாரத் தூணாகவும் தனக்கு இவ்வளவு பலத்தையும்,

செல்வாதாரங்களையும் அளிக்கும் களஞ்சியமாகவும் விளங்கும் இந்த பழமையான, ஜாரிய, முதலாளிய ரஷ்யா மறைந்தொழிவதை மேல்நாட்டு ஏகாதிபத்தியம் பார்த்துக் கைகட்டிக்கொண்டிருக்க முடியுமா? ஜாரியத்தைப் பாதுகாத்து நிலைநிறுத்த வேண்டி, ரஷ்யப் புரட்சியை எதிர்த்து தனது சர்வசக்தியையும் செலவழித்து ஒரு ஜீவ மரணப் போராட்டத்தை நடத்தாமல் சும்மா இருக்க முடியுமா? முடியவே முடியாது.

ஜாரியத்தைக் காப்பாற்ற மேற்கத்திய ஏகாதிபத்தியம் முனைய வேண்டியிருந்தது என்றால், இதிலிருந்து இன்னொரு விஷயமும் புலப்படுகிறது. அதாவது யார் யார் ஜாரியத்தை அழிக்க விரும்புகிறார்களோ அவர்கள் எல்லோரும் அதே சமயத்தில் ஏகாதிபத்தியத்தை அழிக்க கையை ஓங்கியாக வேண்டிய நிர்ப்பந்தமிருந்தது. யார் யார் ஜாரியத்தை எதிர்க்கக் கிளர்ந்து எழுந்தார்களோ, அவர்கள் எல்லோரும் அதே சமயத்தில், ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்தும் கிளர்ந்து எழவேண்டியவர்களாயினர். ஏனெனில், ஜாரியத்தை முறியடிப்பதோடு நின்று கொள்ளாமல் அதை அடியோடு வழித்து எறியவும் யாராவது சங்கற்பம் செய்து கொண்டிருந்தால், ஜாரியத்தை வீழ்த்தும்போதே அவர்கள் ஏகாதிபத்தியத்தையும் வீழ்த்த வேண்டியிருந்தது. இவ்விதம் ஜாரியத்தை எதிர்த்துக் கிளம்பிய புரட்சி, ஏகாதிபத்தியத்தை வீழ்த்தக்கூடிய புரட்சியின் எல்லையை எட்டியதோடு மட்டுமன்றி, அந்த எல்லையைத் தாண்டியும் சென்று ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் புரட்சியாக, ஒரு தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியாக பரிணமிக்க வேண்டியிருந்தது.

இதற்கிடையில் ரஷ்யாவில் ஒரு பிரம்மாண்டமான வெகுஜனப் புரட்சி சீறியெழுந்து கொண்டிருந்தது. உலகிலேயே மிகவும் புரட்சிகரமான தொழிலாளி வர்க்கம்

அதற்குத் தலைமை வகித்தது. ரஷ்யாவின் புரட்சிகரமான விவசாயி மக்கள் என்கிற மிக மிக முக்கியமான ஒரு கூட்டாளியை அந்த தொழிலாளி வர்க்கம் பெற்றிருந்தது. அப்படிப்பட்ட கூட்டாளியைப் பெற்ற ஒரு மிகவும் புரட்சிகரமான வர்க்கத்தின் தலைமையில் குமுறி எழும் புரட்சி, பாதி வழியில் நின்று விடாது என்றும் காரியத்தை அரை குறையாகச் சாதிப்பதோடு நிற்காது என்றும், அது வெற்றியடையும் பட்சத்தில் மென்மேலும் முன்னேறித் தீரும் என்றும் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராகக் கலகக் கொடியை உயர்த்தும் என்பதையும் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

அதனால்தான், ஏகாதிபத்தியத்தின் முரண்பாடுகள் அனைத்திற்கும் கேந்திர மையமாக ஆகித் தீரவேண்டிய நாடாக ரஷ்யா விளங்கிற்று. அந்த முரண்பாடுகளின் தன்மை மிகவும் வெறுக்கத்தக்க, சகிக்க முடியாத வடிவத்தில் தோற்றமளித்த காரணத்தால் குறிப்பாக ரஷ்யாவில் அவை தெளிவாக வெளிக்கு வந்தன என்பதனால் மட்டுமல்ல! மேற்கத்திய நிதி மூலதனத்தைக் கிழக்கத்திய குடியேற்ற நாடுகளோடு இணைத்து நின்று மேலைய ஏகாதிபத்தியத்தின் மிகவும் முக்கியமான ஊன்றுகோலாக ரஷ்யா இருந்தது என்பதனால் மட்டுமல்ல; ஏகாதிபத்தியத்தின் முரண்பாடுகளை புரட்சிகரமான வழியில் தீர்ப்பதற்கு ஆற்றல் படைத்த உண்மையான சக்தி ரஷ்யாவில் மட்டுமே இருந்தது என்பதனாலும் ஏகாதிபத்திய முரண்பாடுகளின் கேந்திர மையமாக ரஷ்யா விளங்கியது.

இதிருந்து விளங்குவது என்ன? ரஷ்யாவில் ஏற்பட்ட அந்தப்புரட்சி, தொழிலாளி வர்க்கப்புரட்சியாக இல்லாமல் வேற எவ்விதமான புரட்சியாகவும் இருந்திருக்க முடியாது. அது பிறந்தது முதற்கொண்டே சர்வதேசத் தன்மை வாய்ந்ததாக இல்லாமல் இருந்திருக்க முடியாது. அது உலக ஏகாதிபத்தியத்தின் அடிப்படையையே ஆட்டி.

குலுக்கும் தன்மை வாய்ந்ததாக இல்லாமல் இருந்திருக்க முடியாது.

இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் ரஷ்யப் பொதுவுடமையர்கள் ரஷ்யப் புரட்சியின் குறுகிய தேச எல்லைகளுக்குள் தங்களுடைய வேலைகளை முறுக்கி வரையறுத்துக்கொண்டிருக்க முடியுமா? இருக்க முடியாது. அதற்கு மாறாக, உள்நாட்டு நிலைமையும் (ஆழ்ந்த புரட்சிகரமான நெருக்கடி இங்கு குறிப்பிடப்படுகிறது), வெளிநாட்டு நிலைமையும் (நடந்து கொண்டிருந்த யுத்தம் இங்கு குறிப்பிடப்படுகிறது) சேர்ந்து உண்டாக்கிய முழு குழ்நிலையானது, இந்தக் குறுகிய தேச எல்லைக்குள் நின்று கொண்டு தங்களுடைய வேலைகளைச் செய்யாது அதற்கும் அப்பால் செல்லுமாறு நிர்ப்பந்தித்தது. அதாவது, போராட்டத்தை உலக அரங்கத்துக்குக் கொண்டு செல்லும் படியாகவும், ஏகாதிபத்தியத்தின் பிளவைப் புண்களைச் சுட்டிக்காட்டி அம்பலத்திற்கிழுக்கும்படியாகவும், முதலாளித்துவத்தின் வீழ்ச்சி தவிர்க்க முடியாது என்பதை நிரூபிக்கும்படியாகவும், குறுகிய தேசிய இனவெறியையும், சமூக சாதனிக வாத்தத்தையும் தகர்த்தெறிவதற்காகவும், கடைசியாக, தங்களுடைய நாட்டில் முதலாளித்துவத்தை வீழ்த்துவதற்காகவும், மற்ற நாடுகளில் வசிக்கும் எல்லா தொழிலாளிகளுக்கும் அவரவர் தேசத்தில் முதலாளித்துவத்தை வீழ்த்துவதற்கு உதவியாக இருக்கும் பொருட்டு தொழிலாளி வர்க்கத்திற்கு ஒரு புதிய ஆயுதத்தை—தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியின் தத்துவத்தையும் போர்த்தந்திரங்களையும்—உலைக்களத்தில் வார்த்துக் கொடுப்பதற்காகவும் ரஷ்யப் பொதுவுடமையர்கள் தங்களுடைய வேலைகளை தேசிய அரங்கத்துக்கு மட்டுமல்லாமல் சர்வதேச அரங்கத்துக்கும் ஏற்புடையவையாக வரையறுத்துக் கொள்ள நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். இதற்கு மாறாக வேறு வழியில் அவர்கள் சென்றிருக்கவும் முடியாது. ஏனெனில், இந்த வழி ஒன்றால் மட்டுமே

அவர்கள் விரும்பிய மாறுதல்களை சர்வ தேசிய நிலைமையில் உண்டாக்கியிருக்க முடியும். அதாவது ரஷ்யாவில் முதலாளித்துவ முறை திரும்பவும் நிலைநிறுத்தப்படாதபடி தடுத்து பாதுகாப்பு அளிக்கக்கூடிய தன்மைவாய்ந்த மாறுதல்களை, சர்வதேச நிலைமையில் உண்டாக்கக்கூடிய வாய்ப்பு, இந்தப் பாதையைப் பின்பற்றினால்தான் கிடைக்கக் கூடியதாயிருந்தது.

இதனால்தான் ரஷ்ய நாடு, லெனினியத்தின் தாயகமாக ஆயிற்று. இதனால்தான், ரஷ்யப் பொதுவுடமையர்களின் தலைவரான லெனின், லெனினியத்தின் சிற்பி ஆனார்.

சென்ற நூற்றாண்டில், 1840-50-ம் ஆண்டுகளில், ஜெர்மனிக்கும் மார்க்கசுக்கும் எங்கல்கசுக்கும் 'ஏற்பட்ட அதே நிகழ்வு,' இந்த நூற்றாண்டில், ரஷ்யாவிற்கும் லெனினுக்கும் 'நிகழ்ந்தது' என்று ஒருவாறு சொல்லலாம். இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ரஷ்யா இருந்ததுபோல, சென்ற நூற்றாண்டில், 1840-50-ம் ஆண்டுகளில், ஜெர்மனியில் முதலாளியப் புரட்சி பக்குவமாகியிருந்தது. அந்த சமயத்தில், பொதுவுடமை அறிக்கையில் மார்ச்சு கீழ்க் கண்டவாறு எழுதினார் :

“பொதுவுடமையர்கள் தங்கள் கவனத்தைப் பிரதானமாக ஜெர்மனியின் பேரில் செலுத்துகிறார்கள். ஏனெனில், அந்த நாடு முதலாளியப் புரட்சி நடக்கும் தருணத்தில் இருக்கிறது. அந்தப் புரட்சி, ஐரோப்பிய நாகரீகத்தின் மிகவும் முன்னேற்றகரமான நிலைமைகளில் நடக்கவிருக்கிறது. இங்கிலாந்தில் 17-ஆம் நூற்றாண்டிலும், பிரான்சில் 18-ஆம் நூற்றாண்டிலும் இருந்த தொழிலாளி வர்க்கத்தைவிட மிகவும் வளர்ச்சியடைந்துள்ள தொழிலாளி வர்க்கம் இதில்

சுடுபடுகிறது. அதோடு, ஜெர்மனியில் நடக்கும் முதலாளியப் புரட்சி, அதைத் தொடர்ந்து விரைவில் ஆரம்பமாகும் தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சிக்கு முன்னறிவிப்பாக இருக்கப் போகிறது.”

வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால், புரட்சி இயக்கத்தின் மையம். ஜெர்மன் தேசத்திற்கு மாறிக்கொண்டிருந்தது.

மேற்சொன்ன மார்ச்சின் வார்த்தை சுட்டிக் காட்டிய சந்தர்ப்பம்தான், விஞ்ஞான சோஷலிஸத்தின் பிறப்பிடமாகும் தகுதியை ஜெர்மனி பெற்றதற்கும், ஜெர்மன் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் தலைவர்களான மார்க்கம் எங்கல்கம் அந்தத் தத்துவத்தின் சிருஷ்டி கர்த்தாக்களாக ஆனதற்கும் காரணம் என்று ஏறக்குறைய திட்டமாகச் சொல்லலாம்.

28-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ரஷ்யாவின் நிலைமை மேற்சொன்ன சந்தர்ப்பத்தைவிட இன்னும் கொஞ்சம் பக்குவப்பட்டதாக இருந்ததாகச் சொல்ல வேண்டும். அந்த சமயத்தில், ரஷ்யாவில் முதலாளியப் புரட்சி ஏற்படும் தருணம் சமீபத்திருந்தது. அந்தப் புரட்சியை, சென்ற நூற்றாண்டின் நிலைமைகளைவிட நிரம்ப முன்னேறிவிட்ட நிலைமைகளில், ஜெர்மன் தொழிலாளி வர்க்கத்தைவிட (பிரிட்டிஷ் பிரெஞ்சு தொழிலாளி வர்க்கத்தைப்பற்றி பிறகு சொல்லவா வேண்டும்?) மிகவும் வளர்ச்சியடைந்திருந்த ரஷ்ய தொழிலாளி வர்க்கத்தின் துணைகொண்டு, நடத்தி முடிக்கவேண்டியிருந்தது. அதோடு மட்டுமல்லாமல் அப்போது ஏற்பட்ட சூசகங்கள் யாவும், அந்தப் புரட்சி முதலாளித்துவ உலகத்தில் ஒரு கொதிப்பை உண்டாக்கக் கூடியதாயும், தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சிக்கு ஒரு முன்னறிவிப்பாகவும் இருக்கப் போகிறது என்று அறிவித்தன.

1902-ஆம் ஆண்டில், ரஷ்யப் புரட்சியானது கருநிலையில் உள்ள காலத்தில், “நாம் செய்ய வேண்டியது லெ—2

என்ன?" என்ற சிறு நூலில் கீழ்க்கண்ட தீர்க்க தரிசனம் மிகுந்த சொற்களை லெனின் ஏதோ தற்செயலாக வரைந்ததாக நாம் கருதமுடியாது :-

“எந்த நாட்டின் பாட்டாளிவர்க்கமும் சந்திக்கும் உடனடிக் காரியங்கள் அனைத்தையுமீட மிகவும் புரட்சி கரமான பணியாக ஓர் உடனடிப் பணியை வரலாறு இப்போது நம்முன் (அதாவது, ரஷிய மார்க்சியர்கள் — ஜோசப் ஸ்டாலின்) நிறுத்தியுள்ளது. ஐரோப்பாவின் பிற்போக்கு சக்திகளின் மிகவும் பலமான கோட்டையாக மட்டுமன்றி, ஆசியப் பிற்போக்கு சக்திகளின் (இப்போது இப்படிச் சொல்லலாம்) மிகவும் பலமான கோட்டையாகவும் விளங்கும் சக்தியை முற்றாக அழித்து இக்கடமையைச் செய்வதன் மூலமாகவே, ரஷியப் பாட்டாளி வர்க்கம், அனைத்துலகப் புரட்சிகரப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் முன்னணிப் படையாக விளங்கும்.” (லெ. தே. நூ. 4:382)

வேறு சொற்களில் கூறுவதானால், புரட்சி இயக்கத்தின் மையம் ரஷ்யாவிற்கு மாறியே திரும் என்ற நிலைமை அப்போது நிலவற்று.

லெனினுடைய இந்த தீர்க்க தரிசனத்தை ரஷ்யப் புரட்சியின் போக்கு சரியென்று வெகு தெளிவாகக் காட்டிற்று என்பது நமக்குத் தெரியும்.

இவை யாவற்றையும் கண்டபிறகு, அத்தகைய புரட்சியை நடத்தி முடித்த ஒரு நாடு, அத்தகைய தொழிலாளி வர்க்கத்தை உடைய ஒரு நாடு, தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியின் தத்துவத்திற்கும், போர்த் தந்திரங்களுக்கும் பிறப்பிடமாக விளங்குவதுபற்றி யாருக்காவது ஆச்சரியம் உண்டாக முடியுமா?

அந்தத் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் தலைவரான லெனின், இந்தத் தத்துவத்திற்கும் போர்த்தந்திரங்களுக்கும் சிற்பியாகவும், சர்வதேச தொழிலாளி வர்க்கத்திற்குத் தலைவராகவும் விளங்குவது பற்றி யாராவது ஆச்சரியப்பட முடியுமா?

2. பிரச்சினைகளை ஆராயும் முறை

மார்க்சு, எங்கல்க ஆகிய இருவருடைய காலத்திற்கும் லெனினுடைய காலத்திற்கும் இடையே, இரண்டாவது அகிலத்தின் சந்தர்ப்பவாதம் ஆதிக்கம் செலுத்திய நீண்டதொரு இடைக்காலம் உண்டு என்பதை ஏற்கனவேயே நான் கூறியிருக்கிறேன். இன்னும் தெளிவாகக் கூறப்போனால், நான் மனதில் நினைத்துள்ள வெளிப்புறத்தோற்ற அளவிலான சந்தர்ப்பவாதத்தின் ஆதிக்கம் அல்ல; அது சந்தர்ப்பவாதத்தின் உண்மையான ஆதிக்கம் எனத் திட்டவாட்டமாகக் கூறவேண்டும். வெளிப்பார்வைக்கு, ‘விசுவாசமுள்ள’ மார்க்சியர்கள், ‘வைதிக’ மார்க்சியர்கள் என்று கருதப்பட்ட நபர்கள் தாம்—காட்ஸ்கியும் இதரர்களும் தாம்—இரண்டாவது அகிலத்துக்குத் தலைமை வகித்திருந்தனர். எனினும், யதார்த்த நடைமுறையில் அதனுடைய பிரதான வேலை முழுவதும், சந்தர்ப்பவாதத்தின் வழியேதான் நடந்தேறியது. சந்தர்ப்பவாதிகள் நிலைமைக்குத் தக்கவாறு நடந்து கொள்பவர்கள்; சிறுமுதலாளிய இயல்புடையவர்கள். இதனால் அவர்கள் முதலாளிய வர்க்கத்திற்குத் தகுந்தபடி அப்போதுக் கப்போது நடந்து கொண்டனர். ‘வைதிக’ மார்க்சியர்கள் என்று கூறிக்கொண்டவர்கள் அப்படிப்பட்டவர்களுடன் ‘ஒற்றுமையைப் பாதுகாக்கவேண்டும்’ என்றும், ‘கட்சிக்குள் சமாதானத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டும்’ என்றும் கூறி சந்தர்ப்பவாதிகளுக்குத் தகுந்த மாதிரி நடந்துகொண்டார்கள். இதன் விளைவாக சந்தர்ப்பவாதம் ஆதிக்கம்

செலுத்தியது. முதலாளிய வர்க்கத்தின் கொள்கைக்கும் இந்த 'வைதீக' ஆசாமிகளின் கொள்கைக்கும் நடுவே ஒரு இணைப்பு எப்பொழுதுமே இருப்பது நன்கு காணப்பட்டது. இதன் விளைவாக, சந்தர்ப்பவாதம் ஆதிக்கம் செலுத்தியது.

அந்தக்காலம், பிற்காலத்தை நோக்குமிடத்து, அமைதியான முறையில் முதலாளித்துவம் வளர்ச்சியடைந்த காலமாகும்; யுத்தத்திற்கு முற்பட்ட காலம். அதாவது, ஏகாதிபத்தியத்தின் நாசகரமான முரண்பாடுகள் அவ்வளவு தெளிவாக வெளிப்படாத காலம்; தொழிலாளிகள் நடத்திய பொருளாதார வேலை நிறுத்தங்களும், தொழிற்சங்கங்களும் 'சாதாரண' முறையில் நடந்துகொண்டிருந்த காலம்; தேர்தல் பிரசார இயக்கமும், பாராளுமன்றக் கட்சிகளும் 'போதை யூட்டக்கூடிய' வெற்றிகளை அளித்த காலம்; சட்டங்களுக்கு உட்பட்ட போராட்ட முறைகள் வானளாவப் புகழப்பட்ட காலம்; சட்டங்களுக்கு உட்பட்ட முறைகளின் மூலமே முதலாளித்துவத்தை 'அழித்துவிடலாம்' என்று கருதப்பட்ட காலம். சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால், 'இரண்டாவது அகிலத்தைச் சேர்ந்த கட்சிகள் பழைய குட்டையிலேயே கிடந்து ஊறிக்கொண்டிருந்த காலம்; புரட்சியைப் பற்றியோ, தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தைப் பற்றியோ, மக்களுக்குப் புரட்சிப் போதனையை அளிப்பது பற்றியோ சிந்திப்பதற்கு விருப்பம் கொள்ளாதிருந்த காலம்.

பூரணமான புரட்சித் தத்துவம் ஒன்று இருப்பதற்குப் பதிலாக, ஒன்றுக்கு ஒன்று முரண்பட்ட தத்துவ உத்தேசங்கள், தத்துவத் துணுக்குகள் நிலவின; அவை அப்போதைய பொதுஜன புரட்சிப் போராட்டத்திற்கு துளிகூட சம்பந்தமில்லாத பொட்டைச் சூத்திரங்களாக சேர்ப்பிந்து கிடந்தன. வெளி வேஷத்திற்காக, மார்க்கின் தத்துவம் உச்சரிக்கப்பட்டது உண்மையே. ஆனால் அதுவும், அதனுடைய உயிர்நாடியை, புரட்சிகரமான தன்மையை அழிப்பதற்காகத்தான் கையாளப்பட்டது.

புரட்சிகரமான கொள்கை ஒன்று இருப்பதற்குப் பதிலாக கோழையின் வாய்விச்சகம் அரதியில் பேரப் பேச்சும் பாராளுமன்றத் தகிடுதத்தமும், பாராளுமன்ற சதியாலோசனையுமே இடம் பெற்றிருந்தன. வெளிவேஷத்திற்காக மட்டும் 'புரட்சிகரமான வாசகத்தை' உடைய தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. ஆனால் அவையும் அவற்றை ஊறுகாயிப் பானையில் போட்டு வைக்கத்தான்.

கட்சி தான் செய்த தவறுகளை ஆராய்ந்து அவற்றிலிருந்து படிப்பினைகளைக் கற்றுக்கொள்வதன் மூலம் கட்சிக்குப் பயிற்சியளிப்பதற்கும், சரியான புரட்சிகரமான போர்த்த தந்திரங்களில் போதனையளிப்பதற்கும் பதிலாக, நெருக்கடியுண்டாக்கும் பிரச்சினைகளை அறவே கைநழுவ விட்டன. அவற்றைக் கண்டும் காணாததுபோல் நடத்துத் தட்டிக் கழித்தன. அவற்றை மறைத்து வைத்தன. வெளி வேஷத்திற்காக, அவை நெருக்கடியிக்க பிரச்சினைகளைப் பற்றி வாய்கிழியப் பேசின; அப்போதுகூட, ரப்பர்போல இழுத்த இழுப்புக்கு நீளக்கூடிய, அவனவன் தினது விருப்பத்திற்கு ஏற்றாற் போன்று விளக்கமளிக்கத்தக்கத் தீர்மானத்தை இயற்றி, அந்தப் பிரச்சனையை முடித்து வைக்கவே வாய் கிழியப் பேசின.

இரண்டாம் அகிலத்தின் வெளிப்புறத் தோற்றங்கள் இவையே ஆகும். பிரச்சினைகளை அணுகுவதில், ஆரம்ப வதில், தீர்ப்பதில் அது கையாண்ட முறை இதுவே. அதன் படைக்கலனும் இதுவே ஆகும்.

இதற்கிடையில், காலம் மாறி ஏகாதிபத்திய யுத்தங்களும், தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சிப் போராட்டங்களும் நடைபெறும்படியான ஒரு புதிய கால கட்டம் சமீபத்துக் கொண்டிருந்தது. இந்தப் புதிய கால கட்டத்தில், நிதி மூலதனத்தின் சர்வவல்லமை மிகுந்த சக்தியை எதிர்க்க, பழைய போராட்ட முறைகள் போதியனவாக இல்லை; அவை சக்தியிழந்ததாயும் ஆகிவிட்டன.

இதனால் இரண்டாவது அகிலத்தின் நடவடிக்கைகள், அதன் வேலைமுறை, அனைத்தையும் திருத்தியமைக்க வேண்டியது அவசியமானது. கோழைத்தனமான பிதற்றல், குறுகிய மனப்பான்மை, அரசியல் சதியாலோசனைகள், கட்சி மாறிச் செல்லும் துரோகம், குறுகிய சமூக இனவெறி, சமூக சாத்வீகவாதம் முதலியவற்றை அதிலிருந்து விரட்ட வேண்டியது மிகமிக அவசியமாயிற்று. இரண்டாவது அகிலத்தில் ஆயுதச்சாலை புராவையும் பரிசோதித்து, துருப்பிடித்தவற்றை தூக்கி எறிந்துவிட்டு, காலத்துக்கு ஒவ்வாதவற்றை கழித்துவிட்டு, புதிய ஆயுதங்களை வார்க்க வேண்டியது அவசியமாயிற்று. இந்தப் பூர்வாங்க வேலையைச் செய்து முடிக்காமல், முதலாளித்துவத்தை எதிர்த்து யுத்தம் தொடுக்க முனைவதில் பயனில்லை. இந்த வேலையைச் செய்து முடிக்காவிட்டால், தொழிலாளி வர்க்கம் வருங்காலப் புரட்சிப் போராட்டங்களில் போதிய அளவு ஆயுதமில்லாத ஆபத்தான நிலைக்கு ஆளாக நேரிடலாம். நிராயுதபாணியாக நிற்கக்கூடிய கதிகூட ஏற்படலாம்.

இரண்டாவது அகிலத்தில் படிந்துள்ள மாசைப் போக்கிச் சுத்தப்படுத்தும் வேலையை மேற்கொள்ள வேண்டிய பணி லெனினியத்திற்கு வாய்த்தது.

இத்தகைய நிலைமைகளில்தான் பிரச்சினைகளை அணுகி ஆராந்து தீர்க்கும் விஷயத்தில், லெனினியம் கைக் கொள்ளும் முறை பிறந்து, வார்த்தெடுக்கப்பட்டது.

இந்தச் செயல்முறைக்குத் தேவையாக இருந்தவை எவை?

முதலாவதாக இரண்டாவது அகிலத்தின் தத்துவச் சூத்திரங்களை, மக்கள் திரள் புரட்சிகரப் போராட்ட உலைக்களத்தில் — அவர்களது உயிரோட்டமான நடைமுறை உலைக்களத்தில் சோதிக்க வேண்டும். அதாவது, தத்துவத்திற்கும் நடைமுறைக்கும் இடையே குலைக்கப்

பட்ட ஐக்கியத்தைத் திரும்பவும் ஏற்படுத்த வேண்டும். அவை இரண்டிற்குமிடையே ஏற்படுத்தப்பட்ட பிளவைச் சரிப்படுத்த வேண்டும். இவ்விதம் செய்வதன் மூலமே புரட்சிகரமான தத்துவத்தை ஆயுதமாகக் கொண்டுள்ள உண்மையான தொழிலாளி வர்க்கக் கட்சியை உருவாக்க முடியும்.

இரண்டாவதாக, இரண்டாவது அகிலத்தைச் சேர்ந்த கட்சிகளின் கொள்கையை, அவற்றின் முழுக்கங்களையும் தீர்மானங்களையும் கொண்டு பரிசோதிக்காமல்—(அவற்றை நம்ப முடியாது)—அவற்றின் செயல்களை, நடவடிக்கைகளைக் கொண்டு பரிசோதித்துப் பார்க்க வேண்டும். இவ்விதம் செய்வதால் மட்டுமே, பாட்டாளி வர்க்க மக்கள் திரளின் நம்பிக்கையைப் பெறமுடியும்; அதற்கு அருகதையாகவும் முடியும்.

மூன்றாவதாக, புரட்சிப் போராட்டத்திற்கு மக்கள் திரளைப் பயிற்றுவிப்பதையும், தயார் படுத்துவதையும் நோக்கமாக மனதில் கொண்டு, அந்நோக்கத்தை ஈடேற்றும் வகையில், கட்சி வேலைகளை புதிய புரட்சி கரமான வழிகளில் ஸ்தாபன ரீதியாக திருத்தி அமைக்க வேண்டும். இவ்விதம் செய்வதால் மட்டுமே தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சிக்கு மக்கள் திரளைத் தயார்படுத்த முடியும்.

நான்காவதாக, தொழிலாளி வர்க்கக் கட்சிகளுக்குள் சுய விமர்சனம் செய்து கொள்வதையும், செய்த தவறுகளிலிருந்து படிப்பினைகளைக் கற்றுக் கொண்டு, போதனையையும் தேர்ச்சியையும் பெறும் பழக்கத்தையும் நிலைநாட்ட வேண்டும். இதன் வாயிலாக மட்டுமே போலியாக இல்லாதவாறு உண்மையான கட்சி ஊழியர்களையும் தலைவர்களையும் உண்டுபண்ண முடியும்.

இதுதான் லெனினியம் கையாளும் வேலை முறையின் அடிப்படையும் பொருளும் ஆகும்.

இந்த முறை எவ்விதம் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது?

இரண்டாம் அகிலத்தின் சந்தர்ப்பவாதிகள், எதற்கு எடுத்தாலும் கிளிப்பிள்ளைபோல் திருப்பித் திருப்பி சொல்கிற தத்துவ சூத்திரங்கள் பல உண்டு. அவற்றில் சிலவற்றை இங்கு நாம் சுவனிப்போம்:

முதல் சூத்திரம்:—தொழிலாளி வர்க்கம் எந்த நிலைமைகளில் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும் என்பது பற்றியது. தேசத்தில் தொழிலாளி வர்க்கம் மொத்த மக்கள் தொகையில் பெரும்பான்மையாக ஆகாதவரையில், தொழிலாளி வர்க்கத்தினால் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற முடியாது என்றும், அது அப்படிக் கைப்பற்ற முயற்சிக்கவே கூடாது என்றும் சந்தர்ப்பவாதிகள் அழுத்தத்திருத்தமாகச் சொல்கிறார்கள். இந்தக் கருத்து சுத்த அபத்தமானது. இதைச் சரியானது என்று நிரூபிக்க அவர்கள் நடப்பிலிருந்தோ, தத்துவத்திலிருந்தோ, எவ்வித ஆதாரங்களையும் எடுத்துக் காட்டவில்லை. ஆதாரங்கள் இருந்தால் அல்லவோ காட்டமுடியும்? இந்த இரண்டாவது அகிலத்தின் கனவான்களுக்கு லெனின் பதில் கூறுகிறார்: அது உண்மையென்றே வைத்துப் பேசுவோம். ஆனால் யுத்தத்தினாலோ, விவசாய நெருக்கடியாலோ—ஏதோ ஒன்றால் ஒரு குறிப்பான சரித்திர நிலைமை எழுகிறது என்று வைத்துக் கொள்வோம். அப்போது மக்கள் தொகையில் சிறுபான்மையினராகவிருக்கும் தொழிலாளி வர்க்கத்திற்கு, மிகவும் பெரும்பான்மையாகவுள்ள உழைப்பாளி மக்கள் எல்லோரையும் தன் தலைமையின்கீழ் ஒன்று திரட்ட ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிறது என்று வைத்துக் கொள்வோம். அந்த நிலைமையில் அது ஏன் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றக் கூடாது? முதலாளித்துவத்தின் போர் முனையை ஊடுருவித் தாக்கிப் பிளப்பதற்கும், பொதுப் பிரச்சினையை விரைவாகத் தீர்ப்பதற்கும், மிகவும் சாதகமானதோர், உலக நிலைமைகளை ஏன் தொழி

லாளி வர்க்கம் பயன்படுத்திக் கொள்ளக்கூடாது? “முன்னொரு சமயம் நடந்த விவசாயிகள் யுத்தத்தைப்போல் இப்போதும் ஒரு விவசாயிகள் யுத்தம் நடைபெற்று உதவி செய்து இருக்குமேயானால்” ஜெர்மனியில் தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சி ‘கனஜோராக’ நடந்திருக்ககூடும் என்று சென்ற நூற்றாண்டில், 1860-ம் வருடத்திற்கு முன்பே மார்க்ச கூறவில்லையா? அந்தக் காலத்தில் ஜெர்மனியில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நபர் எண்ணிக்கை, 1917-இல் ரஷ்யாவில் இருந்த எண்ணிக்கையைவிட ஒப்புநோக்கிப் பார்த்தால்—மிகவும் குறைவானதென்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த உண்மையல்லவா? இரண்டாவது அகிலத்தின் வீரர்களுக்குப் பிரியமான இந்த சூத்திரம், தொழிலாளி வர்க்கத்தைப் பொறுத்தவரையில் எவ்வித முக்கியத்துவமும் இல்லாததாக இருந்தது என்பதை, ரஷ்யத் தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியின் நடைமுறை அனுபவம் தெளிவாக உணர்த்தவில்லையா? காலத்துக்கு ஒவ்வாத இந்த உதவாக்கரை சூத்திரத்தை, மக்களின் புரட்சிப் போராட்டத்தின் அனுபவமானது நிராகரித்துத் தோற்கடிக்கிறது என்பது தெளிவாகிறதல்லவா?

இரண்டாவது சூத்திரம்:— நாட்டின் நிர்வாகத்தை ஸ்தாபன ரீதியாக அமைப்பதில் பயிற்சி உள்ள கலாச்சாரத்துறையிலும் நிர்வாகத்துறையிலும் பணிபுரியும் நபர்கள் போதிய அளவுக்கு தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு இல்லாவிட்டால், தொழிலாளி வர்க்கத்தினால் அரசியல் அதிகாரத்தை வெகுநாட்களுக்குக் கையில் வைத்திருக்க முடியாது. ஆகவே முதலில் அத்தகைய நபர்களை முதலாளித்துவ நிலைமைகளிலேயே பயிற்சியளித்துத் தயார்படுத்த வேண்டும். அதன் பிறகே அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றவேண்டும். இது இரண்டாவது சூத்திரமாகும். இதற்கு லெனின் பதில் கூறுகிறார்:—

ஆவர்கள் சொல்வது உண்மையாகவே இருக்கட்டும். ஆனால் ஏன் இவ்விதம் செய்கக்கூடாது? முதலில்

அதிகாரத்தை நாம் கைப்பற்றுவது; தொழிலாளி வர்க்கத்தின் வளர்ச்சிக்குச் சாதகமான நிலைமைகளை உருவாக்குவது; அதன் பிறகு பாட்டளிகளின் கல்வி, கலாச்சார அறிவை உயர்த்தவும், தொழிலாளர்களிடையே இருந்தே தலைவர்களையும், நிர்வாகிகளையும் பயிற்றுவித்து தோற்றுவிக்கவும் வாயுவேகத்தில் முயற்சிக்க ஏன் முனையக்கூடாது? தொழிலாளர்களிடையேயிருந்து பயிற்சிக்காகப் பொறுக்கப் படுகிறவர்கள், முதலாளித்துவ ஆட்சியில் பயிற்சி பெறுவதைவிட, தொழிலாளி வர்க்க ஆட்சியில் நூறு மடங்கு விரைவாகவும் பயன் தரத்தக்க வகையிலும் பயிற்சி பெற்று தேர்ச்சியடைகிறார்கள் என்பதை ரஷ்யப் புரட்சியின் அனுபவம் எடுத்துக் காட்டவில்லையா? சந்தர்ப்பவாதிகளின் இந்தத் தத்துவ ரீதியான சூத்திரத்தையும் மக்களுடைய புரட்சிப் போராட்ட அனுபவம் உடைத்துத் தூள் தூளாக்குகிறது என்பது தெளிவாக விளங்கவில்லையா?

மூன்றாவது சூத்திரம்: — அரசியல் பொதுவேலை நிறுத்தம் என்ற போர் முறையைத் தொழிலாளி வர்க்கம் கையாள இணங்க முடியாது. ஏனெனில், அது தத்துவ ரீதியில் சரியானதல்ல (ஏங்கல்கடைய கண்டனத்தைப் பார்க்கவும்); நடைமுறையில் மிகவும் அபாயகரமானது (அது நாட்டில் பொருளாதார வாழ்க்கையின் ஓட்டத்தைக் கெடுக்கும்; தொழிற் சங்கங்களின் பணத்தை வீணாக விரயமாக்கும்). அது சட்ட சபையின்பாற்பட்ட போர் முறைகளுக்கு ஈடாகாது. அவைதான் தொழிலாளி வர்க்கம் கைக்கொள்ள வேண்டிய பிரதான போர்முறைகள்.

இதற்கு லெனினியர்கள் பதில் கூறுகிறார்கள்:—

ரொம்ப சரி; ஆனால், முதலாவதாக எல்லாவிதமான பொது வேலை நிறுத்தங்களையும் ஏங்கல்க கண்டிக்க வில்லை. ஒரு குறிப்பிட்ட ரகத்தைச் சேர்ந்த வேலை நிறுத்தங்களை மட்டுமே அவர் கண்டித்தார். ஆதாவது,

தொழிலாளி வர்க்கம் அரசியல் போராட்டம் நடத்துவதற்கு எதிராக, அதற்கு மாற்றுத் திட்டமாக பொருளாதார பொது வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபடும்படி அராஜகவாதிகள் கூறினார்கள். அதைத்தான் ஏங்கல்க கண்டித்தார். இதற்கும் அரசியல் பொது வேலை நிறுத்தம் எனும் போராட்ட முறைக்கும் என்ன சம்பந்தம்?

இரண்டாவதாக, பாராளுமன்ற வழிப்போராட்டமே தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பிரதான போராட்ட முறை என்று யாரால், எங்கே, எப்போது நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது? பாராளுமன்ற வழிகளுக்கு அப்பாற்பட்ட, அதற்கு வெளியே நடக்கும் போராட்டத்தைப்பற்றி போதனைகளைப் புகட்டவும் அவற்றிற்கு உதவியாகவும் மட்டுமே சட்டசபை வழிகளில் நடக்கும் போராட்டம் பயன்படுகிறது என்பதையும், முதலாளித்துவ ஆட்சியில் தொழிலாளி வர்க்கத்தினுடைய அடிப்படையான பிரச்சனைகள் எல்லாம் பலாத்காரத்தை உபயோகிப்பதின் மூலமே, தொழிலாளி வர்க்கத்து மக்களின் நேரடி போராட்டங்களின் மூலமே, அவர்களுடைய பொதுவேலை நிறுத்தங்களின் மூலமே, அவர்களுடைய போர் எழுச்சியின் மூலமே தீர்க்கப்படுகின்றன என்பதையும் புரட்சி இயக்கத்தின் சரித்திரம் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டவில்லையா? மூன்றாவதாக, பாராளுமன்றத்தின் பாற்பட்ட போராட்டத்திற்குப் பதிலாக அதற்கு ஈடாக, அரசியல் பொதுவேலை நிறுத்தங்களை கைக்கொள்ள வேண்டும் என்று கூறியது யார்? அரசியல் பொது வேலை நிறுத்தங்களை ஆதரிப்பவர்கள், பாராளுமன்ற வழியில் நடக்கும் போராட்டங்களுக்குப் பதிலாக எந்த இடத்தில் எப்போது, பாராளுமன்றத்திற்கு அப்பாற்பட்டு வெளியே நடக்கும் போராட்ட வழிகளைக் கையாள முயற்சித்தனர்? நான்காவதாக, அரசியல் பொது வேலை நிறுத்தத்தான் தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சிக்கு மிகப்பெரிய பயிற்சிப் பள்ளியாக இருக்கிறது என்றும், முதலாளித்துவத்தின் கோட்டை கொத்தளங்

களைத் தாக்கும் தருணம் சமீபிக்கும் சமயத்தில் தொழிலாளி வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த எண்ணற்ற மக்களை ஒன்று திரட்டவும் போராட்ட வரிசைகளில் அணிசேர்க்கவும் அது இன்றியமையாத சாதனமாக இருக்கிறது என்றும் ரஷ்யப் புரட்சி நிதர்சனமாகக் காட்டவில்லையா?

அப்படியானால், நாட்டின் பொருளாதார வாழ்வின் போக்கு சீர்குலையும் என்றும், தொழிற்சங்க பணம் விரயமாகும் என்றும் ஏன் கோழைத்தனமான ஒப்பாரி வைக்க வேண்டும்? சந்தர்ப்பவாதிகளின் இந்த சூத்திரத்தையும் புரட்சிப் போராட்டத்தின் அனுபவம் சுக்குநூறாகச் சிதறடித்து விட்டது என்பது இப்போது தெளிவாகிவிட்ட வில்லையா?

இவ்விதமே மற்ற வறட்டுச் சூத்திரங்களும் உள்ளன. இதனால்தான், “புரட்சித் தத்துவம் என்பது ஒரு வறட்டுச் சூத்திரம் அல்ல” என்று லெனின் சொன்னார். “உண்மையிலேயே ஏராளமான மக்கள் பங்கு கொள்கிறதாகவும், உண்மையிலேயே புரட்சிகரமானதாகவும் இருக்கும் ஒரு இயக்கத்தின் நடைமுறையுடன் இணைக்கப்படும் பொழுதுதான் புரட்சித் தத்துவம் இறுதியாக உருக்கொள்கிறது” என்றார் லெனின். (இடதுசாரி கம்யூனிசம் ஒரு குழந்தைப் பருவத்து கோளாறு என்ற நூல்) தத்துவம் என்பது நடைமுறைக்குப் பயன்படவேண்டும்; “நடைமுறையினால் எழுப்பப்பட்ட பிரச்சனைகளுக்குத் தத்துவம் விடைகண்டாக வேண்டும்” (மக்களின் நண்பர்கள் என்பவர்தான் யார்?) நடைமுறையின் விளைவுகளால் அது சோதிக்கப்பட வேண்டும்.

இரண்டாவது அகிலத்தைச் சேர்ந்த கட்சிகளின் அரசியல் முடிக்கங்கள், அரசியல் தீர்மானங்கள் முதலியவற்றின் யோக்கியத்தை அறிய வேண்டுமா? அதற்கு ‘யுத்தத்தை எதிர்த்து யுத்தம்’ என்ற ஒரு முடிக்கத்தின் சரித்திரத்தை கவனித்தாலே போதும். அதுவே, அந்த

கட்சிகளின் அரசியல் நடத்தை எவ்வளவு தூரம் பித்தலாட்டமானது, எவ்வளவு தூரம் அழுதிப்போனது என்பதைத் தெளிவுபடுத்திவிடும். எப்படி அவை புரட்சிக்கு எதிராகச் செய்யும் காரியங்களைத் திரையிட்டு மறைத்து மக்களின் கண்ணில் மண்ணைத் தூவும் பொருட்டு புரட்சிகரமான வாசகத்தையுடைய முடிக்கங்களை வெளியிடுகின்றன என்றும் தீர்மானங்களைப் பிரசுரிக்கின்றன என்றும் தெளிவாகிவிடும்.

பேஸல் (Basle) நகரத்தில் நடந்த காங்கிரஸில் இரண்டாம் அகிலம் எவ்விதம் ஆர்ப்பாட்டம், தடபுடல் செயிதது என்பது நம் எல்லோருக்கும் நன்றாக நினைவிருக்கிறது. ஏகாதிபத்தியவாதிகள் யுத்தத்தை ஆரபிக்கத் துணிவு கொள்வாரேயானால், அவர்களை எதிர்த்துப் பொது மக்களின் புரட்சிக் கலகத்தை எழுப்பி விடுவோம் என்று அந்தக் காங்கிரஸ் பயமுறுத்தியது. “யுத்தத்தை எதிர்த்து யுத்தம்” என்ற மிரட்டலான முடிக்கத்தை கோபுர உச்சியிலிருந்து உலகறியப் பிரகடனம் செய்தது. ஆனால் சில நாட்கள் கழித்த பிறகு, யுத்தம்முளவிருந்த தருணத்தில், பேஸல் மகாநாட்டுத் தீர்மானம் கிழித்தெறியப்பட்டதை அறியாதவர் யார்? தொழிலாளிகளுக்குப் புதிய முடிக்கம் ஒன்று வெளியிடப்பட்டது என்பது யாருக்குத்தான் நினைவில் இல்லை? முதலாளிகளின் தாய்நாட்டின் மேன்மைக்காக ஒவ்வொரு தேசத்துத் தொழிலாளியும் மற்ற தேசத்துத் தொழிலாளியைப் படுகொலை செய்ய வேண்டும் என்ற புதிய முடிக்கம் வெளியிட்டதை அறியாதவர் யார்? நடத்திக் காட்டப்படாத முடிக்கத்தினால்—அது எவ்வளவுதான் புரட்சிகரமாக இருந்த போதிலும்—துளியளவு பயனில்லை என்பது தெளிவாக வில்லையா? இரண்டாவது அகிலத்தின் சந்தர்ப்பவாதிகள் யுத்தத்தின்போது கடைபிடித்த துரோகத்தனமான கொள்கையோடு, லெனினியக் கொள்கையை ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். ஏகாதிபத்திய யுத்தத்தை, அந்தந்த நாட்டி

லுள்ள மக்களுக்கும் ஆளும் வர்க்கத்துக்குமிடையே நடக்கக்கூடிய உள்நாட்டு புத்தமாக மாற்றுக் என்பதே லெனினியக் கொள்கை. இவ்விரண்டையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், சந்தர்ப்பவாத அரசியல்வாதிகளுடைய கேவலமான தன்மையும் லெனினிய செயல்முறையின்பூரண மகத்துவமும் தெளிவாக விளங்கும்.

இந்த இடத்தில், 'தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியும் கட்சி மாறிச் சென்ற துரோகி காட்ஸ்கியும்' என்ற புத்தகத்தில் லெனின் கூறுவதை என்னால் எடுத்துக் காட்டாமலிருக்க முடியவில்லை. இரண்டாவது அகிலத்தின் தலைவனான காட்ஸ்கி, கட்சிகளின் யோக்கியதையை அவற்றின் செயல்களைக் கொண்டு தீர்மானிப்பதற்கு பதிலாக, அவற்றின் காகிதத் தீர்மானங்களையும், தஸ்தாவேஜுகளையும் கொண்டு தீர்மானிக்க முயற்சித் தான். அவனுடைய இந்த சந்தர்ப்பவாத முயற்சியை மிகவும் கடுமையான மேற்சொன்ன புத்தகத்தில் கண்டித்து, கீழ்கண்டவாறு லெனின் எழுதினார்.

“ஒருகட்சி வெறும் முழக்கத்தை வெளியிடுவதன் மூலமே நிலைமை மாறிவிட்டதாக நினைக்கக்கூடிய குட்டி முதலாளிய, வெளித் தோற்ற ஆரவாரமிக்க கொள்கையைக் காட்ஸ்கி கடைப்பிடிக்கிறார். முதலாளிய ஜனநாயகத்தின் வரலாறு முழுவதும், இது வெறும் கருத்துப் பிரமை என எடுத்துக்காட்டுகிறது! முதலாளிய ஜனநாயகவாதிகள் மக்களை ஏமாற்றுவதற்காக எப்போதும் அனைத்துவகை 'முழக்கங்களையும்' வெளியிடுவதில் முன்னேறிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். அவர்கள் நேர்மையைப் பரிசோதிக்க வேண்டும்; அவர்களது சொற்களுடன் செயலை ஒப்பிட்டுக் காணல் வேண்டும். அவர்கள் குறிப்பிடும் கற்பனாவாதமிக்க அல்லது பண்டித்தனை

மாணசொற்களில் நிறைவுறக்கூடாது; ஆனால் அவர்களின் வர்க்க யதார்த்தத்தோடு உண்மைகளைத் தோண்டிக் காணவேண்டும்.”

(லெ. தே. நூ. 7; 172)

இரண்டாவது அகிலத்தைச் சேர்ந்த கட்சிகளுக்கு சுயவிமர்சனம் செய்வது பற்றி மனதில் குடிகொண்டிருக்கிற பயத்தைப்பற்றி நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை. தம் தவறுகளைத் திரையிட்டு மறைப்பது அவற்றின் பழக்கம். ஆற்றப்படாமல் மெழுகுவதும், எல்லாம் சரியாகவே இருக்கிறது என்று வெளியில் பொய்வேஷம் போட்டு உள்ளுக்குள்ளே உள்ள நோயையும் குற்றங்குறைகளையும் மூடி வைத்துக் கொள்வதும் அவற்றின் பழக்கம். உயிருள்ள காரியார்த்தமான சிந்தனையை மழுக்கடிக்கக் கூடியது இந்தப் பழக்கம். தன்னுடைய தவறுகளையுணர்ந்து படிப்பினைகளைக் கற்பதன் மூலம் புரட்சிகரமான பயிற்சியைக் கட்சி பெறமுடியாதவாறு தடுக்கக்கூடியது. இந்தப் பழக்கத்தை மிகமிகக் கேவலமானதென்று பரிகரித்த தோடல்லாமல், பொதுமக்களுக்குமுன் அம்பலமாக்கி எழுவிலேற்றியிருக்கிறார் லெனின். தொழிலாளி வர்க்கக் கட்சிகள் தத்தம் நடத்தைகளைத் தாமே வீமர்சிப்பது பற்றி, “இடதுசாரி கம்யூனிஸம் ஒரு இளம் பருவத்துக் கோளாறு” என்ற நூலில் லெனின் கூறுவதாவது:—

“ஒரு அரசியல் கட்சி எந்த அளவுக்கு நேர்மையாக உள்ளது என்பதைத் தீர்மானிப்பதற்கு வழியென்ன? எந்த அளவுக்கு தனது வர்க்கத்துக்கும், பாட்டாளி மக்களுக்கும், தனது கடமைகளை நடைமுறையில் நிறைவேற்றுகிறது என்பதையும் தீர்மானிப்பதற்கு வழியென்ன? அந்தக் கட்சி தன்னுடைய சொந்தத் தவறுகளைப் பற்றி கொள்கிற கண்ணோட்டம் என்னவென்று பார்ப்பதுதான் வழி. பல மிகவும் முக்கியமான நிச்சயமான வழிகளில் இது ஒன்றாகும். ஒரு குற்றத்தை ஒளிவு

மறைவின்றி ஒப்புக்கொள்வதும் குற்றம் புரிந்ததின் காரணங்களை ஆராய்ந்து நிச்சயித்துக் கொள்வதும் எந்த நிலைமைகளின் பால் அது முளைத்து வளர்ந்தது என்பதை பகுத்தாராய்வதும் அதைத் திருத்துவதற்குள்ள வழிகளைப்பற்றி தீர விவாதிப்பதும் ஒரு உண்மையான கட்சிக்கு அடையாளம்; தனது கடமைகளை இந்த வழியில்தான் அது நிறைவேற்ற வேண்டும்; முதலில் தனது வர்க்கத்துக்கும் அதற்கப்புறம் மக்கள் திரளுக்கும் இந்த வழியில்தான் அது போதனையையும், பயிற்சியையும் தரவேண்டும்.” (லெ. தே. நூ. 10:98)

தன் தவறுகளையே அம்பலத்திற் கிழுப்பதும் அவற்றை சுய விமர்சனம் செய்வதும், கட்சிக்கு அபாய கரமானதாகும் என்று சிலர் சொல்கிறார்கள். ஏனெனில், தொழிலாளிவர்க்கக் கட்சிக்கு விரோதமாக அவற்றை எதிரிகள் பயன்படுத்தக்கூடும் என்கின்றனர். இப்படிப்பட்ட ஆட்சேபணைகளை அற்பமானவை என்றும் முற்றிலும் தவறானவை என்றும் லெனின் கருதினார். 1904-ம் வருடத்திலேயே, நம் கட்சி சிறியதாகவும் பல முடையதாகவும் இருந்த காலத்திலேயே, இதைப்பற்றி, “ஓர் அடி முன் ஈரடிகள் பின்” என்ற நூலில் லெனின் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“நம்மிடையே நடக்கும் வாக்குவாதங்களை அவர்கள் (மார்ச்சியத்தின் விரோதிகள்—ஸ்டாலின்) நாட்டமாய்ப் பார்த்து கேலி நகைப்பு நகைக்கிறார்கள். நம் கட்சியில் உள்ள குற்றங் குறைகளைப்பற்றிக் குறிப்பிடும் யாசகங்களைமட்டும் என் புத்தகத்திலிருந்து, அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகப் பொறுக்கி எடுத்து, தங்களுடைய நோக்கங்களை சாதித்துக் கொள்வதற்காக உபயோகப்படுத்த முயற்சிப்பார்கள் என்பது உறுதியே. ஆனால், இப்படி அவர்கள் செய்வதைப் பார்த்து கலங்கக்கூடிய நிலையில் இன்றைய ரஷிய சமூக ஜனநாயகவாதிகள்

இல்லை. ஏனெனில் ஏற்கனவேயே போராட்டத்தில் பண்பட்டு உறுதியுடையவர்களாகி விட்டார்கள். எதிரிகள் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதைப் பொருட்படுத்தாமல் அவர்கள் சுய விமர்சனத்திலிறங்கி தம் தவறுகளையும், குற்றங் குறைகளையும் ஈவிரக்கமின்றி அம்பலப்படுத்திக் கொண்டிருப்பார்கள். தொழிலாளி வர்க்க இயக்கம் வளர வளர, அவை நிச்சயமாகவும், தவிர்க்க முடியாததாகவும் நிவர்த்திக்கப்படும்.” (லெ. தே. நூ. 2;410)

இவைதான், பொதுவாக, லெனினிய செயல்முறையின் விசேஷமான அம்சங்கள்.

லெனினுடைய செயல்முறையில் இருக்கும் அம்சங்கள், ஏற்கனவே மார்ச்சுடைய போதனைகளில் பெரும்பாலும் இருந்தவையே. அவை எப்படிப்பட்டவை என்று கூறுகிற போது, “சாராம்சத்தில் அவை விமர்சனக் கண்கொண்டு பார்ப்பவை; புரட்சிகரமானவை.” என்கிறார் மார்ச்சு. இந்த விமர்சனப் பார்வையும் புரட்சி மனப்பான்மையுமே லெனினுடைய செயல்முறை முழுவதிலும் நிரம்பி இருக்கின்றன. ஆனால் ஒன்று; லெனினுடைய செயல்முறை என்பது, மார்ச்சின் செயல்முறையைப் புதுப்பித்திருப்பது மட்டுமே என்று எண்ணிவிடக் கூடாது. அப்படி நினைப்பது தவறு. உண்மையென்னவென்றால் லெனினுடைய செயல்முறை என்பது, மார்ச்சின் செயல்முறையைப் புதுப்பித்து இருப்பதோடு மட்டுமல்லாமல் மார்ச்சுடைய தர்க்கவியல் பொருள் முதல் வாத முறையை—புரட்சிகரமானதும் விமர்சன பார்வை உடையதுமான செயல்முறையை—நடைமுறை உருவங் கொள்ளும்படி செய்து இருப்பதும், மேலும் ஒரு படிக்கு வளர்த்து இருப்பதுமாகும்.

3. தத்துவம்

இதிலிருந்து மூன்று பிரச்சினைகளை எடுத்துப் பார்ப்போம். அவையாவன:—(அ) பாட்டாளி வர்க்க இயக்கத்தின் தத்துவத்தின் முக்கியத்துவம். (ஆ) தன்னெழுச்சிப் போராட்டத் “தத்துவம்” குறித்த விமரிசனம். (இ) பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியின் தத்துவம்.

1. தத்துவத்தின் முக்கியத்துவம்

மார்க்சிய தத்துவத்தில் கூறப்படும் விஷயங்களை நடைமுறைச் செய்கையில் செய்து காட்டுவது, “நிறைவேற்றுவது,” லெனினியத்தின் பிரதான அம்சமாக இருக்கிறது என்பதனால், தத்துவத்தைவிட நடைமுறைக்கு முதன்மை அளிப்பதே லெனினியம் என்று சிலர் நினைக்கின்றனர். தத்துவத்தைப் பொறுத்தபட்டில் லெனினியம் பெரும் சிரத்தையின்றி உள்ளதாகக் குறை கூறுகிறார்கள். லெனின் தத்துவத்தில் குறிப்பாக உலகத் தத்துவக் கண்ணோட்டத்தில் ‘சிரத்தையின்மீடல்’ இருக்கிறார் என்று சில சமயம் அவர்பேரில் பிளக்கனோவ் புகார் கூறி கோபமுட்டியது நமக்குத் தெரியும். இன்றைய லெனினிய ஊழியர்களில் பலர், இன்றைய சூழ்நிலையில் செய்ய வேண்டியிருக்கும் நடைமுறைக் காரியங்கள் சுமக்க முடியாத பாரமாக மேல் விழுந்து அக்காரியங்களைச் செய்வதிலேயே அவர்கள் முனைந்து விடுவதனால் தத்துவத்தினிடம் அதிகமான பற்றுதல் காட்டுவதில்லை என்பதும் நமக்குத் தெரியும். லெனினையும் லெனினியத்தையும் பற்றிய

இந்த விசித்திரமான கருத்து, முற்றிலும் தவறானது என்று நான் சொல்கிறேன். இது உண்மைக்கு மாறுபட்டது. தத்துவத்தைத் தூர விலக்கி வைத்துவிட்டு அன்றாட காரியங்களை மட்டும் கவனிப்பதற்கு ஊழியர்கள் முயற்சிப்பது லெனினியத்திற்கே விரோதமானது; இதனால் நமது இலட்சியத்துக்கு பெருங்கேடுகள் விளையும்.

எல்லா நாடுகளிலும் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்திற்கு கிடைக்கிற அனுபவத்தின் பொதுவான அம்சத்தை உருவப்படுத்துவதே தத்துவம் என்பதாகும். நடைமுறைக்கு புரட்சிகரமான தத்துவம் வெளிச்சம் காட்டாவிட்டால், எப்படி அது வழி புரியாமல் இருட்டில் சிக்கித் தடுமாறக்கூடியதாக ஆகிவிடுமோ, அதேபோல், புரட்சிகரமான நடைமுறையுடன் இணைந்ததாக இல்லையென்றால், தத்துவம் இலட்சியமற்றதாக ஆகிவிடும். ஆனால், புரட்சிகரமான நடைமுறையை விட்டுப் பிரிக்க முடியாதவாறு இணைந்திருக்கக் கூடியதாக மட்டும் தத்துவம் அமைக்கப்படுமேயானால், அது தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தில் ஒரு பிரமாண்டமான சக்தியாக ஆகிறது. ஏனெனில், அது ஒன்றுதான் இயக்கத்திற்கு நம்பிக்கையை அளிக்க முடியும். சரியான பார்வையையும், பார்ப்பதைப் பகுத்தறிந்து சரியான நடைமுறையை கடைப்பிடிக்கும் ஆற்றலையும் அது ஒன்றுதான் கொடுக்க முடியும். நாலாபுறங்களிலும் காணும் வெவ்வேறு நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்றுக்கொன்று இருக்கும் சம்பந்தங்களைப் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய ஆற்றலையும் அது ஒன்றுதான் கொடுக்க முடியும். நிகழ்காலத்தில் எந்தெந்த திசையில் செல்கின்றன என்பதை உணர்வதற்கு மட்டுமல்லாமல், சமீப வருங்காலத்தில் அவை ஒவ்வொன்றும் எந்தெந்த திசையில் செல்வக்கூடும் என்பதையும் புரிந்து கொள்வதற்கு அது ஒன்றால் மட்டுமே நடைமுறைக்கு உதவி புரிய முடியும். ‘புரட்சிகரமான தத்துவம் இல்லை என்றால், புரட்சிகரமான இயக்கமும் இருக்க முடியாது’ (லெ. தே. நூ. 4: 380) என்று

எத்தனையோ 'தடவை திரும்பத் திரும்ப கூறியவர் லெனினைத் தவிர வேறு யாருமல்ல.

லெனின் மற்ற எல்லோரையும்விட நன்றாக தத்துவத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்திருந்தார். குறிப்பாக நம் முடையது போன்ற ஒரு கட்சிக்கு அது மிக மிக அவசியம் என்று கருதினார். நம் கட்சிக்கு உலகத் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் முன்னணிப் படையாக நின்று போராட வேண்டிய பொறுப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது; அதோடு மிகவும் சிக்கலான தேசிய மற்றும் உலக நிலைமைகளின் இடையில் நம் கட்சி வேலை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இதனால் தத்துவம் நம் கட்சிக்கு உயிர்நாடி போன்றது என்று லெனின் உணர்ந்தார். உலக அரங்கில் நம் கட்சிக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்த விசேஷமான பாத்திரத்தை தீர்க்க திருஷ்டியுடன் உணர்ந்து "மிகவும் முன்னேற்றகரமான தத்துவத்தை வழிகாட்டியாகக் கொண்டுள்ள ஒரு கட்சியினால் மட்டுமே, முன்னணிப்படை என்கிற பாத்திரத்தை, அதன் பொறுப்புகளை வகிக்க முடியும்" (லெ. தே. நூ. 4: 380) என்று 1902-ம் வருடத்திலேயே சுட்டிக் காட்டுவது அவசியம் என்று நினைத்தார் லெனின்.

லெனின் முன் கூட்டியே சுட்டிக் காட்டியவாறு பிற்காலத்தில் கட்சி பொறுப்பேற்று முன்னணிப் படையாக பணியாற்றியது என்பது தற்போது எல்லோருக்கும் தெரியும். இதனால் லெனினுடைய மேற்கண்ட கோட்பாடு தற்போது முன்னணி விசேஷ முக்கியத்துவத்தையும் விசேஷ வலுவையும் பெறுகிறது என்பதை நிரூபிக்கத் தேவையில்லை.

தத்துவத்திற்கு லெனின் மகத்தான முக்கியத்துவத்தை அளித்தார் என்பதற்கு மிகவும் சிறந்ததொரு உதாரணமும் உண்டு. தத்துவம் சம்பந்தமாக ஒரு மகத்தான காரியத்தை செய்து முடிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டது லெனினைத் தவிர வேறு யாருமல்ல. எங்கல்சு காலத்திற்குப்

பிறகுலெனின் காலம் வரையில் விஞ்ஞானம் சாதித்த மிகவும் முக்கிய சாதனைகளை பொருள் முதல் வாதிக்கண்ணோட்டத்தின் வழியிலே, பொது விதிக்குள் அமைத்து வரையறை செய்ததாகும். அப்படி வரையறையை நீர்மாணித்ததோடு நிலலாமல், மார்க்சியர்களிடையில் பொருள் முதல்வாதிக் கண்ணோட்டத்துக்கு விரோதமாகத் தலை தூக்கிய தவறான போக்குகளையும் விரிவாக லெனின் விமர்சனம் செய்தார். "விஞ்ஞானம் கண்டுபிடிக்கிற புதிய விஷயங்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒத்ததாக இருக்கும் வண்ணம், பொருள்முதல்வாதம் அவ்வப்பொழுது புதுப்புது அம்சமுடையதாக ஆகவேண்டும்" என்று எங்கல்சு கூறிச் சென்றார். இப்படி புதிய அம்சமுடையதாக அதை ஆக்கும் மகத்தான செயலை "பொருள் முதல்வாதமும் அனுபவவாத விமரிசனமும்" என்ற நூலில் தனது காலத்துக்கு இந்தக் கடமையை ஆற்றியது லெனின் தவிர வேறொருவருமல்ல. தத்துவத்தைப்பற்றி சிரத்தை இல்லாமல் இருக்கிறார் என்று லெனின் பேரில் புகார் கூறுவதில் பற்று கொண்டிருந்த பிளக்கனோவ், அத்தகைய ஒரு காரியத்தை மேற்கொண்டு உருப்படியான முயற்சி செய்யவில்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

2. தன்னெழுச்சிப் போராட்டத் "தத்துவம்" குறித்த விமரிசனம் அல்லது இயக்கத்தின் முன்னணிப் படையின் பங்கு.

தன்னெழுச்சிப் போராட்டத் தத்துவம் ஒரு சந்தர்ப்பவாதத் தத்துவமாகும். தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் தன்னெழுச்சியை ஆதரித்துப் பின்பற்றும் தத்துவமாகும். தொழிலாளி வர்க்கத்துடைய முன்னணிப் படையின் தலைமை வகிக்கும் பாத்திரத்தை, தொழிலாளி வர்க்கத்தின் கட்சியின் தலைமை தாங்கும் பாத்திரத்தை நிராகரிக்கும் தத்துவமாகும்.

தன்னெழுச்சியை ஆதரித்துப் பின்பற்றும் தத்துவமானது தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் புரட்சிகரமான

தின்மைக்கு அறவே எதிரான தத்துவமாகும். அது முதலாளித்துவத்தின் அடிப்படையைத் தகர்க்கும் ரீதியில் அமைந்த போராட்டத்தின் திசையிலே இயக்கம் உருவாகிறதை தீர்மானமாக எதிர்க்கும் தத்துவமாகும். “கிடைக்கக்கூடிய கோரிக்கைகளை” மட்டும் பிரதானமாக முன் வைத்து, முதலாளித்துவத்தினால் “ஒப்புக்கொள்ளப் படக்கூடிய” கோரிக்கைகளை மட்டும் அடைவதற்கான வழியில் மட்டும் இயக்கம் செல்லவேண்டும் என்கிற கருத்தை அது ஆதரித்து நிற்கிறது. “எவ்வளவு தூரம் முதலாளித்துவத்தை எதிர்க்காமல் இருக்க முடியுமோ, அவ்வளவு தூரம் எதிர்ப்பே காட்டாமல் இயக்கத்தை நடத்திச் செல்லவேண்டும்” என்கிற வழியை முழுக்க முழுக்க ஆதரித்து நிற்கிறது; தொழிற்சங்கவாதத்தின் சித்தாந்தத்தையே இந்த தத்துவம் உருவகப்படுத்துகிறது.

தன்னெழுச்சிப் போராட்டத்தை ஆதரித்துப் பின்பற்றுவது என்றால் யார்த்தமாக இயங்கும் மக்கள் இயக்கத்துக்கு ஒரு உணர்வையும், ஒரு முறையையும் உண்டுபண்ணுவதை தீர்மானமாக எதிர்ப்பது ஆகும். தொழிலாளி வர்க்கத்தின் முதல்வரிசையில், தலைமை இடத்தில் அதன் கட்சி நிற்கக் கூடாது என்று எதிர்ப்பது ஆகும். மக்களின் அரசியல் உணர்வுமட்டத்தை உயர்த்துவதை எதிர்ப்பதாகும். இயக்கத்திற்குக் கட்சி வழிகாட்டக் கூடாது என்று எதிர்க்கிறது. யதார்த்தத்திலுள்ள இயக்கத்தை அது போகிற போக்கில் விட்டுவிடாதபடி வர்க்க உணர்வுள்ளவர்கள் குறுக்கிட்டுத் தடுக்கக்கூடாது என்று கருதுகிறது. யதார்த்த இயக்கத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும். அது போகிற போக்கிலே விட்டு கட்சி அதைப் பின் தொடர்ந்து ஓடிக்கொண்டிருக்க வேண்டும்; அதன் வாலையே பிடித்துச் செல்ல வேண்டும் என்று கருதுகிறது. தன்னெழுச்சிப் போராட்டத் தத்துவம் இயக்கத்தில் உணர்வுள்ளவர்கள் வகிக்கும் பாத்திரத்தை சிறுமைப்படுத்தும் தத்துவமாகும். அது “க்வோஸ்டிஸ்தின்” வர்ல

பிடிக்கும் கொள்கையின் சித்தாந்தமாகும். அதுதான் எல்லா ரகமான சந்தர்ப்பவாதத்துக்கும் தர்க்க ரீதியான அடிப்படையாகும்.

இந்த தத்துவம் நடைமுறையில் எப்படி வருகிறது? இது ரஷ்யாவில் முதல் புரட்சி உண்டாவதற்கு முன்பே தலை எடுத்தது. அப்போது இதை “பொருளாதாரவாதிகள்” கையாண்டனர். இந்த தத்துவம், ரஷ்யாவில் சுயேச்சையான தொழிலாளர் அரசியல் கட்சி அவசியமில்லை என்று அவர்களைக் கூறும்படி செய்தது. ஜாரியத்தைக் கவிழ்ப்பதற்குத் தொழிலாளி வர்க்கம் நடத்தும் புரட்சிப் போராட்டத்தை எதிர்க்கும்படி செய்தது. “கிடைக்கக் கூடிய கோரிக்கைகளைப் பெறுவதற்காக மட்டும் இயக்கத்தை நடத்த வேண்டும்” என்ற ஒருதொழிற்சங்க வாதக் கொள்கையை பிரச்சாரம் செய்யும்படி செய்தது. பொதுவாக, மிதவாத முதலாளிய வர்க்கத்தலைமைக்கு அடிபணிந்து தொழிலாளர் இயக்கம் நடக்கும்படி செய்தது.

இந்த தத்துவத்துக்கு எதிராக இஸ்க்ரா தொடுத்து நடத்திய போராட்டமும், “நாம் செய்ய வேண்டியது என்ன?” என்ற சிறு நூலில் மிதவாத முதலாளியத்தலைமைக்கு அடிபணிந்து வால் பிடிக்கும் போக்கைக் கண்டித்து லெனின் எழுதிய அபூர்வமான விமர்சனமும், “பொருளாதார வாதத்தை” தவிர்த்து பொடியாக்கின. அதோடுகூட, ரஷ்யத் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் உண்மையான புரட்சி இயக்கத்திற்கு தத்துவ அடிப்படையாக அவை விளங்கின.

அப்படி போர் தொடுக்காமல் இருந்திருந்தால், ரஷ்யாவில் சுயேச்சையுள்ள தொழிலாளர் கட்சியை உண்டாக்குவோம் என்றும் புரட்சியில் அது தலைமை பாத்திரம் வகிக்க வேண்டும் என்றும் சிந்திப்பதுகூட வீண் வேலையாக முடிந்திருக்கும்.

கின்னெழுச்சிப் போராட்டத்தை ஆதரித்துப் பின்பற்றுவதென்பது ரஷ்யாவில் மட்டும் விசேஷமாகக் காணப்பட்ட ஒரு விஷயமல்ல. ஒன்று பாக்கியில்லாமல் இரண்டாம் அகிலத்தைச் சேர்ந்த எல்லாக் கட்சிகளிலும் அது ஏதேனும் சற்று மாறுபட்ட வடிவங்களில் காணப்படுகிறது என்பது உண்மையாகும். இரண்டாவது அகிலத்தின் தலைவர்கள் அடிக்கடி விஞ்ஞானத்துக்கு எதிராகத் திரித்துக் கூறும், “பொருளுற்பத்தி சக்திகள்” தத்துவத்தை மனதில் வைத்தே இங்கு நான் பேசுகிறேன். இது எதையும் சரி, என்று சாதிக்கும்; யாருடனும் சமரஸம் செய்துகொள்ளும் யாவரும் கேட்டுக் கேட்டு புளித்துப் போன பின்னர், அதே உண்மைகளை எடுத்துச் சொல்லி விளக்கம் செய்யும். அப்படி வியாக்யானம் செய்த பிறகு, அதோடு சரி என்று நிறைவுற்று சும்மா இருந்துவிடும். உலகத்தை விளக்கி உரைப்பதோடு பொருள் முதல் வாத்தத்தத்துவம் நின்று கொள்ளக் கூடாது; அது உலகத்தை மாற்றவும் வேண்டும் என்று மார்க்சு சொன்னார். ஆனால் காட்ஸ்கியும் அவருடைய குழுவினரும் இதைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை. மார்க்சு கூறியதில், முதல் பகுதியை மட்டும் பிடித்துக் கொண்டு அவர்கள் திருப்தி அடைகிறார்கள்.

இந்த “தத்துவத்தை” எத்தனையோ விதங்களில் கையாள்கிறார்கள். இங்கு ஒரு விதத்தை கவனிப்போம். ஏகாதிபத்தியவாதிகள் யுத்தத்தை ஆரம்பித்தால், “யுத்தத்தை எதிர்த்து யுத்தம்” தொடுக்க வேண்டும் என்று இரண்டாவது அகிலத்தைச் சேர்ந்த கட்சிகள் முதலாவது உலக ஏகாதிபத்திய யுத்தம் ஆரம்பாவதற்கு முன்பு பயமுறுத்தின என்று சொல்லப்படுகிறது. யுத்தம் ஆரம்பமாகும் தருணத்தில் அந்த கட்சிகள், “யுத்தத்தை எதிர்த்து யுத்தம்” என்ற முழக்கத்தைக் குப்பைத் தொட்டியில் போட்டுவிட்டு, அதற்கு முற்றிலும் விரோதமாக “ஏகாதிபத்திய தாய் நாட்டை பாதுகாக்கும் யுத்தம்”

என்ற முழக்கத்தை வெளியிட்டு நடைமுறையில் நிறைவேற்ற ஆரம்பித்தன. இப்படி மாற்றப்பட்டதன் விளைவாய், லட்சக்கணக்கான தொழிலாளிகள் யுத்தங்களத்தில் பலியிடப்படுவதற்கு அனுப்பப்பட்டனர். இதற்குப் பொறுப்பேற்க வேண்டிய நபர்கள் இருக்க வேண்டும் என்றும் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்து, காட்டிக் கொடுத்தவர்கள் சிலர் இருக்க வேண்டும் என்றும் நினைப்பது தவறாகுமாம். அப்படிக்கிடையவே கிடையாதாம்! சகலமும் நடக்கிறபடி கிரமமாக நடந்தேறினவாம். ஏன் அப்படி நடந்தன? ஏனென்றால், முதலாவதாக, இரண்டாம் அகிலம் என்பது “சமாதானத்துக்கான கருவி” யுத்தத்துக்கான கருவியல்லவாம். இரண்டாவதாக, அன்றிருந்த “பொருளுற்பத்தி சக்திகளின் அளவை” பார்க்கும்போது வேறொன்றும் செய்வதற்கில்லையாம். ஆக, “பொருளுற்பத்தி சக்திகள்” மீது தான் தொழிலாளி வர்க்கம் பலியிடப்பட்டதற்கு “பழி சுமத்த வேண்டும்.” காட்ஸ்கியின் “பொருளுற்பத்திச் சக்திகள் தத்துவம்” நமக்குத் தரும் நுட்பமான, திட்டமான, சமாதானம் இதுதான்! இந்த “தத்துவத்தை” யார் நம்பவில்லையோ அவர் மார்க்சியர் அல்லவாம். கட்சிகள் வகிக்க வேண்டிய பாத்திரத்தைப் பற்றி பேசுவோ, இயக்கத்தில் அவற்றுக்குள்ள பங்கைப் பற்றி பேசுவோ, கொஞ்சமும் இடமில்லை. “பொருளுற்பத்திச் சக்திகளின் அளவு” என்கிற முடிவான விஷயத்துக்கு முன்னே கட்சி என்ன செய்ய முடியும்?...

மார்க்சியத்தை பொய்ப்படுத்திப் புரட்டுவதற்கு இதைப்போல பல உதாரணங்களை அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம்.

சந்தர்ப்பவாதத்தின் நிர்வாண கோலத்தை முடிமறைப்பதற்காகக் கையாளப்படும் இந்த போலி “மார்க்சியம்,” ரஷ்யாவில் முதல் புரட்சிக்கு முன்னரே

லெனின் எதிர்த்துப் போரிட்ட “வால்பிடிக்கும் தத்துவத்தின்” ஐரோப்பிய ரகத்தைத் தவிர வேறு ஒன்றுமல்ல. இந்த உண்மையை நிரூபிக்கத் தேவையில்லை.

இந்த தத்துவப் புரட்டைத் தவிரையொடியாக்கினாலொழிய மேற்கத்திய நாடுகளில் உண்மையான புரட்சிக்கட்சிகளை கிருஷ்டிக்க முடியாது என்று நிரூபிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

3. பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சித் தத்துவம்

பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சிப்பற்றி லெனினியத் தத்துவம், மூன்று ஆராய்ச்சி முடிவுகளை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கிறது.

முதலாவது ஆராய்ச்சி முடிவு

● முன்னேறியுள்ள முதலாளித்துவ நாடுகளில் நிதி மூலதனத்தின் ஆதிக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

● நிதி மூலதனத்தின் கொடுக்கல் வாங்கல் விவகாரங்களில் பத்திரங்களையும், பங்குகளையும், இருப்புகளையும் வெளியிடுவதென்பது பிரதானமானவைகளில் ஒன்றாக இருப்பது.

● ஏகாதிபத்தியத்தின் அஸ்திவாரங்களில் ஒன்றாக விளங்கும் அம்சமாக, மூலதனத்தை மூலப் பொருள்கள் கிடைக்கிற இடங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்வது.

● நிதி மூலதன ஆதிக்கம் பெருகுவதன் பலனாய், பணக் கோஷ்டிகள் சர்வ வல்லமையுள்ளவையாக ஆகுதல்;

—இவை எல்லாம் ஏகபோக முதலாளித்துவத்தின் மிக மிகக் குருமான புல்லுருவித் தன்மையை வெளிப்படுத்துகின்றன. டிரஸ்ட்கள், சிண்டிகேட்டுகள் போன்ற முதலாளித்துவ தொழில் அமைப்புகளின் சுரண்டலை மூன்னைவிட நூறு மடங்கு அதிகமாக தாங்க முடியாத

அளவுக்கு அதிகமாக ஆக்குகின்றன; முதலாளித்துவத்தின் அஸ்திவாரங்களை தகர்க்கக் கிளம்புகிற தொழிலாளி வர்க்கத்தின் கலகத்தை தூரிதப்படுத்துகின்றன; விமோசனத்திற்கு ஒரே வழி தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியில் சேருவதே என்ற நிலைமையை உண்டுபண்ணி, மற்ற மக்களை அப்புரட்சியில் சேரும்படி அழைத்துச் செல்கின்றன. (இது குறித்து லெனின் எழுதிய ஏகாதிபத்தியம்—முதலாளியத்தின் உச்சகட்டம் என்ற நூலைக் காண்க.)

இதிலிருந்து நாம் காணும் முதல் முடிவு இதுதான்: முதலாளித்துவ நாடுகளிலேயே புரட்சி நெருக்கடி முற்று கிறது! அந்த “எஜமானர் நாடுகளில்” உள்நாட்டு முனையில், தொழிலாளி வர்க்க முனையில், குழறி வெடிக் கக்கூடிய அம்சங்கள் பெருகுகின்றன.

இரண்டாவது ஆராய்ச்சி முடிவு

● மூலதனத்தை குடியேற்ற நாடுகளுக்கும், சார்பு நாடுகளுக்கும் ஏற்றுமதி செய்வது அதிகமாகத்;

● “செல்வாக்கு மண்டலங்களும், குடியேற்ற நாடுகளும் உலகமெங்கும் பரவி நிற்கும் வரையில், அவற்றை அதிகரித்துச் செல்லுதல்;

● முதலாளியம் என்ற அமைப்பு, பண ஆதிக்கத்தை உலகளாவிய தன்மைக்கும் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய “முன்னேறிய” நாடுகள் உலகின் பரந்துபட்ட பெரும் பாண்மை மக்களைக் காலனிய அடக்குதலுக்கும் மாறிவரும் நிலை.

—இவை எல்லாம், ஒருபுறம், தனித் தனியான தேச பொருளாதார அமைப்புகளையும் தேசத்து பிரதேசங்களையும் “உலகப் பொருளாதார அமைப்பு” எனும் ஒரு பொதுவான சங்கிலியின் இணைப்புகளாக ஆக்கியிருக்கின்றன. மறுபுறத்தில், உலக மக்களை ஒன்றுக்கொன்று எதிரான இரு முகாம்களாகப் பிரிவுபடுத்தி இருக்கின்றன.

குடியேற்ற நாடுகளையும் சார்பு நாடுகளையும் சுரண்டி ஒடுக்குகிற 'முன்னேறியுள்ள', ஒரு சில முதலாளித்துவ நாடுகள் ஒரு முகாம்! ஏகாதிபத்திய நுகர்த்தடியிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ளும் பொருட்டு, போராட வேண்டிய அவசியத்திற்கு ஆளாகிற மிகப் பெரும்பான்மையான குடியேற்ற நாடுகளும், சார்பு நாடுகளும் இன்னொரு முகாம். (லெனின் எழுதிய "ஏகாதிபத்தியம்" என்ற நூலைப் பார்க்கவும்.)

ஆகவே, இதிலிருந்து நாம் காணும் இரண்டாவது முடிவு இதுதான்: — குடியேற்ற நாடுகளில் புரட்சி நெருக்கடி முற்றுக்கிறது. வெளிநாட்டு முனையில் குடியேற்ற நாடுகள் முனையில்—ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து வெடிக்கும் அம்சங்கள் பெருகுகின்றன.

மூன்றாவது ஆராய்ச்சி முடிவு

● "செல்வாக்கு மண்டலங்களையும்" குடியேற்ற நாடுகளையும் வேறு யாருக்கும் விட்டுக் கொடுக்காமல் ஏகபோக உரிமை பாராட்டி இறுக்கிப் பிடித்து வைத்திருத்தல்;

● வெவ்வேறு முதலாளித்துவ நாடுகளுக்கு இடையில் இயந்திரத் தொழில் வளர்ச்சியில் ஏற்றத் தாழ்வு இருத்தல்;

● ஏற்கனவேயே பல பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றி உடம்பு பிடியாகப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் நாடுகளுக்கும் புதிதாக அவற்றில் பங்கு கேட்கிற நாடுகளுக்கும் இடையே சச்சரவு மூளுதல்; உலகத்தைத் திருத்தி பங்கிடுவதற்காக, அவற்றிற்கு இடையே வெறியேறிய சண்டை நடப்பது;

● இப்படிக் குலைகிற பழைய "சம நிலையை" மீண்டும் சரிப்படுத்தி, முன்னையபோல ஒரு நிலைமையை உண்டு பண்ணுவதற்கு, ஏகாதிபத்திய யுத்தங்களை ஆரம்பித்து, அதில் முடிவு கட்டுவதைத் தவிர வேறு வழி

இல்லை என்று ஆகுதல்; இவ்விதம் ஏகாதிபத்திய யுத்தங்களே பிரச்சனையைத் தீர்க்க ஒரே வழி என ஆகுதல்;

—இவை எல்லாம், வெவ்வேறு தேசத்து முதலாளிகளுக்கு இடையே உள்ள முனையில்—மூன்றாவது முனையில்—நெருக்கடியை முற்றவைக்கின்றன.

இது ஏகாதிபத்தியப் பலனைப்படுத்துகிறது. ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராக முதல் இரண்டு முனைகளும் ஒன்று படுவதற்கு வசதியாக இருக்கிறது. அதாவது, உள் நாட்டில் உள்ள புரட்சிகரமான தொழிலாளி வர்க்கத்தின் முனையும், குடியேற்ற நாட்டில் விடுதலையை எதிர்நோக்கும் மக்கள் முனையும் ஒன்றாக இணைவதற்கு உதவிகரமாக இருக்கிறது. (காண்க: லெனினின் ஏகாதிபத்தியம்—முதலாளியத்தின் உச்சகட்டம்).

ஆகவே, இதிலிருந்து நாம் காணும் மூன்றாவது முடிவு இதுதான்: — ஏகாதிபத்திய ஆட்சியில் யுத்தங்கள் உண்டாவதைத் தவிர்க்க முடியாது. ஐரோப்பாவில் நடக்கும் தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியும் குடியேற்ற நாடுகளில் நடக்கும் விடுதலைப் புரட்சியும் கூட்டு அணி அமைத்து, ஏகாதிபத்தியத்தின் உலக முனைக்கு எதிராக, ஐக்கியப்பட்ட ஒரு உலகப் புரட்சி முனையாக அமைவதையும் தவிர்க்க முடியாது.

இந்த மூன்று ஆராய்ச்சி முடிவுகளையும் லெனின் ஒன்றாக இணைத்து, "ஏகாதிபத்தியம் என்பது சோசலிசப் புரட்சி ஆரம்பிக்கவிருக்கும் தருணத்தைக் குறிக்கிறது" என்ற ஒரு பொதுவான முடிவை வெளியிட்டார்.

இந்த முடிவுக்கு ஏற்றாற்போல், தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியைப் பற்றியுள்ள கண்ணோட்டம், அதன் தன்மை, அதன் போக்குகள், அதன் விளைவுகள், பொதுவாகவே புரட்சி நடத்தும் திட்டம் முதலியவற்றைப் பரிசீலிக்க இதுவரை கைக்கொண்ட முறைகள் யாவும் மாறுகின்றன.

தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சி எந்த நிலைமைகளில் சாத்தியம் என்பதை ஆராய முற்பட்டவர்கள் எல்லோரும் இதற்கு முன்பு எதில் பிரதானமாக கவனத்தைச் செலுத்தினார்கள்? இதற்கு முன்பு, சாதாரணமாக, அந்தந்த தனி நாடுகளின் பொருளாதார நிலைமைகளை ஆய்வதில் மட்டுமே ஈடுபட்டார்கள். இப்போது அவ்விதம் ஆராய்ந்தால் மட்டும் போதாது. இப்போது எல்லா நாடுகளிலும், அல்லது பெரும்பாலான நாடுகளில், பொருளாதார நிலைமை எப்படி இருக்கிறது என்று ஆராய்வதன் மூலமே பிரச்சினைகளைப் பரிசீலிக்க வேண்டும். அதாவது, உலகப் பொருளாதார அமைப்பின் நிலைமை என்ன என்று தெரிந்து கொள்ள முற்பட வேண்டும். ஏனெனில், தனி நாடுகளும், தனி தேச பொருளாதார அமைப்புகளும் இப்போது முன்னெப்போல சுய தேவைகளைத் தாமே பூர்த்தி செய்து கொள்ளக் கூடிய தனித்தனி அமைப்புகளாக இருக்கவில்லை. அவை ஒவ்வொன்றும் 'உலகப் பொருளாதார அமைப்பு' என்ற ஒரே சங்கிலியில் ஒன்றோடொன்று பிணைந்துள்ள இணைப்புகளாக ஆகிவிட்டன. மேலும், பழைய 'சீர்மிகு' முதலாளித்துவம், இப்போது ஏகாதிபத்தியமாக பரிணமித்து உருமாறி விட்டது. அதாவது, பணத்தின் மூலம் உலகம் பூராவையும் ஆடிமைப்படுத்தி வைத்திருக்கும் ஒரு அமைப்பாக மாறிவிட்டது. உலகிலுள்ள பெரும்பாலான குடியேற்ற நாட்டு மக்களைச் சுரண்டி ஒடுக்கும் அமைப்பாக ஆகிவிட்டது.

இதற்கு முன்பு, தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சிக்கு நிலைமைகள் பக்குவப்பட்டிருக்கின்றனவா, இல்லையா என்று விவாதித்தவர்கள் எப்படி விவாதித்தார்கள்? சாதாரணமாக அவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டைப்பற்றி மட்டுமே விவாதிப்பார்கள். இன்னும் திட்டமாகச் சொல்வதானால், தொழில் வளர்ச்சியில் முதிர்ந்த நாட்டில் நிலைமை பக்குவமாக இருக்கிறதா என்றே கவனிப்பர். இந்த கவனிப்பு அன்று சம்பிரதாயமாக இருந்தது.

இப்போது அவ்விதம் விவாதித்தால் மட்டும் போதாது. இப்போது உலக ஏகாதிபத்திய பொருளாதார அமைப்பு முழுவதையும் ஒரே அமைப்பாக—வெவ்வேறாகப் பிரிக்க முடியாத ஒன்றாகக் கருத வேண்டும். அது முழுவதையும் பார்க்கிறபோது புரட்சிக்குத் தேவையான யதார்த்த நிலைமைகள் இருக்கின்றனவா இல்லையா என்றே விவாதிக்க வேண்டும். ஏகாதிபத்திய பொருளாதார அமைப்பு முறை முழுவதும் ஏற்கெனவே புரட்சிக்குப் பக்குவப்பட்டிருந்தால், அல்லது இன்னும் சரியாகச் சொல்வதானால், அந்த அமைப்பு முழுவதும் ஏற்கெனவே புரட்சிக்கு பக்குவப்பட்டு இருப்பதால், இந்த அமைப்புக்குள்ளே ஒரு சில நாடுகள் தொழில் வளர்ச்சியில் போதுமான அளவு முன்னேறாது இருப்பதானது புரட்சியை எட்ட முடியாத முட்டுக்கட்டையாக இருக்க முடியாது.

இதற்கு முன்பு, தொழில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ள ஏதாவது ஒரு நாட்டில் நடக்கும் தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சி எப்படி கருதப்பட்டது? சாதாரணமாக இதற்கு முன்பு அது அந்தக் குறிப்பிட்ட ஒரு நாட்டை மட்டும் பொறுத்த ஒரு புரட்சியாகக் கருதப்பட்டது. தனிமையில் நின்று, தன்னோடு மட்டும் நிறுத்திக் கொள்ளும் ஒரு புரட்சியாக இருக்கும் என்று கருதப்பட்டது. அந்த நாட்டிலுள்ள மூலதனம் மட்டுமே அதனுடைய எதிரியாக இருக்கும் என்றும் கருதப்பட்டது. இப்போது அவ்விதம் கருதினால் மட்டும் போதாது. இப்போது நாம் உலகத் தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியைப் பற்றி விவாதிக்க வேண்டும். ஏனெனில், தனித்தனி தேசங்களின் முதலாளித்துவத்தின் முனைகள் ஒவ்வொன்றும் இப்போது, உலக ஏகாதிபத்திய முனை என்ற ஒரே சங்கிலியில் ஒன்றோடொன்று பிணைந்துள்ள இணைப்புகளாக ஆகிவிட்டன. அந்த உலக ஏகாதிபத்திய

முனையை, எல்லா நாடுகளிலுமுள்ள புரட்சி இயக்கங்களின் பொதுவான போர்முனையைக் கொண்டு எதிர்க்கவேண்டும்.

இதற்கு முன்பு, தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சி எதன் விளைவு எனக் கருதப்பட்டது? சாதாரணமாக அது, அந்தந்த குறிப்பிட்ட தேசத்தின் உள்நாட்டு நிலவர முதிர்ச்சியின் காரணமாக மட்டுமே ஏற்பட்ட விளைவு என்று எண்ணப்பட்டு வந்தது. இப்போது அவ்விதம் கருதினால் மட்டும் போதாது. பிரதானமாக, இன்று உலக ஏகாதிபத்திய அமைப்பிலேயே அடங்கியிருக்கும் முரண்பாடுகள் முற்றுவதன் விளைவு என்று அதைக் கருத வேண்டும். உலக ஏகாதிபத்திய முனை என்னும் சங்கிலியின் இணைப்பு, ஒரு நாட்டில் துண்டிக்கப்படுவதன் விளைவு என்று எண்ண வேண்டும்:

இதற்கு முன்பு, “எந்த இடத்தில் புரட்சி ஆரம்பமாகும்? எந்த இடத்தில், எந்த தேசத்தில், மூலதனத்தின் முனை ஊடுருவி துளைக்கப்படும்?” என்ற கேள்விக்கு எப்படி பதில் கூறப்பட்டு வந்தது?

எங்கு இயந்திரத் தொழில்கள் அதிகமான வளர்ச்சியடைந்துள்ளனவோ, எங்கு மக்கள்தொகையில் பெரும் பான்மையாக தொழிலாளி வர்க்கம் இருக்கிறதோ, எங்கு அதிகமாக நாகரீகப் பண்பாடு முதிர்ந்திருக்கிறதோ, எங்கு அதிகமாக ஜனநாயகம் இருக்கிறதோ அங்குதான் புரட்சி ஆரம்பமாகும் என்று முன்பு அந்தக் கேள்விக்கு விடை தரப்பட்டது.

இந்தப் பதிலை இப்போது புரட்சியைப் பற்றி லெனினியத் தத்துவம் மறுக்கிறது. இயந்திரத் தொழில் வளர்ச்சியடைந்துள்ள நாட்டில்தான், புரட்சி ஆரம்பமாகித் தீரவேண்டும் என்று சொல்லுவதற்கு இல்லை. அது வேறு நாட்டிலும் ஆரம்பிக்கக் கூடும். எங்கு ஏகாதிபத்திய சங்கிலி இற்றுப்போய் மிகவும் பலவீனமாக இருக்கிறதோ,

அங்கு அந்த இணைப்பு துண்டிக்கப்பட்டு, மூலதனத்தின் முனை ஊடுருவப்படும். ஏனெனில், உலக ஏகாதிபத்திய முனை எனும் சங்கிலியில், மிக மிகப் பலவீனமாக இருக்கும் இணைப்பைத் துண்டிப்பதன் விளைவுதான் தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சி. அப்படித் துண்டிக்கிற அந்த நாடு-புரட்சியை ஆரம்பிக்கிற அந்த நாடு-முதலாளியம் என்ற பொதுவான அமைப்புக்குள் அடங்கிய நாடாக இருந்தபோதிலும், மற்ற முதலாளிய நாடுகளைவிட இயந்திரத் தொழில் வளர்ச்சியில் பின்தங்கிய நாடாகவும் இருக்கக்கூடும். எனினும், முதலாளியத்தில் வளர்ச்சி நிலைபெற்ற நாடுகள், முதலாளிய அமைப்புக்குள்ளே கூட இருக்கமுடியும்.

1917-ஆம் வருடத்தில், உலக ஏகாதிபத்திய முனை எனும் சங்கிலி, மற்ற முதலாளிய நாடுகளில் பலவீனப்பட்டதைவிட பன்மடங்கு அதிகமாக ரஷ்ய நாட்டில் பலவீனப்பட்டிருந்தது. அந்த நாட்டில்தான் அதன் இணைப்புச் சங்கிலி துண்டாகியது. தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சி வெள்ளம் பாய்வதற்கு மடை திறந்துவிட்டது. ஏனெனில், ரஷ்ய நாட்டில் மக்கள் ஆதரவுடைய ஒரு மகத்தான புரட்சி அந்தச் சமயத்தில் உருவாகி கிளம்பிக்கொண்டிருந்தது. அதன் முன்னணியில் தலைமை தாங்கிச் சென்ற வர்க்கம் புரட்சிகரமான தொழிலாளி வர்க்கமாக இருந்ததோடல்லாமல், அவ்வர்க்கம் நிலப்பிரபுக்களினால் சுரண்டி ஒடுக்கப்பட்ட ரஷ்ய விவசாய மக்களைத் தன்னுடைய கூட்டாளியாகவும் பெற்றிருந்தது. அதோடு அதை எதிர்த்து சண்டை போட்டது, மக்களிடம் துளிகூட ஆதரவு இல்லாததும், மக்கள் அனைவராலும் வெறுக்கப்பட்டதுமாக, ஏகாதிபத்தியத்தின் பிரதிநிதியாக ஜாரியம் விளங்கியது. இதனால்தான், ஜெர்மனி, பிரான்சு, இங்கிலாந்து அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளை விட தொழில் வளர்ச்சியில் பின்தங்கிய நாடாக இருந்தபோதிலும், ரஷ்ய நாட்டில்

ஏகாதிபத்திய சங்கிலியின் இணைப்பு மிகமிக பலவீனமான இற்றுப் போயிற்று.

சமீப வருங்காலத்தில் அந்தச் சங்கிலி வேறு எங்கு அறுபடும்? எங்கு அது மீண்டும் மிகமிகப் பலவீனமானதாக இற்றுப் போகிறதோ அங்குதான். உதாரணமாக, இந்தியாவில் அது அறுபடும் என்று சொன்னால், யாரும் அட்சேபிக்க முடியாது. ஏன்? ஏனெனில், இந்திய நாட்டில் தற்போது ஒரு புரட்சிகரமான தொழிலாளி வர்க்கம் உண்டு. அது இளம் பருவத்தில் உள்ளது. போர்த்துகுண முடையதாகவும் இருக்கிறது. அதோடு மட்டுமல்லாமல், தேச விதேவை இயக்கம் போன்ற ஒரு வலுமிக்குந்த கூட்டாளியையும் அது பெற்றிருக்கிறது. தேச விடுதலை இயக்கம் என்பது மிக மிக முக்கியமானதும், மிக மிக சக்திவாய்ந்த கூட்டாளியுமாகும். மேலும், அங்கு புரட்சியை எதிர்ப்பது அந்நிய ஏகாதிபத்தியமாகும். இது விசேஷமாகும். அந்நிய ஏகாதிபத்தியம் என்பதனால், அதற்கு யாருடைய தார்மிக ஆதரவும் இல்லை. சுரண்டப்படுகிற இந்திய மக்கள் அனைவராலும் அது மண்பூர்வமாக வெறுக்கப்படுகிறது.

அந்தச் சங்கிலி ஜெர்மனியிலும் அறுபடக்கூடும். ஏன்? ஏனெனில், இந்தியாவில் எந்தெந்த காரணங்கள் இப்போது புரட்சிக்கு நாட்டைப் பக்குவப்படுத்துகின்றனவோ, அதே காரணங்கள் இப்போது ஜெர்மனியிலும் உண்டாக ஆரம்பித்திருக்கின்றன. ஆனால், வளர்ச்சியில் ஜெர்மனிக்கும் இந்தியாவிற்கும் நிரம்ப வேறுபாடு உண்டு. இந்த வேறுபாடு ஜெர்மன் புரட்சியின் முன்னேற்றத்திலும் விளைவிலும் தன் முத்திரையைப் பதிக்காமல் இருக்காது என்பது தெளிவு. புரட்சியின் முன்னேற்றத்தைப் பாதிக்கும் என்பது தெளிவு.

இதனால்தான் லெனின் கீழ்க்கண்டவாறு சொன்னார்:

“மேற்கு ஐரோப்பிய முதலாளிய நாடுகள், சோஷலிச வளர்ச்சிப் பாதையில் முன்னேறாத

வாறு தம்மைத்தாமே தடைப்படுத்திக் கொள்கின்றன. துளித்துளியாக சோஷலிசப் பாதையில் நகர்வதன் மூலம் அல்ல; துளித்துளியாக சோஷலிசத்திற்குப் ‘பக்குவப்படுவதன்’ மூலம் அல்ல; சில நாடுகள் வேறு சில நாடுகளைச் சுரண்டுவதன் மூலம்தான்: ஏகாதிபத்திய யுத்தத்தில் தோற்கப் போகும் நாடுகளையும், கிழக்கு நாடுகள் அனைத்தையும் வெற்றியடையும் நாடுகள் சுரண்டுவதன் மூலம்தான்; மறுபக்கத்தில், ஏகாதிபத்திய யுத்தத்தின் விளைவாகவே, கிழக்கத்திய நாடுகள் அனைத்தும் புரட்சி இயக்கத்தில் இணையும்படி இழுக்கப்பட்டுவிட்டன. அதாவது, உலகப் புரட்சி இயக்கம் எனும் பெரு வெள்ளத்தில் கலக்க ஆரம்பித்துவிட்டன.” (லெ. தே. நூ. 7:415-416)

சுருக்கமாகக் கூறுவது என்றால், எங்கு ஏகாதிபத்தியச் சங்கிலியின் இணைப்புகள் மிக மிகப் பலவீனமாக இருக்கின்றனவோ, அங்கு நிச்சயமாக ஏகாதிபத்திய முனைதகரும் என்பதே விதியாகும். முதலாளியம் நிரம்ப வளர்ச்சியடைந்து இருக்கவேண்டும் என்பதோ, தொழிலாளிகள் எண்ணிக்கையும் விவசாயிகளின் எண்ணிக்கையும் ஒரு குறிப்பிட்ட சதவிகிதத்தில் இருக்க வேண்டும் என்பதோ அவசியமில்லை.

அதனால்தான், தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சி ஆரம்பிக்க நிலைமை பக்குவமாகிவிட்டதா இல்லையா என்ற பிரச்சினையை அலசி ஆராய்ந்து முடிவு கட்டுவதில் குறிப்பிட்ட ஒரு நாட்டில் தொழிலாளி மக்களின் எண்ணிக்கை என்ன என்ற புள்ளி விபரம், மிக மிக முக்கியமானதாகக் கருதப்படுவதில்லை. இந்த புள்ளி விபரத்தை மிக மிக முக்கியமென்று வற்புறுத்துகிறவர்கள், ஏகாதிபத்தியம் என்றால் என்ன என்று தெரிந்து கொள்ளாதவர்களும் புரட்சியைத் தொத்து நோய் என்று நினைத்து அலறுகிற

வர்களுமான இரண்டாவது அகிலத்தைச் சார்ந்த வாயிவிச்சு வீரர்களே யாவர்.

இரண்டாவது அகிலத்தின் வீராதி வீரர்கள் இன்னொன்றையும் விடாப்பிடியாகக் கூறிவந்தனர். இன்றும் கூறிவருகிறார்கள். அதாவது முதலாளிய ஜனநாயகப் புரட்சி ஏற்பட்டதற்குப் பிறகு, தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சி ஏற்பட வெருகாலம் பிடிக்குமாம். சீன மதில் சுவரைப்போல ஒரு பிரம்மாண்டமான சுவரை, இரண்டு புரட்சிகளுக்கும் இடையில் காலதேவன் எழுப்பியிருக்கிறானாம். அதிகாரப் பீடத்தில் ஏறிக்கொண்ட முதலாளிய வர்க்கம், இந்த இடைக்காலத்தில், முதலாளித்துவத்தை அபிவிருத்தி செயியுமாம். தொழிலாளி வர்க்கம் "முடிவாள போராட்டத்திற்காக" பலத்தைத் திரட்டிக் கொண்டு இருக்குமாம். அவர்கள் கருத்துப்படி, இந்த இடைக்காலத்தில் எத்தனையோ ஆண்டுகள் உருண்டு ஓடும். ஏகாதிபத்தியம் சர்வ வல்லமையுடையதாக எங்கும் ஆட்சி புரிகிற இன்றைய நிலைமைகளில் அவர்களுடைய கருத்து விஞ்ஞான ரீதியில் முற்றிலும் தவறானது என்று விளக்க வேண்டியது அவசியம்தானா? இந்தக் கருத்து வெறும் பித்தலாட்டாமேயொழிய வேறல்ல. எதிர்ப் புரட்சி செய்வது பற்றி முதலாளி வர்க்கம் கட்டிவரும் மனக்கோட்டைகளை முடிமறைப்பதற்காக உபயோகிக்கப்படும் ஒரு போர்வையே இந்தக் கருத்து ஆகும். மோதுதல் களும் யுத்தங்களும் தவிர்க்க முடியாதவாறு ஏற்பட்டே தீரும் என்ற நிலைமை ஏகாதிபத்திய ஆட்சியில் உண்டாகியிருக்கிறபோது — "சோஷலிஸ்ட் புரட்சி ஆரம்பமாக விருக்கும் தருணத்தை" ஏகாதிபத்தியம் என்பது குறிக்கிற நிலைமைகளின்போது — ஒரு காலத்தில் 'தழைத்து செழித்த' முதலாளித்துவம் "செத்து மடியப்போகும் முதலாளித்துவமாக" மாறி இருக்கிறபோது (லெனின்) எல்லா நாடுகளிலும் புரட்சி இயக்கங்கள் மலர்ந்து கொண்டிருக்கிறபோது ஜாரியம், நிலப்பிரபுத்துவம் உட்பட சகல

பிற்போக்கு சக்திகளையும் ஏகாதிபத்தியம் கூட்டாளிகளாக ஆக்கிக் கொள்கிறபோது — இதன் பயனாய் பல்வேறு புரட்சி சக்திகளும் அவசியத்தின் நிமித்தம் ஒரே கூட்டு அணியில் ஒன்றுபடுகிறபோது — மேற்கு நாடுகளிலுள்ள தொழிலாளி வர்க்க இயக்கங்களும் கிழக்கு நாடுகளின் விடுதலை இயக்கங்களும் ஒன்றாக இணைகிறபோது—நிலப் பிரபுத்துவ பண்ணையடிமை முறையின் மிச்ச சொச்சங்களை ஒழிப்பதற்கு, ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்துப் போராடினாலேயே இனி முடியும் என்ற நிலைமை உண்டாகியிருக்கிறபோது — தொழில் வளர்ச்சி ஓரளவுக்கு ஏற்பட்டுள்ள ஒரு நாட்டில், மேற்கண்ட சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையில், முதலாளிய ஜனநாயகப் புரட்சியானது தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியின் எல்லையைத் தொட்டுத் தீரும். முந்தியது பிந்தியதாகப் பழுக்கும் என்று விளக்க வேண்டியது அவசியம்தானா? இந்த ஆராய்ச்சி முடிவு சரி தான் என்பதை விவாதத்திற்கு இடமில்லாதவாறு ரஷ்யப் புரட்சியின் சரித்திரம் நிரூபித்தவிட்டது. 1905-ம் வருடத்திலேயே, முதல் ரஷ்யப் புரட்சி ஆரம்பிக்கவிருந்த தருணத்திலேயே, "சமூக ஜனநாயகத்தின் இரண்டு போர்த்தந்திரங்கள்" என்ற சிறு நூலில் முதலாளிய ஜனநாயகப் புரட்சியும், சோஷலிஸ்ட் புரட்சியும் ஒரே சங்கிவியில் ஒன்றையொன்று கௌவி நிற்கும் இரண்டு இணைப்புகள் என்று வர்ணித்தார். இரு புரட்சிகளும் ரஷ்யப் புரட்சியின் ஒரே பாய்ச்சலில் தாண்டப்படக் கூடியவாறு ஒருமை பொருந்தியது; இணைந்துள்ளது என்று வர்ணித்தார்.

"நிலப்பிரபுத்துவ எதேச்சாதிகார ஆட்சியின் எதிர்ப்பை பலாத்காரத்தின் மூலம் நசுக்கும் பொருட்டும், அந்த ஆட்சியின் விஷயத்தில் உறுதியான கொள்கையின்றி ஊசலாடிக் கொண்டு இருக்கிற முதலாளிய வர்க்கத்தின் உறுதியற்ற போக்கு செயலிழந்து நிற்கும்படி செய்யும் பொருட்டும், விவசாய மக்களை தன்னுடைய

கூட்டாளியாக சேர்த்துக் கொள்வதன் மூலம், ஜனநாயகப் புரட்சியின் லட்சியம் நிறைவேறும் வரையில் தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியை நடத்தி முடிக்கவேண்டும். முதலாளிய வர்க்கத்தின் எதிர்ப்பை பலாத்காரமாக முறியடிக்கும் பொருட்டும், அந்த வர்க்கத்தின் விஷயத்தில் உறுதியில்லாமல் ஊசலாடுகிற விவசாயிகள், மத்தியதர வர்க்கத்தினர் ஆகியோருடைய உறுதியற்ற போக்கைச் செயலிழந்து நிற்கும்படி செய்யும் பொருட்டும், மற்ற ஏழை மக்களை — அரைப்பாட்டாளிகளை—கூட்டாளியாக சேர்த்துக் கொள்வதன் மூலம், சோஷலிசப் புரட்சியை தொழிலாளி வர்க்கம் நடத்தி முடிக்கவேண்டும். இதுதான் தொழிலாளி வர்க்கம் செய்யவேண்டியிருக்கும் காரியங்கள் ஆகும். இதைத்தான் ‘புதிய இஸ்க்ரா’ ஆசாயிகள் தங்கள் தீர்மானங்களிலும், பேச்சுக்களிலும் புரட்சியின் உள்ளடக்கத்தைப் பற்றி விவாதிக்கிறபோது எப்போதுமே மிகவும் குறுகியதாக நமக்குக் காட்டுகிறார்கள்.’ (லெ. தே. நூ. 8; 96)

முதலாளியப் புரட்சி, தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியாக பழுக்கும் என்ற கருத்தை, சமூக ஜனநாயகத்தின் ‘இரண்டு போர்த் தந்திரங்கள்’ என்ற நூலுக்குப் பிறகு எழுதிய அனேகக் கட்டுரைகளில் இன்னும் தெளிவாக விளக்கியிருக்கிறார் லெனின். அவற்றை இங்கு நான் எடுத்துக் காட்டவில்லை. புரட்சியைப் பற்றிய லெனினியத் தத்துவத்தின் அடிப்படைக் கற்களில் ஒன்று இந்தக் கருத்து ஆகும்.

இந்தக் கருத்தை 1916-ஆம் ஆண்டில் தான் லெனின் கண்டுபிடித்தார் என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். அது வரையில் லெனின் வேறுவிதமாக நினைத்து வந்தாராம். அதாவது ரஷ்யாவில் நடக்கும் புரட்சி, முதலாளிய வர்க்கப்

புரட்சியின் எல்லையைத் தாண்டாது என்று நினைத்தாராம். இதனால் தொழிலாளி வர்க்கமும், விவசாயி வர்க்கமும் புரட்சியில் கைப்பற்றிய அதிகாரம் இறுதியில் முதலாளிய வர்க்கத்தின் கைக்கே மாறிவிடும் என்று நினைத்தாராம். தொழிலாளி வர்க்கத்தின் கைக்கு அல்ல என்று நினைத்தாராம். இந்த அபிப்பிராயம் நம்முடைய பொது உடமைப் பத்திரிகைகளிலே கூட நுழைந்துவிட்டது என்றும் கூறப்படுகிறது. நான் சொல்கிறேன்: இந்த அபிப்பிராயம் முற்றிலும் தவறானது; உண்மை விபரங்களுக்கு மாறுபட்டது.

1905-ம் வருடத்தில் நடந்த கட்சியின் முன்றாவது காங்கிரஸ் கூட்டத்தில் லெனின் ஆற்றிய உரை எல்லோருக்கும் தெரியும். தொழிலாளி வர்க்கம், விவசாயி வர்க்கம் ஆகியவற்றின் சர்வாதிகாரத்தை—அதாவது, ஜனநாயகப் புரட்சியின் வெற்றியை, அவர் எப்படி வர்ணித்தார்? ‘ஒழுங்கை உருவாக்குதல்’ என்று அல்ல! ‘யுத்தத்தை உருவாக்குதல்’ என்றே வர்ணித்தார்.

(லெ. தே. நூ. 7; 264).

மேலும், 1905-ம் ஆண்டில், ‘தற்காலிக சர்க்கார் பற்றி’ என்ற தலைப்பில் லெனின் எழுதிய கட்டுரைகளும் எல்லோருக்கும் தெரியும். அந்தக் கட்டுரைகளில், ரஷ்யப் புரட்சி எந்த திசை வழியில் நடைபெற வேண்டும் என்பதை அவர் எப்படி வர்ணித்தார்? ‘ரஷ்யப் புரட்சி ஒரு சில மாதங்களில் முடிந்து விடக்கூடிய ஒரு இயக்கமாக இருக்கக்கூடாது. அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களிடம் சில சலுகைகளைப் பெறுவதோடு நிற்காமல், அவர்களை அடியோடு வீழ்த்தும் பொருட்டு அது அநேக வருடங்கள் நடக்கக்கூடிய ஒரு இயக்கமாக ஆக்கவேண்டும்’ என்ற கட்சிக்கு அதன் கடமையை வகுத்துத் தந்தார். இவற்றைப் பற்றி மேலும் பரப்பி ஐரோப்பிய புரட்சியுடன் அவற்றை இணைத்து, அவர் மேலும் கூறியதாவது;

“அவ்விதம் செய்வதில் நாம்வெற்றி அடைந்து விடுவோமேயானால், புரட்சித் தீ ஐரோப்பா கண்டம் முழுவதிலும் பரவ ஆரம்பித்தவிடும். அப்போது, முதலாளிய வர்க்கைப் பிற்போக்கு ஆட்சியில் அவதிகுறும் ஐரோப்பியத் தொழிலாளி ரஷ்யப் புரட்சியைப் பார்த்து, தன்பங்குக்கு புரட்சி செய்ய கிளம்புவான். அவன், ‘எப்படி முதலாளிய ஆட்சியை வீழ்த்துவது’ என்பதை செய்து காட்டுவான். அதன் பிறகு புரட்சி அலைகள் ஐரோப்பாவிவிருந்து ரஷ்யாவின் பக்கம் திரும்பி வீசும். அவை ரஷ்யாவில் சில புரட்சி கரமான வருடங்களைக் கொண்ட சகாப்தத்தை அநேக புரட்சிகரமான வருடங்களைக் கொண்ட சகாப்தமாக மாற்றிவிடும்.” (லெ.தே. நூ. 7; 191)

1915, நவம்பரில் வெளியான புகழ்பெற்ற லெனின் னுடைய கட்டுரையையும் இங்கு எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். அதில் அவர் எழுதினார்:

“தொழிலாளி வர்க்கை எதற்காக சண்டை போடுகிறது? எதற்காக வீரகீரமாக சண்டை போடும்? ஒரு குடியரசுக்கு அதிகாரத்தைக் கைப் பற்றிக் கொடுப்பதற்காக! நிலம் அனைத்தையும் பறிமுதல் செய்வதற்காக! இராணுவ—நிலப் பிரத்துவ ஏகாதிபத்தியத்தினிடமிருந்து—அதாவது, ஜாரியத்தினிடமிருந்து, முதலாளிய வர்க்க ரஷ்யாவை மீட்பதற்கு, ‘தொழிலாளியல்லாத மக்களையும்’ போராட்டத்தில் ஈடுபடும்படிச் செய்வதற்காக, முதலாளிய வர்க்க ரஷ்யா ஜாரியத்திடமிருந்து—நிலப் பிரபுக்களின் ஆதிக்கத்திலிருந்து—விடுதலையடைந்தவுடன் தொழிலாளி வர்க்கம் என்ன செய்யும்? இந்த விடுதலையை அது உடனடியாக தனக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்தும்; கிராமத்

தொழிலாளியைச் சுரண்ட முயற்சிக்கிற பணக்கார விவசாயிகளுக்கு உதவிசெய்வதற்காக அல்ல! ஐரோப்பிய தொழிலாளிகளுடன் கூட்டணி வகுத்து சோசலிசப் புரட்சியை நடத்துவதற்காக” (லெ.தே. நூ. 18; 318)

கடைசியாக “தொழிலாளி வர்க்கப்புரட்சியும், கட்சி மாறிச் சென்ற துரோகி காட்ஸ்கியும்” என்ற வெளியீட்டில் லெனின் எழுதியதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். “சமூக ஜனநாயகத்தின் இரண்டு போர்த் தந்திரங்கள்” என்ற நூலிலிருந்து மேலே எடுத்துக் காட்டப்பட்ட இரண்டு மேற்கோள்களையும் சுட்டிக்காட்டி, லெனின் கீழ்க்கண்ட முடிவுக்கு வருகிறார்:

“நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் நாம் கூறியபடியே நிகழ்ந்திருக்கின்றன. புரட்சி நடந்தேறியிருக்கும் போக்கு நாம் பகுத்தாராய்ந்தது முற்றிலும் சரி என்று ஊர்ஜிதம் செய்திருக்கிறது. முதலாவதாக, மன்னர் ஆட்சியையும், நிலப் பிரபுக்களின் ஆதிக்கத்தையும், மத்திய கால ஆட்சி முறையையும் எதிர்ப்பதற்கு விவசாய மக்கள் ‘அனைவரையும்’ அனைத்துக் கொண்டு புரட்சி முன் செல்லும் (அந்த அளவுக்கு, புரட்சி முதலாளியத் தன்மை வாய்ந்ததாக, முதலாளிய வர்க்க ஜனநாயகத் தன்மை வாய்ந்ததாக இருக்கிறது); அதன் பிறகு கிராம பணக்கார விவசாயிகள், குலாக்குகள், லாபக கொள்ளைக்காரர்கள் முதலியவர்களை உள்ளிட்டு முதலாளியத்தை எதிர்ப்பதற்காக, ஏழை விவசாயிகள், அரைத் தொழிலாளிகளாக மாறியிருக்கும் ஏழை விவசாயிகள், எல்லா சுரண்டப்பட்ட மக்கள் அனைவரையும் அனைத்துக் கொண்டு புரட்சி முன் செல்லும். இந்த அளவுக்கு, புரட்சியானது சோசலிசத் தன்மைவாய்ந்ததாக

ஆகிறது. முந்தியதற்கும் பிந்தியதற்கு மிடையே ஒரு பெரிய மதில் சுவரை எழுப்பி பிரிக்க முயற்சிப் பது — இரண்டு புரட்சிகளுக்குமிடையே ஒரு இடைக் காலம் தேவைப்படுவதும், தேவைப் படாததும் தொழிலாளிவர்க்கம் இரண்டாவது கட்டத்துக்குப் பாய்வதற்கு எந்த அளவுக்கு ஆயத்தமாயிருக்கிறது என்பதையும் ஏழை விவசாயிகளுடன் எந்த அளவுக்கு ஒன்றுமையை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது என்பதையும் மட்டுமே பொறுத்திருக்கும் என்பதைப் பாராமல், வேறெந்த காரணத்துக்காகவும் முதலாவது, இரண்டாவது கட்டங்களுக்கு மத்தியிலே ஒரு இடைக் காலத்தைக் காண முயற்சிப்பது—மார்க்சியத்தைக் கோணற் படுத்தித்திரித்துக் கூறுவதாகும்; கேவலப்படுத்துவதாகும்; மார்க்சியத்துக்குப் பதிலாக முதலாளிய மிதவாதத்தை நிலைநாட்டுவதாகும்.”

(லெ. தே. நூ. 23; 391)

இதைப்பற்றி இவ்வளவு சொன்னது போதும் என நினைக்கிறேன்.

இவ்வளவு கூறிய பிறகும், சிலர் கேட்கலாம். “நீங்கள் சொல்கிறதுதான் உண்மை என்றால், ‘நிரந்தரப் புரட்சி’ என்ற கருத்தை எதிர்த்து ஏன் லெனின் போராடினார்?”

ஏனெனில் விவசாயிகளின் புரட்சிகரமான ஆற்றலை “எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு தூரத்துக்கு” பயன்படுத்த வேண்டும் என்று லெனின் சொன்னார். ஜாரியத்தை அடியோடு ஒழிப்பதற்கும், தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சிக்கு மாறிச் செல்வதற்கும் அவர்களுடைய புரட்சி ஆற்றலைப் பரிபூரணமாக உபயோகப்படுத்த வேண்டும் என்றும் லெனின் சொன்னார். ஆனால், “நிரந்தரப் புரட்சி” என்று தத்துவம் பேசியவர்கள்,

ரஷ்யப் புரட்சியில் விவசாயிகள் வகிக்கும் முக்கியமான பாத்திரத்தைப் புரிந்துகொள்ளவே இல்லை. விவசாயிகளின் புரட்சிகரமான உறுதியின் பலத்தை அவர்கள் குறைத்து மதிப்பிட்டார்கள். அதோடு, விவசாய மக்களுக்குத் தலைமை வகித்து நடத்திச் செல்ல ரஷ்யத் தொழிலாளி வர்க்கத்திற்கு இருக்கும் பலத்தையும், ஆற்றலையும் குறைத்து மதிப்பிட்டார்கள். இதன் வழியாக, முதலாளிய வர்க்கத்தின் செல்வாக்கிலிருந்து விவசாய மக்களை மீட்கும் வேலைக்கு விலங்கிட்டனர். தொழிலாளி வர்க்கத்தின்கீழ் விவசாயிகளைத் திரட்டும் வேலைக்கு விலங்கிட்டனர்.

மேலும் ஒரு காரணம் உண்டு: — தொழிலாளி வர்க்கத்தின் கைக்கு அதிகாரம் மாறுவதானது உச்சியையெட்டி விட்ட புரட்சிக்கு மருடமிட்டதாக அமையவேண்டும் என்று லெனின் சொன்னார். “நிரந்தரப் புரட்சி” தத்துவ ஆசாயிகள் கூறியது என்ன? முதலில், எடுத்த எடுப்பில், தொழிலாளி வர்க்கத்தின் அதிகாரத்தை நிறுவுவதன் மூலம் புரட்சியைத் தொடங்க வேண்டும் என்றார்கள். இப்படிச் சொன்னபோது, பண்ணையடிமை முறையின் அழிக்கப் படாது மிஞ்சிய சின்னங்கள் போன்ற—அவர்கள் கருத்துப்படி, “அற்பமான விஷயங்களை” அவர்கள் பார்த்தகாமல் கண்ணை மூடிக் கொள்கிறோமே என்றோ, ரஷ்ய விவசாயி வர்க்கம் போன்ற மிக மிக முக்கியமான ஒரு சக்தியை கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ளவில்லையே என்றோ உணரத் தவறினர். இத்தகைய கொள்கை, தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பக்கம் விவசாயிகளைத் திரட்டும்படி செய்வதில் இடையூறு செய்யும் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளத் தவறினர்.

நடுவில் தடைபடாமல் புரட்சி நடந்தேற வேண்டும் என்ற கருத்துக்காக “நிரந்தர” புரட்சி வாதிகளை லெனின் எதிர்க்கவில்லை. அந்தக் கருத்தை லெனினே வற்புறுத்தி வந்திருக்கிறார். தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு

மிகவும் சக்தி வாய்ந்த துணை பலமாக விளங்கக்கூடிய விவசாயிகள் வகிக்கும் பாத்திரத்தைக் குறைத்து மதிப்பிட்டதற்காகவும், தொழிலாளி வர்க்கம் புரட்சியில் மேலாதிக்கம் பெறுவது என்ற கருத்தை அவர்கள் புரிந்து கொள்ளாததற்காகவுமே, அவர்களை லெனின் எதிர்த்தார்.

“நிரந்தர” புரட்சி என்ற கருத்து புதியது அல்ல. இது 1850-ல் மார்க்சு வெளியிட்ட ஒரு கருத்தேயாகும். அவ்வருடத்தில், கம்யூனிஸ்ட் லீக்கில் செய்த பிரசங்கம் என்ற நூலில் இக்கருத்தை முதல் முதலாக மார்க்சு முன் வைத்தார். அந்த ஆவணத்திலிருந்து தற்கால “நிரந்தரப் புரட்சி வாதிகள்” அக்கருத்தை எடுத்தார்கள். மார்க்சிடமிருந்து எடுத்தது ஒரு பக்கமிருக்க, அப்படி எடுத்துக் கையாண்டவர்கள் அந்த கருத்தைத் திரித்துக் கூறினார்கள். இந்தப் புரட்சின் விளைவாக அந்தக் கருத்தைக் கெடுத்து அடியோடு காரியத்துக்குப் பயனற்றதாக அடித்துவிட்டார்கள். இந்த தத்துவப் புரட்சை உடைத்து நேர் செய்வதற்கு அனுபவம் முதிர்ந்த லெனினின் உதவி அவசியமாயிற்று. மார்க்சு கருத்தை, அதன் துல்லியமான வடிவத்தில், அர்த்தத்தில், கிரகித்துக்கொண்டு, புரட்சியைப்பற்றி தான் வரையறுத்த தத்துவத்துக்கு அச்சாணியாக லெனின் அமைத்துக் கொண்டார்.

அந்த (கம்யூனிஸ்ட் லீக்) சொற்பொழிவில் மார்க்சு சொன்னதென்ன? கம்யூனிஸ்ட்கள் எந்தெந்த புரட்சி கரமான—ஐனநாயகக் கோரிக்கைகளை வெல்லவேண்டும் என்று அதில் வரிசையாக மார்க்சு வகுத்துக் கூறுகிறார். அதன் பிறகு தடைபடாது நடந்தேறவேண்டிய புரட்சியைப்பற்றி கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறார் :

“மேலே நான் குறிப்பிட்ட கோரிக்கைகளில் கூடுமானவரை எல்லாவற்றையும் பெற்றுடன் எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் புரட்சியை முடித்துவிட ஐனநாயக

மனப்பான்மையுள்ள மத்தியதர வர்க்கம் விரும்பும். ஆனால், நம் நலன்களும், கடமையும் அந்த புரட்சியை நிரந்தரமானதாக ஆக்குவதில்தான் அடங்கியுள்ளது. உடமை வர்க்கங்கள் யாவும் ஆதிக்கப்பட்டிருந்து வீழ்த்தப்படும் வரையில், தொழிலாளி வர்க்கம் அரசாங்க அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும் வரையில், ஒரு நாட்டில் மட்டுமல்லாமல் உலகில் முக்கியமான நாடுகள் அனைத்திலும் தொழிலாளிகளுக்கு இடையில் போட்டி இல்லாத வாறு செய்து, பிரதான பொருளுற்பத்தி சக்திகள் யாவும் தொழிலாளிகளின் கையில் திரண்டு சேரும் நிலைமை உண்டாகும் அளவுக்கு தொழிலாளிகளின் கூட்டுறவு முன்னேறும் வரையில் புரட்சி நீடித்து நடத்தப்பட வேண்டும்”

இதையே வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வதென்றால்—

1. 1850 - 60ல், ஜெர்மனியில், உடனடியாக தொழிலாளி வர்க்கத்தின் அதிகாரத்தை ஸ்தாபிப்பதன் மூலம் புரட்சியை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று மார்க்சு கூறவில்லை. தற்கால “நிரந்தரப் புரட்சி ஆசாமிகள்” போடும் திட்டத்துக்கு நேர் மாறாகவே கூறினார்.

2. ஒன்றுக்குப் பின்னொன்றாக முதலாளிய வர்க்கத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியையும், படிப்படியாக அதிகார பீடத்திலிருந்து தூக்கியெறிந்து புரட்சியின் காரியத்துக்கு முடிவாக மகுடமிட்டதுபோல் தொழிலாளி வர்க்கத்து அரசியல் அதிகாரம் ஸ்தாபிதம் ஆகவேண்டும் என்று மட்டுமே மார்க்சு தனது அபிப்பிராயத்தை வரையறுத்தார். இதன் நோக்கம் என்னவென்றால், தொழிலாளி வர்க்கம் அதிகாரத்தை ஏற்றுக் கொண்ட பிறகு, ஒவ்வொரு நாட்டிலும் புரட்சிக்கனலை மூட்டி விடுவதற்காகத்தான் என்றும் மார்க்சு நிர்ணயிப்பு செய்தார். ஏகாதிபத்தியம் நிலவிய நிலைமைகளில் தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியைப்

பற்றி தாம் வகுத்த தத்துவத்தை நமது புரட்சியின் போக்கில் கடைபிடித்த காலத்தில் வெனின் போதித்து நிறைவேற்றிய அத்தனை போதனைகளும் மாரீகின் மேற்சொன்ன கருத்துக்கு முற்றிலும் பொருத்தமாயிருந்தன.

ஆக, இதிலிருந்து தெரிவதென்ன? ரஷ்யப் புரட்சியில் விவசாயிகள் வகிக்கும் பாத்திரத்தைப் பற்றியும், தொழிலாளி வர்க்கத்தின் மேலாதிக்கம் என்ற கருத்தின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றியும் நமது ரஷ்ய 'நிரந்தரப் புரட்சி' வாதிகள் குறைந்து மதிப்பிட்டார்கள் என்பது மட்டுமல்ல. மாரீகினுடைய 'நிரந்தர'ப் புரட்சி கருத்தைத் திரித்து நடைமுறை காரியத்துக்கு உபயோகப்படாதபடி பாழ்படுத்தி விட்டனர் என்பது விளங்கும்.

இதனால்தான் நம் 'நிரந்தரப் புரட்சிவாதிகளின்' தத்துவத்தை வெனின் பரிகசித்தார். "ஒரிஜினல்" என்றும், 'அபூர்வமானது' என்றும் கிண்டல் செய்தார். "இந்த அபூர்வமான தத்துவம் பத்து வருடங்களில் ஒரு பலனையும் உண்டாக்கவில்லையே! இதற்குக் காரணம் என்ன என்று அவர்கள் சிந்திக்க மறுக்கிறார்கள்!" என்று அவர்களின் பேரில் வெனின் குற்றம் சாட்டினார். (ரஷ்ய 'நிரந்தரப் புரட்சி' ஆசாயிகளின், தத்துவம் வெளியாகி பத்து வருடங்கள் கழிந்த பிறகு, 1915ல் வெனின் கட்டுரை எழுதினார். வெ. தே. நூ. 18; 317 காண்க)

அதனால்தான் இந்த தத்துவத்தை, 'பாதி மென்ஷ்விச்' தன்மை வாழிந்தது என்று கருதி பின்வருமாறு கூறினார் வெனின் :

"புரட்சிகரமான போராட்டங்களில் சடுபட வேண்டும் என்றும் தொழிலாளி வர்க்கம் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்றும் போல்ஷ்விக்குகள் வெளியிட்ட முடிக்கத்தை அவர்களிடமிருந்து அந்த தத்துவம் கடன் வாங்கி இருக்கிறது. மறுபக்கத்தில், விவசாயிகள், புரட்சியில்

வகிக்கும் பாத்திரத்தை "நிராகரிக்கும்" மென்ஷ்விக்குகளின் கருத்தை அந்த தத்துவம் மென்ஷ்விக்குகளிடமிருந்து கடன் வாங்கியிருக்கிறது." (வெனின் புரட்சியின் இரண்டு பாதைகள் என்ற கட்டுரையைக் காண்க. வெ. தே. நூ. 18)

இதுதான், முதலாளிய ஜனநாயகப் புரட்சி, தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியாக மாறிச் செல்வது பற்றி வெனின் விளக்கிய கருத்து. தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியை நோக்கி "உடனடியாக" முன்னேறுவதற்காக முதலாளியப் புரட்சியைப் பயன்படுத்துவது என்கிற வெனின் கருத்தும் இதுதான்.

மேலே கவனிப்போம்.

இதற்கு முன்பு ஒரு தனிநாட்டில் மட்டும் புரட்சி நடந்து வெற்றியடைய முடியாது என்று கருதப்பட்டு வந்தது. ஏனெனில், முதலாளிய வர்க்கத்தை முறியடிப்பதற்கு, ஒரு நாட்டில் உள்ள தொழிலாளிகள் மட்டும் புரட்சி நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டால் போதாது. எல்லா நாடுகளிலும் அல்லது குறைந்தபட்சம், தொழில் வளர்ச்சி உள்ள பெரும்பாலான நாடுகளில் ஒரே சமயத்தில் தொழிலாளிகள் புரட்சி நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டால் தான் சாத்தியம் என்று கருதப்பட்டு வந்தது. இப்போது இந்தக் கருத்து உண்மைக்குப் பொருத்தமாக இல்லை. இப்போது தனிநாட்டில் நடக்கும் புரட்சி வெற்றியடையும் என்று கவனித்து நாம் காரியங்களைச் செய்வவேண்டும். ஏனெனில், ஏகாதிபத்தியம் நிலவும் நிலைமைகளின்பேரில் பல்வேறு நாடுகளிலும் முதலாளித்துவ வளர்ச்சி நாட்டுக்கு நாடு ஏற்றத் தாழ்வுடையதாக அப்போதுக்கப்போது நெருக்கடிகளில் விழுந்து, எழுந்து விழுந்துகொண்டே போகும் தன்மை பெற்றிருப்பதனாலும், ஏகாதிபத்தியத்திற்குள்ளேயே நாசகரமான முரண்பாடுகள் வளர்ந்து அவை தவிர்க்க முடியாதவாறு யுத்தங்களை மூட்டுவது

னாலும் உலக நாடுகள் அனைத்திலும் புரட்சி இயக்கங்கள் வளர்வதினாலும் — இவையனைத்தின் விளைவாக தனித் தனியாக ஒவ்வொரு நாட்டிலும் புரட்சி வெற்றியடைவது சாத்தியமே என்பது மட்டுமல்லாமல், தனித்தனியான நாடுகளில் தொழிலாளி வர்க்கம் வெற்றி பெறுவது அவசியமும் கூட என்றாகிறது. ரஷ்ய புரட்சியின் சரித்திரம் இதற்கு நேரடியான ஆதாரமாகும். எனினும், அதே சமயத்தில், இலத மன தில் வைத்திருக்கவேண்டும். கண்டிப்பாக நிலவவேண்டிய சில அத்தியாவசிய நிலைமைகள் நாட்டில் நிலவினால் மட்டுமே, முதலாளிய வர்க்கத்தை வெற்றிகரமாக வீழ்த்த முடியும். அந்த நிலைமைகள் நிலவாதபோது தொழிலாளி வர்க்கம் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும் பிரச்சனையே எழாது.

அந்த நிலைமைகள் என்ன?

“இடதுசாரி கம்யூனிசம், இளம் பருவக் கோளாறு” என்ற புத்தகத்தில், அவற்றைப்பற்றி லெனின் கூறுவதாவது:

“எல்லா புரட்சிகளும் இதுவரை ஒரு விஷயத்தை உறுதி செய்திருக்கின்றன. குறிப்பாக ரஷ்யாவில் நடைபெற்ற மூன்று புரட்சிகளும் இதை உறுதிப்படுத்தியிருக்கின்றன. இதுதான் புரட்சி நடப்பதற்கு அடிப்படையாயுள்ள விதி. அதாவது, ஒடுக்கவும் சுரண்டவும் படுகிற மக்கள், பழைய வழியில் இனி வாழ்வதென்பது முடியாது என்று உணர்ந்து, மாறுதல்களை விரும்பினால் மட்டும் புரட்சிக்குப் போதாது; சுரண்டுகிறவர்கள் பழைய வழியிலேயே வாழ்வதற்கோ, பழைய வழியிலேயே ஆள்வதற்கோ முடியாமற் போக வேண்டியதும் புரட்சிக்கு மிகமிக அவசியமாகும். ‘கீழ்த்தர வர்க்கங்கள்’ பழைய வழியை விரும்பாத போதுதான், ‘மேல் தர வர்க்கங்கள்’ பழைய வழியில் தம் காரியங்களை நடத்திச் செல்ல முடியாது

போகிற போதுதான் — அப்படிப்பட்ட நிலைமையில் தான் புரட்சி வெற்றி அடைவது சாத்தியம். இதை வேறு விதமாகவும் சொல்லலாம். நாடு தழுவிப் நெருக்கடி (சுரண்டுவர்களையும் சுரண்டப்படுபவர்களையும் பாதிக்கக்கூடிய) இல்லையெனில் புரட்சி சாத்தியமில்லை (அடிக்கோடு ஸ்டாலினுடையவை).

“இதிலிருந்து புலப்படுவது என்னவென்றால், புரட்சி நடப்பதற்கு, முதலாவதாக, பெரும்பாலான தொழிலாளிகள் (அல்லது, வர்க்க உணர்ச்சியுள்ளவர்களாகவும், சிந்திக்கக் கூடியவர்களாகவும், அரசியலில் தீவிரமாக பங்கு கொள்கிறவர்களாகவும் இருக்கிற தொழிலாளிகளில் பெரும்பாலானவர்கள்) புரட்சி மிகமிக அவசியம் என்று உணர வேண்டும்; அதோடு, புரட்சிக்காகத் தங்களுடைய உயிரைத் தியாகம் செய்யவும் அவர்கள் தயாராக இருக்கவேண்டும்; இரண்டாவதாக, ஆளுகிற வர்க்கத்தினர், அரசாங்க நெருக்கடி ஒன்றில் சிக்கித் தடுமாறிக்கொண்டு இருக்கவேண்டும். அந்த நெருக்கடியானது அரசியலில் விழிப்படையாத பிந்தங்கிய மக்களையும் அரசியலில் கலக்கும்படி இழுத்துவிடும்; அரசாங்கத்தை பலவீனப்படுத்தும். இதனால், அரசாங்கத்தை விரைவிலே புரட்சிக்காரர்கள் வீழ்த்துவதை இந்த நெருக்கடி சாத்தியமாக்கும்.” (லெ. தே. நூ. 10 : 127)

ஆனால் ஒன்று. ஒரு தனி நாட்டில், முதலாளிய வர்க்கத்தை வீழ்த்திவிட்டு, தொழிலாளி வர்க்கத்தை அதிகார பீடத்தில் ஏற்றிவிட்டால், உடனே சோசலிசத்தின் பூர்ண வெற்றிக்கு உத்திரவாதமளிக்கப்பட்டுவிட்டதென்று சொல்வதற்கு இல்லை. தனது அதிகாரத்தை

உறுதிப்படுத்திக் கொண்ட பிறகு, விவசாயி வர்க்கத்தை தனது தலைமையின்கீழ் சேர்த்துக்கொண்ட பிறகு, வெற்றிக் கொடி நாட்டிய அந்த குறிப்பிட்ட தனி தேசத்தின் தொழிலாளி வர்க்கம், சோசலிச சமுதாயத்தை நிர்மாணிக்க வேண்டும்; நிர்மாணிக்கவும் முடியும். ஆனால், இதற்கு அர்த்தம், அப்படி சோசலிச சமுதாயத்தை நிர்மாணிப்பதன் மூலம் பூரண வெற்றியை அடைந்து விட்டதாகவோ, சோசலிசத்தை உறுதிப்படுத்தி விட்டதாகவோ கூற முடியுமா? அதாவது, தனியான ஒரே ஒரு நாட்டில் உள்ள சக்திகளை மட்டும் கொண்டு, சோசலிசத்தைத் தொழிலாளி வர்க்கத்தால் இறுதியாக உறுதிப்படுத்த முடியும் என்றோ, எதிரிகள் மீண்டும் தனது நாட்டில் நுழைந்து குறுக்கிட்டு அதன் விளைவாக முதலாளித்துவத்தை திரும்பவும் ஸ்தாபிக்க இனி முயற்சிக்க மாட்டார்கள் என்று உத்திரவாதம் உண்டு என்றோ அர்த்தமாகுமா? அப்படி அவர்கள் முயற்சித்தால், அதை சமாளிக்கக் கூடிய அளவுக்கு சோசலிசத்தை உறுதிப்படுத்தி விட்டோம் என்று சொல்வதற்கு முடியும் என்று அர்த்தமாகுமா? இல்லை. அப்படி அர்த்தமில்லை. அப்படி அர்த்தம் கொள்வதற்குமுன், இன்னும் குறைந்த பட்சம் பல நாடுகளில் புரட்சி வெற்றி பெறவேண்டியது மிகவும் அவசியம். ஆகவே, வெற்றி பெற்ற நாட்டின் புரட்சியானது, மற்ற நாட்டுத் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் வெற்றியைத் துரிதப்படுத்துவதற்குத் தான் ஒரு உதவி புரிபவனாக, ஒரு கருவியாகத் தன்னை பாவிக்க வேண்டும்; தனியே தன்னோடு நின்று கொள்ளும் ஒரு பொருளாகத் தன்னைக் கருதிக் கொள்ளக்கூடாது. தனித்து நின்று தனக்கு வேண்டியதனைத்தையும் தானே சாதித்துக் கொள்ளக்கூடிய ஒன்றாகக் கருதிவிடக்கூடாது.

இந்தக் கருத்தை லெனின் ரத்தினச் சுருக்கமாகக் கீழ்க் கண்டவாறு கூறினார் !

“ஒரு நாட்டில் வெற்றியடைகிற புரட்சி, மற்ற எல்லா நாடுகளிலும் புரட்சி வளரவும், ஆதரவு பெருகவும், விழிப்பு ஏற்படவும் முடிந்த அளவுக்கு தன் நாட்டில் அது சாத்தியமானவற்றையெல்லாம் செய்ய வேண்டும்.” (லெ. தே. நூ. 23: 383)

இவைதான், பொதுவாக, தொழிலாளி வர்க்க புரட்சியைப் பற்றிய லெனினியத் தத்துவத்தின் விசேஷமான அம்சங்கள் ஆகும்.

4. தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம்

இந்த விஷயத்திலிருந்து முக்கியமான மூன்று அடிப்படையான பிரச்சினைகளை நான் எடுத்துக் கொள்கிறேன். அவையாவன:

1. தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் என்பது தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியின் கருவியாகும்.
2. தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் என்பது முதலாளிய வர்க்கத்தின் பேரில் தொழிலாளி வர்க்கம் செலுத்துகிற ஆதிக்கமாகும்.
3. சோவியத் அதிகாரம் என்பது தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தின் அரசாங்க வடிவமாகும்.

1. தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் என்பது தொழிலாளர்வர்க்கப் புரட்சியின் கருவியாகும். தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் பற்றிய பிரச்சனை மற்ற எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியின் உட்பொருள் என்ன என்ற பிரச்சனையே யாகும். தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சி, அதன் இயக்கம், அதன் வரையறை, அதன் சாதனைகள் முதலியவையும், தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தின் மூலமே இரத்தமும், சதையும் பெற்று முழு உருவம் பெறுகின்றன. தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் என்பது தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியின் கருவியாகும்; அதனுடைய அங்கமாகும்; அதனுடைய மிகவும் முக்கிய

மான மூலவேர் ஆகும். இரண்டு காரியங்களுக்காக இது உண்டாக்கப்படுகிறது. முதலாவதாக, வீழ்த்தப்பட்ட சுரண்டும் வர்க்கத்தினருடைய எதிர்ப்பை நசுக்குவதற்கும் தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியின் சாதனைகளை உறுதிப்படுத்துவதற்கும் ஆகும். இரண்டாவதாக, தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியை பூர்த்திக் கட்டம் வரையில் கொண்டு போவதற்கும் சோசலிசத்தின் பூரண வெற்றியை சாதிக்கும் வரை புரட்சியைக் கொண்டு போவதற்கும் ஆகும். தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் இல்லாமலேயே புரட்சியினால் முதலாளிய வர்க்கத்தை முறியடிக்க முடியும். அதன் அதிகாரத்தைக் கவிழ்க்க முடியும். ஆனால் அதன் பிறகு, முதலாளிய வர்க்கத்தின் எதிர்ப்பை நசுக்குவதற்கும், வெற்றியை நிலை நிறுத்தி வைப்பதற்கும், சோசலிசத்தின் இறுதி வெற்றியை நோக்கி முன்னேறுவதற்கும், தொழிலாளி வர்க்கம் தொழிலாளிவர்க்க சர்வாதிகாரம் என்ற வடிவத்தில் ஒரு விசேஷமான அரசியல் உறுப்பை உருவாக்க வேண்டும். அப்படி, புரட்சிப் போக்கில் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்தில் தனது முக்கியமான ஊன்றுகோலாக உருவாக்காவிட்டால், வீழ்த்தப்பட்ட வர்க்கங்களின் எதிர்ப்பை சமாளிக்கவோ, பெற்ற வெற்றியை நிலை நிறுத்தவோ, மேலும் முன்னேறவோ முடியாது.

“புரட்சி பற்றிய அடிப்படையான பிரச்சினை, அரசு அதிகாரம் பற்றிய பிரச்சனையேயாகும்” என்றார் லெனின். அப்படி என்றால், அதிகாரத்தை ஏற்றுக் கொண்டு விட்டால், கைப்பற்றி விட்டால், போதும் என்றா அர்த்தம்? இல்லை. அதுவல்ல அதன் உட்பொருள். அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவது ஒரு ஆரம்ப காரியமே. ஏனெனில், ஒரு நாட்டில் வீழ்த்தப்படும் முதலாளிய வர்க்கம், அதை வீழ்த்திய தொழிலாளி வர்க்கத்தைவிட, நீண்ட காலத்திற்கு, அநேகக் காரணங்களினால், வலுவுடையதாக இருக்கிறது. ஆகவே, கைப்பற்றிய

அதிகாரத்தைக் கைவிடமால் இறுகப் பிடித்துக் கொள்வது எப்படி? அதை நிலை நிறுத்துவது எப்படி? அதை உறுதிப் படுத்துவது எப்படி? அதை வெல்லற்கரியதாக ஆக்குவது எப்படி என்பனவே கவனிக்க வேண்டிய முழு பிரச்சனை. இதைச் சாதிப்பதற்கு என்னென்ன செய்ய வேண்டும்? இதை சாதிப்பதற்கு வெற்றி ஏற்பட்ட "மறுநாளன்றே" தொழிலாளி வர்க்கத்தின் முன் தோன்றுகிற பல காரியங்களில் குறைந்தபட்சம் கீழ்க்கண்ட மூன்றை உடனடியாக செய்து முடிப்பது மிகவும் அத்தியாவசியமாகும்.

1. புரட்சியினால் வீழ்த்தப்பட்ட, சொத்துக்கள் பறிக்கப்பட்ட முதலாளிகளும், நிலச்சுவான்தார்களும் புரட்சியை எதிர்த்து செய்கிற காரியங்களை ஒடுக்கி எதிர்ப்பை முறிக்க வேண்டும். முதலாளியத்தை மீண்டும் நிலைநிறுத்த அவர்கள் செய்கிற ஒவ்வொரு முயற்சியையும் படுதோல்வியடையும்படி செய்து, மீண்டும் தலைதூக்க முடியாதபடி செய்யவேண்டும்.

2. தொழிலாளி வர்க்கத்தின் தலைமையின்கீழ் மற்ற உழைப்பாளி மக்கள் அனைவரும் திரண்டு நிற்கும்படியான முறையிலே நிர்மாண வேலைகளை உருவாக்க வேண்டும், மேலும், இந்த வேலைகளை, வர்க்கங்கள் என்பவையே இல்லாது போகும்படி செய்வதற்கு தயார் செய்யும் வழியில் வர்க்கங்களை ஒழிப்பதற்கு தயார் படுத்தும் வழியில் நிறைவேற்ற வேண்டும்.

3. புரட்சியை ஆயுதபாணியாக ஆக்கவேண்டும். அதாவது அந்நிய தேச விரோதிகளின் தாக்குதல்களை எதிர்த்து முறியடிப்பதற்கு, ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து முறியடிப்பதற்கு, புரட்சிப்படையை உருவாக்க வேண்டும்.

இந்தக் காரியங்களைச் செய்து முடிப்பதற்காக தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் வேண்டியிருக்கிறது.

லெனின் சொல்கிறார் :

"முதலாளித்துவத்திலிருந்து கம்யூனிசத்திற்கு மாறிச் செல்வதென்பது, சரித்திர பூர்வமான ஒரு முழு சகாப்தத்தைக் குறிக்கிறது. இந்த சகாப்தம் முடிவுறாதவரையில், சுரண்டும் வக்கத்தினர் மீண்டும் தம் ஆட்சியை நிலைநிறுத்திவிடலாம் என்றே தவிர்க்க முடியாதபடி நம்பிக்கை கொண்டிருப்பர். இந்த நம்பிக்கை, மீண்டும் அவர்களுடைய ஆட்சியை நிறுவ அவர்களைப் பல தடவை முயற்சி செய்யும்படி தூண்டிக் கொண்டே இருக்கும். மேலும் முதல்தடவை அவர்கள் முறியடிக்கப்பட்டதற்குப் பிறகு வீழ்த்தப்பட்ட சுரண்டல் கூட்டத்தினர் முன்னணவிட நூறு மடங்கு ஆத்திரத்துடனும், வெறியுடனும், குரோதத்துடனும் "இழந்த சுவர்க்கத்தை"த் திரும்பவும் கைப்பற்றும் பொருட்டு யுத்தம் தொடுப்பர். தாங்கள் வீழ்த்தப்படுவோம் என்று எதிர்பார்க்காமல் இருந்தபோது, அப்படி நடப்பது சாத்தியமே அல்ல என்று எண்ணியிருந்த போது, அப்படி நடக்கும் என்று மனதால் நினைத்துக்கூட பார்க்காதபோது, அவர்கள் வீழ்த்தப்பட்டனர் என்றால், அவர்களுக்கு எவ்வளவு ஆத்திரம் வரும்? அவர்களுடைய குடும்பங்கள் மிகவும் சௌகரியமான, இன்பமயான வாழ்க்கையை நடத்தி வந்திருக்கிறபோது, அவர்களுடைய குடும்பத்தினர் நிராதரவாக்கப்பட்டு, நாசப்படுத்தப்பட்டு, மற்றவர்களைப் போல வியர்வை சிந்த வேலை செய்யும்படி 'பாமரர்களால்' இப்போது நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறார்கள் என்றால், அவர்களுக்குக் குரோதமும் வெறியும் தலைக்கு ஏறாமல் இருக்குமா? முதலாளித்துவ சுரண்டல் ஆசாமிகளின் பின்னால் மத்தியதர வர்க்க மக்கள் கூட்டம் வால் பிடித்துச் செல்வதை பார்க்கலாம். அந்த மக்கள் ஊசலாடுகிறவர்கள்

என்றும், தயங்குகிறவர்கள் என்றும் பல தலை முறைகளாக ஒவ்வொரு நாட்டின் சரித்திர அனுபவமும் மெய்ப்பித்திருக்கிறது. அவர்கள் ஒரு நாள் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பின்னால் அணிவகுத்து நடக்கிறார்கள். மறுநாள், புரட்சி செய்வதில் உள்ள கஷ்டங்களைக் கண்டு நடுநடுங்கி மனம் பதறுகிறார்கள். தொழிலாளிகள் ஒரு தடவை தோல்வியடைந்துவிட்டாலோ, அரை குறையாகத் தோல்வியடைந்து விட்டாலோ உடனே அவர்கள் கிலி தட்டிப்போகின்றனர். நாடி வீழ்ந்து போகிறது; தத்தளித்துத் தடுமாறுகின்றனர். அழுது முக்கைச் சிந்தத் தொடங்குகின்றனர். ஒரு முகாமைவிட்டு இன்னொரு முகாமுக்கு திழுதிழுவென்று ஓட்டம் பிடிக்கிறார்கள்." (லெ. தே. நூ. 23; 355)

மேலும் முதலாளிய வர்க்கத்திற்குத் தன் ஆட்சியை மீண்டும் நிறுவ முயற்சிப்பதற்கு இடம் உண்டு ஏனெனில், அதன் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு வெகுகாலம் வரையில், அதை வீழ்த்திய தொழிலாளி வர்க்கத்தைவிட, அது பலமுடையதாகவே இருக்கிறது.

லெனின் சொல்கிறார் :

"அநேக நாடுகளில் ஒரே சமயத்தில் புரட்சி நடப்பது என்பது, அபூர்வமாக நடக்கக்கூடியது. ஒரு நாட்டில் மட்டும் நடப்பதான் சாதாரணமாக நிகழக்கூடியது. ஆகவே ஒரு நாட்டில் மட்டும் சுரண்டல்காரர்கள் முறியடிக்கப்பட்டால், அவர்கள் முறியடிக்கப்பட்ட பிறகும் கூட சுரண்டப்பட்டவர்களைவிட அதிக பலமுடையவர்களாகவே இருக்கிறார்கள்" (முன்னூல், பக். 354)

வீழ்த்தப்பட்ட முதலாளிய வர்க்கத்தின் பலம் எதில் அடங்கியிருக்கிறது?

முதலாவதாக, "உலக முதலாளித்துவத்தின் பலத்தினாலும், பூர்ஷுவா வர்க்கத்திற்கு உலக ரீதியாக உள்ள தொடர்புகளின் பலத்தினாலும், அந்த பலம் நீடித்து இருக்கும் தன்மையினாலும், வீழ்த்தப்பட்ட அந்த வர்க்கம் வீழ்த்தப்பட்ட பிறகும், பலமுடையதாக இருக்கிறது"

(லெ. தே. நூ. 25; 173)

இரண்டாவதாக, "புரட்சிக்குப் பிறகு வெகு காலம் வரையில், சுரண்டல்காரர்கள் நடைமுறை விவகாரங்களில் அநேக வசதிகளைத் தொடர்ந்து அனுபவிப்பவர்களாக இருந்து வருகிறார்கள். அதாவது, அவர்கள் கையில் பணம் இருந்து வருகிறது. [பணத்தை ஒரே நாளில் திடீரென்று அழித்துவிடமுடியாது] கொஞ்சம் இயங்கும் சொத்தும் அவர்களிடம் இருந்துவருகிறது. இது அநேகமாக குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு அவர்களிடம் உண்டு; மேலும், அவர்கள் இன்னும் பல்வேறு தொடர்புகளையும், தொழில் ஸ்தாபன பயிற்சியும், நிர்வாகப் பயிற்சியும் உடையவர்களாக இருப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், அநேக நிர்வாக விஷயத்தைப் பற்றிய 'இரகசியங்களை' [வழக்கங்கள், வேலை முறைகள், சாதனங்கள், சந்தர்ப்பங்கள் போன்றவைகளை] தெரிந்தவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். மேலும், உயர்தர நிபுணர்களுடன் இன்னும் நெருங்கிய தொடர்பு உடையவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். [இந்த நிபுணர்கள் வாழ்க்கை முறையிலும், சிந்தனையிலும் முதலாளிய வர்க்கத்தினரைப் போலவே இருக்கிறார்கள்] மேலும் யுத்தக் காலத்தில் தொழிலாளி

வர்க்கத்தைவிட ஒப்பற்ற அனுபவம் உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள் [இது மிகவும் முக்கியம்]. இது போலவே பிறவும்" (லெ. தே. நூ. 23:354)

முன்றாவதாக, 'பழைய பழக்கங்களின் விடாப்பிடி தன்மையாலும், சிறுஅளவு பொருளுற்பத்தியின் வலுவினாலும் அவர்கள் பலமுடையவர்களாக ஆகிறார்கள். சிறுசிறு அளவுக்குத் தனித்தனி நபர்கள் பொருளுற்பத்தி செய்கிற வழக்கம், துரதிர்ஷ்டவசமாக, உலகமெங்கும் பரவியிருக்கிறது. அந்த பொருளுற்பத்தி, முதலாளித் தவத்தையும் முதலாளிய வர்க்கத்தையும் ஒவ்வொரு நிமிஷத்திலும், ஒவ்வொரு மணியிலும், ஒவ்வொரு நாளும், யதார்த்தத்தில் இயங்கியவாறு, இடைவிடாது, உண்டு பண்ணிக்கொண்டே இருக்கிறது. ஏராளமான நபர்களைச் சிறுசிறு முதலாளிகளாக ஆக்கிக் கொண்டே இருக்கிறது..." மேலும், "வர்க்கங்களை இல்லாமல் ஒழிப்பது என்பதற்கு அர்த்தம் முதலாளிகளையும், நிலச்சுவான்தார்களையும் விரட்டி யடிப்பதோடு மட்டுமல்லாமல் [அந்த வேலையை சுலபமாகவே செய்ந்து முடித்தோம்.] சிறு சிறு அளவுக்குத் தனித்தனியாக பொருளுற்பத்தி செய்கிறவர்களையும் இல்லாமல் ஒழிப்பதுமாகும். நிலச்சுவான்தார்களையும், முதலாளிகளையும் விரட்டியடித்ததுபோல் அவ்வளவு சுலபமாக, இவர்களை விரட்டியடிக்க முடியாது. நசுக்கவும் முடியாது. அதற்கு பதில். இவர்களுடன் நாம் இணைந்து வாழவேண்டும். இவர்களைத் திருத்திக் கொள்ளும்படி, புதிய பாடங்களைக் கற்றுக் கொள்ளும்படி, செய்ய முடியும்; செய்ய வேண்டும். இந்த வேலை, ஒரு நாளில் முடியக் கூடியது ஆல்ல. நீண்ட காலத்திற்கு, மெதுவாக, எச்சரிக்கையாக ஸ்தாபன

ரீதியான வேலையினால், இதை சாதிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இப்படி செய்தால் மட்டுமே, இவர்களைத் திருத்த முடியும்." (லெ. தே. நூ. 25:173 மற்றும் 189 காண்க).

இதனால்தான் இவர்கள், புரட்சிக்குப் பிறகுமீழ்த்தப்பட்ட வர்க்கங்களுக்கு பலமளிக்கக் கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

அதனால்தான் லெனின் சொல்கிறார்:

"தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் என்றால், வீழ்ச்சியுற்றதனால் முன்னெவிட பத்து மடங்கு ஆங்காரத்துடன் எதிர்க்கிற, தன்னைவிட, அதிக பலம் பொருத்திய எதிரியான முதலாளிய வர்க்கத்தை எதிர்த்து, மிக மிக தீர்மானமாகவும், ஈவிரக்கமில்லாமலும் புதிய வர்க்கம் யுத்தம் நடத்துவதாகும்." (லெ. தே. நூ. 25: 173 மற்றும் 189).

"மேலும், தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் என்றால், பழைய சமுதாயத்தின் சக்திகளையும் பழக்க வழக்கங்களையும் எதிர்த்து சில சமயம் இரத்தக்கிளறியுடனும், வேறு சிலசமயம் இரத்தம் சிந்தாமலும் சில சமயம் பலாத்காரமாகவும், வேறு சில சமயம் அமைதியாகவும், சில சமயம் இராணுவத்தைக் கொண்டும், வேறு சில சமயம் பொருளாதார சாதனத்தைக் கொண்டும், சில சமயம் அறிவு புகட்டுவதன் மூலமாகவும் வேறு சில சமயம் நிர்வாக நடவடிக்கை மூலமாகவும் நடத்தப்படுகிற பிடிவாதமான, இடைவிடாத, போராட்டமாகும்." (லெ. தே. நூ. 25: 173 மற்றும் 190.)

இந்த காரியங்களை ஒரு குறுகிய காலத்தில் சில வருடங்களுக்குள் — செய்து முடித்துவிட முடியாது என்பதை நிரூபிக்கத் தேவையில்லை. ஆகவே, தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகார ஆட்சி காலத்தை முதலாளியத்தி லிருந்து பொதுவுடைமைக்கு மாறிச் செல்லும் இடைக் காலத்தை — அதித புரட்சிகரமான, சட்டங்களையும் கிடு கிடுவென்று பிறப்பித்து, விரைவாகச் சென்று முடிக்கிற குறுகிய காலமாகக் கருதக்கூடாது. அதற்கு பதிலாக, சரித்திரப் பூர்வமானதும், வெகுகாலம் நீடிக்கக்கூடியது மான ஒரு நீண்ட காலகட்டம் என்று கருதவேண்டும். இந்த நீண்டகால கட்டத்தில், உள்நாட்டு யுத்தங்கள் நடக்கும்; அந்நியர் படையெடுப்புகள் நிகழும்; ஸ்தாபன வேலைகளை விடா முயற்சியுடன் செயியவேண்டியிருக்கும்; பொருளாதார நிர்மாண வேலைகள் ஏராளமாகக் குவிந்து கிடக்கும்; முன்னேற்றங்கள் ஏற்படும்; பின்னேற்றங்களும் ஏற்படும்; வெற்றிகள் கிட்டும்; இப்படிப்பட்ட பல்வேறு காரியங்களும், சம்பவங்களும் நிரம்பியதாக இருக்கும். இந்த நீண்ட சரித்திர ரீதியான காலகட்டம் ஏன் அவசியப் படுகிறது? சோசலிசத்தில் பூர்ண வெற்றிக்கு அத்தியாவசியமான பொருளாதார தேவைகளையும் கலாச்சாரத் தேவைகளையும் உண்டாக்குவதற்காக மட்டுமல்ல; நாட்டை ஆள்வதற்குத் தொழிலாளி வர்க்கம் தன்னை தகுதியுடையதாகவும் பக்குவமானதாகவும் ஆக்கிக் கொள்வதற்கும், முதலாவதாக அது அவசியம். இரண்டாவதாக, சோசலிசப் பொருளுற்பத்தியை உருவாக்குவதற்கு உத்தரவாதம் பெறும் வழிகளில் மத்தியதர வர்க்க மக்களைத் திருத்துவதற்கும், புது பாடங்களைக் கற்கும்படி செய்வதற்கும் அது அவசியம் ஆகும்.

தொழிலாளிகளுக்கு மார்க்ச கூறியதாவது :

“உள்நாட்டு யுத்தங்களும் சர்வதேச சச்சரவு களும் உண்டாகும். அவை பதினைந்து, இருபது

ஐம்பது வருடங்கள் என்று அநேக வருடங்களுக்கு நீடிக்கும். அவற்றில் நீங்கள் ஈடுபட்டு அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கும்; யதார்த்த நிலைமைகளை மாற்றுவதற்கு மட்டுமல்ல; உங்களையே நீங்கள் மாற்றிக் கொள்வதற்கும்கூட; அரசியல் அதிசாரத்தை ஏந்தி அரசாள்வதற்கு உங்களை நீங்கள் தகுதியுள்ளவர்களாக ஆக்கிக்கொள்வதற்கும்கூட, அவ்விதம் நீங்கள் போராட வேண்டியிருக்கும்.”

மார்க்சின் இந்தக் கருத்தைத் தொடர்ந்து மேலும் விரிவாக்கி லெனின் கீழ்க்கண்டபடி கூறினார் :

“தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகார ஆட்சியில், லட்சோபலட்சம் விவசாயிகளுக்கும், குட்டி எஜமானர்களுக்கும், ஆயிரக்கணக்கான குமாஸ்தாக்களுக்கும், அதிகாரிகளுக்கும், முதலாளியப் படிப்பாளிகளுக்கும் நாம் புதிய பாடங்களைப் புகட்டி, புது பயிற்சி அளிக்க வேண்டியது அவசியமாகும். தங்களுடைய முதலாளிய வர்க்கப் பழக்க வழக்கங்களையும், மனோபாவங்களையும் அவர்கள் விட்டுடொழிக்கும்படி செய்ய வேண்டும். அவர்கள் எல்லோரையும் தொழிலாளி வர்க்க அரசாங்கத்திற்கும், தொழிலாளி வர்க்க தலைமைக்கும் கட்டுப்பட்டு நடக்கும்படி செய்யவேண்டும்..... அதேபோல், தொழிலாளிகளையும் புதிய பாடங்களையும் பயிற்சியையும் தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தின் அடிப்படையில் நடக்கிற நீண்ட போராட்டத்தில் தொழிலாளிகள் பெறும்படி செய்ய வேண்டும். தங்களிடையே படிந்து இருக்கும் சிறுமுதலாளியப் பழக்கங்களையும் தப்பெண்ணங்களையும் ஒரு நொடியில் அவர்கள் விட்டு விடுவதில்லை. தெய்வாதீனமான மாயத்

தாலோ, கன்னி மரியாளின் கட்டளையினாலோ ஒரு நொடியில் அவற்றை விடும்படியும் செய்துவிட முடியாது. கோஷம், தீர்மானம், அரசாங்கத்து உத்திரவு முதலியவற்றின் பிரமாணத்தினால்கூட அவற்றை திடீரென்று விட்டுவிடமாட்டார்கள். சிறுமுதலாளியக் கருத்துக்களின் செல்வாக்கையும், எண்ணங்களையும் எதிர்த்து நடத்தும் ஒரு நீண்டகால, சிரமமான போராட்டத்தின் மூலமே அதை சாதிக்க முடியும்.” (லெ. தே. நூ. 25: 248 மற்றும் 247)

2. தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் என்பது முதலாளிய வர்க்கத்தின் பேரில் தொழிலாளி வர்க்கம் செலுத்துகிற ஆதிக்கம்

மேலே விளக்கியதிலிருந்து தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் என்றால், பழைய பொருளாதார அமைப்பையும் அரசாங்க அமைப்பையும் அப்படியே இருக்க விட்டுவிட்டு கேவலம் அரசாங்க நபர்களையும் மந்திரி சபைகளையும் மாற்றுவது அல்ல என்பது தெளிவு. சர்வாதிகாரத்தை நெருப்பு என்று நினைத்து நடு நடுங்குகிற மென்ஷ்விக்குகளும், மற்ற எல்லா நாடுகளிலுமுள்ள சந்தர்ப்பவாதிகளும், தங்களுடைய திகிலின் விளைவாக, “தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம்” என்ற கருத்துக்கு பதிலாக, “ஆட்சியைக் கைப்பற்றல்” என்ற கருத்தை உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். “ஆட்சியைக் கைப்பற்றல்” என்ற கருத்துக்கு எப்படி விளக்கம் கொடுக்கிறார்கள் தெரியுமா? “மந்திரி சபையை மாற்றுவது” என்றும், ஷீட்மன், நோஸ்கே, மாக்டானால்ட், ஹெண்டர்ஸன் போன்ற ஆசாமிகளை மந்திரிகளாகக் கொண்ட புதிய மந்திரிசபை அதிகாரத்துக்கு வருவது என்று சொல்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட மந்திரி சபை மாறுதல்களுக்கும், தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதி

காரத்திற்கும் துளிகூட சம்பந்தமில்லை என்று விளக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. உண்மையான தொழிலாளி வர்க்கம் உண்மையான அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கும் அதற்கும் அறவே சம்பந்தமில்லை. ஷீட்மன், மாக்டானால்ட் போன்றவர்கள் மந்திரி பதவிகளில் இருப்பது, பழைய முதலாளிய சமூக அமைப்பு அப்படியே இருக்க விடப்படுகிற நிலைமையில், அவர்களின் மந்திரி சபை, முதலாளிய வர்க்கத்திற்கு சேவகம் செய்கிற ஒரு கருவியாகத் தவிர, ஏகாதிபত্যத்தின் பிளவுகளை மூடி மறைக்கும் போர்வையாகத் தவிர, ஒடுக்கப்படுகிற, சுரண்டப்படுகிற மக்களுடைய புரட்சி இயக்கங்களுக்கு எதிராக முதலாளிய வர்க்கம் உபயோகப்படுத்தும் ஒரு ஆயுதமாகத் தவிர, வேறெதுவாகவும் விளங்க முடியாது. ஒரு போர்வையால் மூடி மறைத்துக் கொள்ளாமல் மக்களை பகிரங்கமாக சுரண்டுவதிலும், ஒடுக்குவதிலும் தொந்தரவு ஏற்படுகிறபோது, அதில் நன்மை ஏற்படாதபோது, அதில் கஷ்டங்கள் ஏற்படும்பொழுது, திரையாக உபயோகிக்க அத்தகைய சர்க்கார்கள்—மந்திரி சபைகள்—முதலாளித்துவத்திற்கு வேண்டியிருக்கிறது. அத்தகைய சர்க்கார்கள் பதவிக்கு வருவது, ‘முதலாளித்துவ முகாமில் எல்லாம் சுமுகமாக இல்லை’ என்பதை தெளிவாக்கும் அடையாளம் தான் என்ற போதிலும், அத்தகைய சர்க்கார்கள், சுட்டாயமாக மாறுவேடம் தரித்திருக்கிற முதலாளித்துவ சர்க்காரிகளாகத்தான் இருக்கின்றன. ஒரு மாக்டானால்ட் அல்லது ஷீட்மன் மந்திரி சபையைக் கொண்ட அத்தகைய சர்க்காரிகளுக்கும், தொழிலாளி வர்க்கம் கைப்பற்றும் சர்வாதிகார அரசுக்கும் இடையேயுள்ள தூரம் பூமிக்கும் ஆகாயத்திற்கும் உள்ள தூரம் போல தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் என்பது, வெறும் அரசாங்க மாற்றம் அல்ல; மந்திரி சபை மாற்றம் அல்ல; அது ஒரு புதிய அரசின் தோற்றம். கீழிருந்து மேல்வரை முற்றிலும் புதிய அதிகார அங்கங்களைக் கொண்ட புதிய அரசு ஆகும். அது

தொழிலாளி வர்க்கத்தின் அரசு ஆகும். பழைய அரசின் சாம்பலிலிருந்து உதயமாகியிருக்கும் அரசு! முதலாளிய அரசின் அழிவிலிருந்து உண்டாகும் தொழிலாளி வர்க்கத்து அரசு ஆகும். தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம், முதலாளிய வர்க்க முறையை அஸ்திவாரமாகக் கொண்டு எழவில்லை. அதற்கு மாறாக, இந்த முதலாளிய வர்க்க அமைப்பு முறையை—முதலாளி, வர்க்கத்தை வீழ்த்திய பிறகு—உடைத்துத் தகர்த்து எறிகிறபோது—அக்காரியத்தை செய்கிறபோதே—அது தோற்றுவிக்கப்படுகிறது. நிலச்சுவான்தார்களிடமும் முதலாளிகளிடமும் உள்ள சொத்துக்களைப் பறிமுதல் செய்கிறபோது, அது உண்டாக்கப்படுகிறது. பிரதான பொருளுற்பத்தி சாதனங்களையும் கருவிகளையும் சமுதாயத்துக்கு பொதுவுடமையாக ஆக்குகிறபோது, அது உருவாக்கப்படுகிறது. பலாத்காரமான தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியின்போது, அது எழுகிறது. ஆகவே, தொழிலாளிவர்க்க சர்வாதிகாரம் என்பது, முதலாளிய வர்க்கத்திற்கு எதிராக பலாத்காரத்தை உபயோகிப்பது என்ற அடிப்படையில் ஏற்பட்ட புரட்சிகரமான அதிகாரமாகும்.

அரசு (State) என்பது, ஆளுகின்ற வர்க்கம் தனக்கு எதிரான வர்க்க விரோதிகளை அடக்கி ஒடுக்கும் பொருட்டு உபயோகிக்கிற ஒரு கருவியேயாகும். இந்த அர்த்தத்தில், தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் என்பது, மற்ற எந்த வர்க்கத்தினுடைய சர்வாதிகார அரசுக்கும் சாராம்சத்தில் வித்தியாசப்படவில்லை. ஏனெனில், தொழிலாளி வர்க்க அரசு என்பது, முதலாளிய வர்க்கத்தை அடக்கி ஒடுக்க உபயோகப்படுகிற ஒரு யந்திரமேயாகும். ஆனால் சாராம்சத்தில் ஒரு வித்தியாசம் உண்டு. அதாவது, இதுவரைக்கும் உலகில் இருந்திருக்கும் வர்க்க அரசுகள் எல்லாம் சுரண்டப் படுகிற பெரும்பாலான மக்களின் மீது, சுரண்டுகிற சிறுபான்மையினர் செலுத்திய சர்வாதிகாரங்களாகும். இதற்கு மாறாக,

தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம், சுரண்டுகிற சிறுபான்மையினர் மீது சுரண்டப்படுகிற பெரும்பாலானோர் செலுத்துகிற சர்வாதிகாரமாகும்.

சுருக்கமாக: தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் என்பது, உழைப்பாளி மக்களுடைய—சுரண்டப்படும் மக்களுடைய—பூரண ஆதரவையும், உதவியையும் கொண்டு, முதலாளிய வர்க்கத்தின் மேல் சட்டத்தினால் எந்த விதத்திலும் தடைபடுத்தப்படாமல், பலாத்காரத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு, தொழிலாளி வர்க்கம் ஆட்சிபுரிவதாகும். (லெனின்: அரசும் புரட்சியும்)

இதிலிருந்து இரண்டு பிரதான முடிவுகளைக் காணலாம்.

முதல் முடிவு : தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் “பூரண” ஜனநாயகமாக இருக்க முடியாது. அதாவது ஏழை என்றும் பணக்காரரென்றும் வேறுபடாத எல்லோருக்கும் பொதுவான ஜனநாயகமாக இருக்க முடியாது. தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் என்பது “ஒரு புதிய விதத்தில்—அதாவது தொழிலாளிகளையும் பொதுவாக சொத்தில்லாத எல்லா மக்களையும் அணைக்கிற—ஜனநாயக அம்சம் கொண்ட அரசாக இருக்க வேண்டும். அது ஒரு புதிய விதத்தில்—அதாவது முதலாளிய வர்க்கத்துக்கு எதிராக—சர்வாதிகார அம்சம் கொண்ட அரசாக இருக்க வேண்டும்” (அடிக்கோடுகள் ஸ்டாலினுடையவை; லெ. தே. நூ. 21; 393). காட்ஸ்கியும் அவரது சகாக்களும், எல்லோரும் சமம் என்றும், “தூய” ஜனநாயகம் என்றும், “பூரண” ஜனநாயகம் என்றும், இதபோல இன்னும் பலவிதமாகவும் பேசுவதெல்லாம், சுரண்டப் படுகிறவர்களுக்கும் சுரண்டுகிறவர்களுக்கும் இடையே சமத்துவம் இருக்கவே முடியாது என்ற மறுக்க முடியாத உண்மையை மக்களின் கண்ணில் படாதவாறு

மறைக்க முதலாளிய வர்க்கம் உபயோகிக்கும் திரையே யொழிய வேறல்ல.

“தூய” ஜனநாயகம் எனும் தத்துவம், ஏகாதிபத்திய கொள்ளைக்காரர்களால் தீனி போட்டு வளர்க்கப்படுகிற ஆசாமிகளுடைய தத்துவமாகும். இவர்கள் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் மேல் நிலையில் இருந்து கொண்டு நிறைய சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கும் பகுதி ஆவர். ஏகாதிபத்தியவாதிகளால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட பகுதியாவர். இந்தத் தத்துவம் முதலாளியத்தின் பிளவுகளை மூடி மறைப்பதற்காகவும் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு மெருகு கொடுத்து சுரண்டப்படுகிறவர்களை அடக்க அது நடத்தும் போராட்டத்திற்குத் தார்மீக ஆதரவை அளிப்ப தற்காகவுமே உண்டு பண்ணப்பட்டிருக்கிறது. முதலாளிய ஆட்சியில், சுரண்டப்படுகிறவர்களுக்கு உண்மையான “சுதந்திரங்கள்” எதுவுமே இல்லை. இருக்கவும் முடியாது. அச்ச இயந்திரங்கள் அவற்றை வைக்கக் கட்டங்கள், அவற்றிற்குக் காகிதம் முதலியவை சுரண்டப்படுகிறவர்களுக்கு கிடைப்பதில்லை என்பதும், சுரண்டுகிறவர்கள் கையிலேயே அவை இருக்கின்றன என்பதும், “சுதந்திரங் களை” நுகர்வதற்கு அவை அத்தியாவசியமானவை என்பதுமே போதும். இதைப் புரிந்து கொள்வதற்கு வேறு நியாயங்களைச் சுட்டிக் காட்ட வேண்டியதில்லை. மேலும், முதலாளிய ஆட்சியில் நாட்டின் நிர்வாக வேலையிலும், சுரண்டப்படுகிற மக்கள் பங்கு கொள்வதில்லை. அவர்களால் பங்கு கொள்ள முடியாது. ஏனெனில், நிரம்ப ஜனநாயகத் தன்மையுடைய ஆட்சி என்று கூறப்படுகிற சர்க்கார்கள் கூட, முதலாளித்துவ சமுதாய நிலைமைகளில், மக்களால் அமைக்கப்படவில்லை. ரோத்ஸைல்ட்ஸ், ஸ்டீன்ஸ், ராஃபெல்ஸர், மார்கள் போன்ற கோடல்ஸ்வர முதலாளிகளாலேயே அவை அமைக்கப்படுகின்றன. ஆகவே, முதலாளித்துவ நிலைமைகளில், ஜனநாயகம் என்பது, முதலாளித்துவ ஜனநாயகமேயாகும். அதாவது

சுரண்டுகிற சிறுபான்மையினருடைய ஜனநாயகமே ஆகும். சுரண்டப்படுகிற பெரும்பாலோருடைய உரிமைகளைக் கட்டுப்படுத்துவதும், அந்த பெரும்பாலோரான மக்களுக்கு எதிராக வேலை செய்வதும் அதன் அடிப்படைத் தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தில் மட்டுமே, சுரண்டப்படுகிறவர்களுக்கு உண்மை ‘சுதந்திரங்கள்’ கிடைப்பதும், நாட்டின் நிர்வாகத்தில் தொழிலாளிகளும் விவசாயிகளும் நேரடியாக பங்கு கொள்வதும் சாத்தியம். தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தில், ஜனநாயகம் என்பது, தொழிலாளி வர்க்க ஜனநாயகமாகும். அதாவது, சுரண்டப்படுகிற பெரும்பாலோருடைய ஜனநாயகமாகும். சுரண்டுகிற சிறுபான்மையோருடைய உரிமைகளைக் கட்டுப்படுத்துவதும், அந்த சிறுபான்மையினருக்கு எதிராக வேலை செய்வதும் இதன் அடிப்படை ஆகும்.

இரண்டாவது முடிவு: தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் என்பது, முதலாளி வர்க்க சமுதாயம் அமைதியான முறையில் முன்னேறுவதின் ஒரு விளைவாக, முதலாளி வர்க்க ஜனநாயகம் அமைதியான முறையில் படிப்படியாக வளர்வதின் ஒரு விளைவாக எழ முடியாது. முதலாளி வர்க்க அரசு இயந்திரத்தைத் தவிடுபொடியாக்குவதன் மூலமே, முதலாளி அதிகார வர்க்க இயந்திரத்தைத் தூள் தூளாக்குவதன் மூலமே, முதலாளி வர்க்கப் போலீஸ் படையை அழித்தொழிப்பதன் மூலமே, அது உண்டாக முடியும்.

“கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கை”க்கு ஒரு முன்னுரை எழுதிய போது, மார்க்சம் எங்கல்சும் எழுதியதாவது :

“ஏற்கெனவே தயாராக இருக்கிற அரசாங்க இயந்திரத்தை அப்படியே எடுத்துக்கொண்டு, தொழிலாளி வர்க்கம், தன் காரியங்களுக்கு அதை உபயோகப்படுத்த முடியாது.”

கூகல்மன் என்பவருக்கு, 12-4-1871 ஆம் தேதி யன்று எழுதிய ஒரு கடிதத்தில், மார்க்சு கூறுவதாவது :

“முன்னைப்போல் அதிகார வர்க்க இராணுவ இயந்திரத்தை ஒரு கையிலிருந்து இன்னொரு கைக்கு மாற்றுவது அல்ல தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியின் வேலை. அதற்குப் பதிலாக, அதை உடைத்துத் தூள் தூளாக்குவதே அதன் வேலை. ஐரோப்பா கண்டத்தில் நடக்கும் ஒவ்வொரு உண்மையான பொது மக்கள் புரட்சிக்கும் இந்தக் காரியமே முதலில் செய்தாக வேண்டிய காரியம்; உண்மையான புரட்சிக்கு இது ஒரு பூர்வாங்க நிபந்தனை.”

“ஐரோப்பா கண்டத்தில்” என்று மார்க்சு குறிப்பிட்டதை, சந்தர்ப்பவாதிகள் தங்களுக்கு சாதகமாக உபயோகப்படுத்த ஒரு சாக்காகக் கொண்டனர். ஐரோப்பா கண்டத்திற்கு வெளியே உள்ள ஒரு சில நாடுகளிலாவது, (அமெரிக்காவிலும், இங்கிலாந்திலும்) முதலாளி வர்க்க ஐனநாயகம் சிறிது சிறிதாக பரிணமித்து தொழிலாளி வர்க்க ஐனநாயகமாக மாறக்கூடும் என்று மார்க்சு இந்த வழியாக ஒப்புக்கொண்டார் என்று அவர்கள் கூற முற்பட்டனர். உண்மையே. மார்க்சு அப்படி நடப்பது சாத்தியமாகும் என்று கூறினதற்குத் தகுந்த காரணங் களும் உண்டு. குறிப்பாக இங்கிலாந்திலும் அமெரிக்காவிலும், 1870-80-ம் ஆண்டுகளில், ஏகபோக முதலாளித்துவமும் ஏகாதிபத்தியமும் இன்னும் உண்டாகவில்லை. அதோடு, அந்த நாடுகளின் வளர்ச்சியில் காணப்பட்ட சில விசேஷ அம்சங்களினால், நன்றாய் வளர்ந்த இராணுவ வெறியையும் அதிகார வர்க்கத்தையும் அவை இன்னும் உண்டாக்கிக் கொள்ளவில்லை. முதிர்ந்த ஏகாதிபத்தியம் தோன்றுவதற்கு முன்பு அதுதான் நிலைமையாக இருந்தது. அந்த நிலைமையில் மார்க்சு அவ்விதம் கூறியது சரியே.

ஆனால், முப்பது அல்லது நாற்பது வருடங்கள் கழிந்த பிறகு அந்த நாடுகளில் நிலைமை முற்றிலும் மாறிவிட்டது. அது ஒரு நாடுகூட விடாமல் எல்லா முதலாளித்துவ நாடுகளையும் தழுவிக்கொண்டது. இங்கிலாந்திலும், அமெரிக்காவிலும் கூட இராணுவ வெறியும், அதிகார வர்க்கமும் உண்டாகிவிட்டன. இங்கிலாந்திலும் அமெரிக்காவிலும் அமைதியான முறையில் முன்னேற்றம் ஏற்படுவதற்குக் காரணமாக விளங்கிய விசேஷ நிலைமையில் இந்த நாடுகளைப் பற்றி விதி விலக்குத் தரும் முறையில் முன்பு கூறப்பட்டவை பொருத்தமற்றுப் போயின.

இது பற்றி லெனினின் கூறியதாவது :

“அந்த நாடுகளைப் பற்றி மார்க்சு எழுதிய விசேஷ குறிப்பு, முதலாவது ஏகாதிபத்தியப் பெரும்போர் கால கட்டமாகிய இன்றைக்கு 1917-ம் ஆண்டில் காலாவதியாகிவிட்டது. அமெரிக்காவும் இங்கிலாந்தும் ஆங்கிலோசாக்ஸன் ‘சுதந்திரத்திற்கு’ உலக அரங்கத்தில் மிகப் பெரிய பிரதிநிதிகள் என்பது உண்மையே! அதாவது, இராணுவ வெறியும் அதிகார வர்க்க ஆணவமும் அந்த நாடுகளில் இல்லாமலில்லை. ஆனால் இன்றைக்கு அவற்றை அப்படிச் சுருதுவதற்கு இல்லை. இன்றைக்கு ஐரோப்பா கண்டத்திலுள்ள இராணுவ வெறியும் அதிகார வர்க்க ஆணவமும் கொண்ட அமைப்புகளை அவையும் உண்டு பண்ணிக் கொண்டுவிட்டன. அந்த அமைப்புகள், சகலத்தையும் அடக்கி தமக்கு அடிமையாக்குகின்றன. சகலத்தையும் காவில் போட்டு மிதித்துத் துவைக்கின்றன. ஆகவே, இன்றைக்கு இங்கிலாந்திலும், அமெரிக்காவிலும் உண்மையான பொது மக்கள் வெற்றி பெறுவதற்கு அந்த நாடுகளில் (1914-விருந்து 1917-க்குள்) ஐரோப்பிய ஏகாதி

பத்தியத்தின் ராணுவ, அதிகார வர்க்க யந்திரத்தின் சிறப்புக்கு சரிசமமாக வளர்க்கப்பட்டுள்ளதும், தயாராக இருப்பதுமான அரசாங்க இயந்திரத்தை உடைத்துத் தூள் தூளாக்க வேண்டியதும் ஒரு பூர்வாங்க நிபந்தனையாகிறது.''

(லெ. தே. நூ. 21; 391)

அதாவது, பலாக்காரமான தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சி நடந்தாக வேண்டும் என்ற விதி—அத்தகைய புரட்சியின் வெற்றிக்குப் பூர்வாங்க நிபந்தனையாக முதலாளி வர்க்க அரசு உடைத்து எறியப்பட வேண்டும் என்ற விதி—உலக ஏகாதிபத்திய நாடுகளில் உள்ள புரட்சி இயக்கத்துக்கு தவிர்க்க முடியாத ஒரு விதி ஆகும்.

வெகு காலத்திற்கு அப்பால், மிக முக்கியமான முதலாளிய நாடுகளில் தொழிலாளி வர்க்கம் வெற்றிக் கொடியை நாட்டி விட்டது என்று ஏற்பட்டால், சோசலிச அரசை முதலாளித்துவத்தின் அரண் சுற்றி வளைத்து நிற்பதற்குப் பதிலாக, முதலாளித்துவ அரசுகளைச் சுற்றியும் சோசலிச அரண் வளைத்து நிற்குமேயானால் சில முதலாளித்துவ நாடுகளில் “அமைதியான” முறையில் முன்னேற்ற வளர்ச்சி ஏற்படக்கூடும். ஏனெனில், சோசலிச அரணால் சுற்றி வளைக்கப்பட்டு அதில் ஆகப்பட்டுக் கொள்ளும் அந்தச் சில நாடுகளின் முதலாளிகள், தங்களுக்குப் “பாதகமான” சர்வ தேச நிலைமை இருப்பதை உத்தேசித்து, தொழிலாளி வர்க்கத்திற்குத் தாங்களாகவே “விட்டுக் கொடுப்பது” விவேகமானது என்று கருதி தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு கணிசமான சலுகைகளைத் தீர முன்வருவது சாத்தியமே. ஆனால் இந்த உத்தேச நிர்ணயிப்பானது உடனடியாக இன்று நடக்கக் கூடியது அல்ல. வெகு காலத்துக்கு அப்பால், சாத்தியப்படக்கூடிய எதிர்காலத்தையே குறிக்கிறது. உடனடியாக சமீப காலத்

தில் இப்படி நடக்கக்கூடும் என்று நினைப்பதற்கு ஒரு நியாயமும் இல்லை.

ஆகவே, லெனின் பின்வருமாறு சொல்வது முற்றிலும் சரியே :

“முதலாளிய வர்க்க அரசு இயந்திரத்தை பலாக்காரமாக உடைத்துத் தவிடு பொடியாக்கி, ஒரு புதிய அரசை உண்டாக்காவிட்டால், தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சி சாத்தியமேயில்லை.”
(லெ. தே. நூ. 23; 342)

3. சோவியத் அதிகாரம் என்பது தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகார அரசின் வடிவம்.

தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் என்பது, முதலாளிய வர்க்கத்தை அடக்குவதையும், முதலாளிய வர்க்க அரசு இயந்திரத்தை உடைப்பதையும், முதலாளிய வர்க்க ஜனநாயகத்திற்குப் பதிலாகத் தொழிலாளி வர்க்க ஜனநாயகத்தை ஏற்படுத்துவதையும் குறிக்கிறது. இது தெளிவு. ஆனால், எந்தஸ்தாபன அமைப்புகளின்மூலம் இந்த பிரம்மாண்டமான காரியத்தை செய்து முடிக்க முடியும்? முதலாளிய வர்க்க சட்ட சபை அரசியலின் கட்டுக்கோப்பின் அடிப்படையில் வளர்ந்த பழைய தொழிலாளி வர்க்க ஸ்தாபன அமைப்புகள், இந்த காரியத்தை சாதிக்கப் போதுமானவை அல்ல. இதைப் பற்றி துளிகூட சந்தேகம் இருக்க முடியாது. அப்படியானால், முதலாளிய வர்க்க அரசு இயந்திரத்திற்கு சவக்குழி தோண்டுவதற்கு ஆற்றல் படைத்த புதிய தொழிலாளி வர்க்க ஸ்தாபன அமைப்புகள் என்ன? முதலாளிய வர்க்க அரசு இயந்திரத்தை உடைப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், முதலாளிய வர்க்க ஜனநாயகத்திற்கு பதிலாக தொழிலாளி வர்க்க ஜனநாயகத்தை நிலைநாட்டுவது மட்டுமல்லாமல், தொழிலாளி வர்க்க அரசு அதிகாரத்திற்கு அடிப்படையாக

விளங்கக்கூடிய ஆற்றல் படைத்த புதிய ஸ்தாபன வடிவங்கள் என்ன?

சோவியத்துக்கள்தான் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் புதிய ஸ்தாபன அமைப்பின் வடிவமாகும்.

பழைய ஸ்தாபன அமைப்புகளுடன் ஒத்திட்டுப் பார்க்கிறபோது, சோவியத்துக்கள் நிரம்ப பலமுடையவையாக இருக்கின்றன. எதிவிருந்து சோவியத்துக்களுக்கு பலம் ஏற்படுகிறது?

● சகல தொழிலாளிகளையும் தழுவி நிற்கும் மக்கள் திரள் அமைப்புகளாக விளங்குபவை சோவியத்துக்கள் மட்டுமேயாகும். ஏனெனில், தொழிலாளி வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த அத்தனை பேரையும், ஒரு தொழிலாளியைக்கூட பாக்கிவிடாமல், பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வண்ணம், அணைத்து நிற்கின்றன சோவியத்துக்கள். இந்த தன்மையில் அதன் பலம் அடங்கி இருக்கிறது.

● சுரண்டப்படுகிறவர்கள் அனைவரையும், ஒடுக்கப் படுகிறவர்கள் அனைவரையும்—தொழிலாளிகள், விவசாயிகள், இராணுவத்தினர், கடற்படையினர், மாலுமிகள் முதலியோர் அனைவரையும்—அணைத்து நிற்கும் மக்கள் திரள் அமைப்புகள் சோவியத்துக்கள் மட்டுமேயாகும். இதன் காரணமாக, மக்களின் முன்னணிப் படையான தொழிலாளி வர்க்கம் இந்த சோவியத்துக்கள் மூலமாக மக்கள் போராட்டத்துக்கு மிக கலபமாகவும் பூரணமாகவும் தலைமை தாங்கமுடியும்.

● மக்களின் புரட்சிப் போராட்டங்களை நடத்துவதிலும், மக்களின் அரசியல் நடவடிக்கைகளை நடத்துவதிலும், மக்களின் ஆயுதமேந்திய பேரெழுச்சியை நடத்துவதிலும், மற்றெல்லாவற்றையும் விட மிகவும் பலம் பெருந்திய அங்கங்களாக சோவியத்துக்கள் உள்ளன. நிதி மூலதனத்

தின் முழு வல்லமையையும், அதன் அரசியல் அமைப்புகளையும் நொறுக்கித் தூளாக்குவதற்கு சக்திபடைத்த உறுப்புக்களாக இருக்கின்றன.

● சோவியத் சபைகள், மக்கள் தாங்களாகவே உடனடியாக அமைக்கும் சபைகள் ஆகும். இதனால், மற்றெல்லாவற்றைக் காட்டிலும் மிகவும் ஜனநாயக தன்மையுடையவை. மற்றெல்லாவற்றையும்விட அதிகாரத்தை மிகவும் சிறப்பாக பெற்றுள்ளவை. இந்த தன்மை, புதிய அரசைக் கட்டுவதிலும், அதை நிர்வகிப்பதிலும் மக்கள் நேரடியாக பங்கு கொள்வதை கலபமாக்குகிறது. பழைய சமுதாய அமைப்பை உடைப்பதற்காகவும், புதிய தொழிலாளி வர்க்க அமைப்பை உண்டுபண்ணுவதற்காகவும் நடக்கும் போராட்டத்தில் மக்கள் தங்களுடைய புரட்சிகரமான சக்தியையும், முன் முயற்சியையும், ஆக்கபூர்வமான திறமையையும் பூரணமாக வெளிப்படுத்தும்படி சோவியத்துக்கள் செய்கின்றன.

சோவியத் அதிகாரம் என்றால் என்ன? ஒவ்வொரு ஊரிலும் தோன்றியுள்ள சோவியத்துக்களை ஒன்றாக இணைப்பது; பொதுவான ஒரு அரசு அமைப்பை ஏற்படுத்துவது ஆகும். சுரண்டப்படுகிற மக்களுக்கு முன்னணிப் படையாகவும், ஆளும் வர்க்கமாகவும் விளங்கும் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் அரசு வடிவத்தை அமைப்பது. அதாவது, சோவியத்துக்களின் குடியரசாக அவற்றை இணைப்பது என்பதாகும்.

சோவியத் அதிகாரத்தின் சாராம்சம் எதில் அடங்கியுள்ளது? இந்த அதிகாரத்திற்கு அடிப்படையான சபைகள் எல்லாம், அழுத்தமாக பிரதிபலிக்கக் கூடிய முறையில் மக்கள் மயத்தன்மை வாய்ந்தவையாகும். முதலாளிகளாலும் நிலச்சுவான்தார்களாலும் எந்த வர்க்கங்கள் ஒடுக்கப்பட்டனவோ, அதே வர்க்கங்களின் மிக மிக புரட்சிகரமான சபைகள் ஆகும். “இப்போது அரசின் அதிகாரம் முழு

வதற்கும், அரசு யந்திரம் முழுவதற்கும் நிரந்தரமான அஸ்தி வாரமாக ஆகிவிட்டன." முதலாளிய ஜனநாயக குடியரசு களில், எந்த மக்கள் சட்டப்படி சமமாக பாவிக்கப்பட்ட போதிலும், ஆயிரக்கணக்கான தந்திரங்களினாலும், மோசடிகளினாலும் அரசியல் வாழ்வில் பங்கு கொள்ளாத வாரும், ஜனநாயக உரிமைகளை நுகராதவாரும் தடுக்கப் பட்டனரோ, அதே மக்கள், இப்போது தங்கு திடையின்றி அரசின் ஜனநாயக நிர்வாகத்தில் சதா சர்வகாலமும், எதையும் நிச்சயிக்கக்கூடிய விதத்திலும் பங்கு கொள்ளும்படி தவறாமல் கவர்ந்திழுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்." (இல. தே. ஸா. 24; 13)

இதனால்தான், அரசு அமைப்பு வடிவங்களிலேயே ஒரு புது மாதிரியானது சோவியத் அதிகாரம். பழைய முதலாளிய ஜனநாயக குடியரசின் அமைப்புக்கும் முதலாளியப் பாராளுமன்ற அமைப்பிற்கும், கொள்கை ரீதியாக முற்றிலும் மாறுபட்டது; உழைப்பாளி மக்களை ஒடுக்கவும், சுரண்டவும் உண்டாக்கப்பட்டுள்ளது அல்ல; அவைகளை ஒடுக்கல், சுரண்டல் முதலியவற்றிலிருந்து பரிபூரணமாக விடுவிக்கும் காரியத்தைச் செய்வதற்காக—தொழிலாளிவர்க்க சர்வாதிகாரம் சாதிக்க வேண்டிய காரியங்களைச் செய்வதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள புது மாதிரியான அரசு ஆகும்.

“சோவியத் அதிகாரம் தோன்றியவுடன் முதலாளிய ஜனநாயக சட்டசபை அமைப்பு தத்துவத்தின் சகாப்தம் முடிவுற்றது. உலக சரித்திரத்தில் தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் எனும் புதிய அத்தியாயம் ஆரம்பமாகி யுள்ளது” என்று சரியாகத்தான் கூறுகிறார் லெனின்.

சோவியத் அதிகாரத்தின் குண விசேஷங்கள் எதில் அடங்கியுள்ளன?

வர்க்கப் பாகுபாடுகள் இருந்துவருகிற காலத்தில், மற்ற எந்த அரசாங்க அமைப்பையும்விட ஜனநாயகம்,

மிகுதியாயும் மிக அழுத்தமாக பிரதிபலிக்கிற மக்கள்மயத் தன்மை வாய்ந்ததாயுமுள்ள ஒரு அரசாங்க அமைப்பு சோவியத் அதிகாரம் ஆகும். ஏனெனில், சுரண்டல்காரர்களை எதிர்த்துப் போராடும் தொழிலாளிகளுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் இடையே ஐக்கியமும், ஒத்துழைப்பும் நிலவும்படி செய்கிற இடமாக இது இருப்பதனால், இந்த ஐக்கியத்தையும், ஒத்துழைப்பையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு வேலைகளைச் செய்வதனால் இது பெரும்பான்மை மக்கள் சிறுபான்மையினர் பேரில் செலுத்துகிற அதிகாரத் தைக் குறிக்கிறது. அதாவது பெரும்பான்மை மக்களுடைய அரசு இது. பெரும்பான்மை மக்கள் சர்வாதிகாரத்தின் வடிவம் ஆகும்.

வர்க்கப் பாகுபாடுகள் உள்ள சமுதாயத்தில், மற்ற எல்லா அரசு அமைப்புகளையும்விட, சர்வதேசியத் தன்மை மிகுதியாக உள்ள அரசு அமைப்பாகும் சோவியத் அதிகாரம். ஏனெனில், ஒரு தேசிய இனத்தை இன்னொரு தேசிய இனம் ஒடுக்குவதை இது ஒழிப்பதனாலும், பல்வேறு தேசிய இனங்களையும் சேர்ந்த உழைப்பாளி மக்கள் ஒருவரோடொருவர் ஒத்துழைப்பதை இது ஆதாரமாகக் கொண்டிருப்பதனாலும், பல்வேறு தேசிய இன மக்களையும் ஒரே அரசு ஒன்றியத்தில் ஒன்றாக இணைக்க இது வசதி செய்கிறது.

மிகவும் உன்னதமான உறுதிப்பாடுடையதாயும், மிகவும் வர்க்க உணர்வு கொண்ட சோவியத்துகளின் உயர் நிலையாகவும் விளங்கும், தொழிலாளி வர்க்கம் இதர ஒடுக்கப்பட்ட சுரண்டப்பட்ட மக்களுக்கு முன்னிண்ப்படையாக திகழ்ந்து தலைமை வகித்துச் செல்வதற்கு, சோவியத் அதிகாரம், அதன் அமைப்பிலுள்ள விசேஷத்தின் காரணமாக வசதியளிக்கிறது.

லெனின் இதுபற்றி கூறுவதாவது:

“ஒடுக்கப்படும் வர்க்கங்களுடைய புரட்சிகள் எல்லாம், இயக்கங்கள் எல்லாம் — உலக சோஷலிஸ்ட் இயக்கத்தின் அனுபவம் முழுவதும் நமக்கு கற்றுக் கொடுக்கும் ஒரு படிப்பினை என்ன வென்றால், சுரண்டப்படுகிறவர்களும், உழைப்பாளிகளுமான மக்களில் மிகவும் பிற்போக்கான நிலையில் உள்ளவர்களையும், சிதறிச் சின்னா பின்னப்பட்டுக் கிடப்பவர்களையும் ஒன்றுபடுத்தி, வழிகாட்டி, முன்னோக்கி நடத்திச் செல்ல தலைமை வகிக்கும் ஆற்றல், தொழிலாளிவர்க்கம் ஒன்றிற்கு மட்டுமே உண்டு என்பதாகும்.” (லெ. தே. ஞா. 24:14).

இந்தப் படிப்பினையை நடைமுறையில் பயன்படுத்துவதற்கு, சோவியத் அதிகாரத்தின் அமைப்பு, மிகவும் வசதியாக இருக்கிறது.

சோவியத் அதிகாரம், சட்டம் இயற்றும் வேலையும் நிர்வாக வேலையும் ஒரே அரசு அமைப்பில் இணைத்திருப்பதன் மூலம் — பிரதேச தேர்தல் தொகுதிகளுக்கு பதிலாக தொழில் வாரியாக, ஆலைகள் வாரியாக தொகுதிகளை அமைத்திருப்பதன் மூலம் — தொழிலாளிகளையும் பொதுவாக உழைப்பாளிகளையும் நிர்வாக உறுப்புகளுடன் நேரடியாக இணைக்கிறது; நாட்டை எப்படி நிர்வகிப்பது என்று கற்றுக் கொடுக்கிறது.

முதலாளி வர்க்கத்தின் உத்தரவுக்கு உட்பட்டுக்கிடக்கிற இராணுவத்தை, அந்த அடிமைப் பிடியிலிருந்து விடுவிக்கக் கூடிய சக்தி பெற்றுது சோவியத் அதிகாரம் ஒன்றேயாகும். முதலாளி வர்க்க ஏற்பாட்டின்படி, மக்களை ஒடுக்கும் கருவியாக இருக்கிற இராணுவத்தை அந்நிய, சதேச முதலாளி வர்க்கத்தின் நுகர்த் தடியிலிருந்து மக்களை விடுவிக்கும் கருவியாக மாற்றுவதற்கு ஆற்றல் படைத்தது அது ஒன்றேயாகும்.

“முதலாளி வர்க்க அதிகார யந்திரத்தையும், நீதி இலாகா யந்திரத்தையும், உடனடியாகவும், பயன் தரத்தக்க வகையிலும் உடைத்து, இறுதியாக அழிக்கக்கூடிய ஆற்றல் சோவியத்துகளைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட அரசுக்கு மட்டுமே உண்டு” (Ibid.)

அரசாங்க நிர்வாகத்தில் தங்குதடையின்றியும், சதா சர்வ காலமும் உழைப்பாளிகளுடைய அமைப்புகளை மென்மேலும் அதிகமாக பங்கு கொள்ளும்படி ஆகர்ஷிப்பதன் மூலம் எதிர் காலத்தில் அரசு என்பது காய்ந்து பட்டுப் போய் மறைந்து போவதற்கு அடிகோலக்கூடியது சோவியத் அதிகாரம் ஒன்றேயாகும். வருங்கால பொதுவுடமைச் சமுதாயத்தில் அரசு என்பதே இருக்காது என்பதற்கு அது ஒரு அடிப்படையான அம்சமாகும்.

இவ்விதம், தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பொருளாதார விடுதலையும், சோஷலிசத்தின் பூரண வெற்றியையும், எந்த அரசியல் அமைப்பு வடிவம் நிறைவேற்றும் என்று வெகுகாலமாக ஆராய்ந்து தேடப்பட்டு இறுதியாக கண்டு பிடிக்கப்பட்டதோ, அந்த அரசியல் அமைப்பு வடிவமே சோவியத்துகளின் குடியரசு ஆகும்.

இந்த அமைப்பு வடிவத்தின் கரு பாரிஸ் கம்யூன் ஆகும். அதன் வளர்ச்சியும் முழு தோற்றமுமே சோவியத் அதிகாரம் ஆகும்.

அதனால்தான் லெனின் சொல்கிறார்:

“தொழிலாளிகளின் பிரதிநிதிகள், படைவீரர்களின் பிரதிநிதிகள், விவசாயிகளின் பிரதிநிதிகள் ஆகியோரைக் கொண்ட சோவியத் சபைகளைக் கொண்டு அமைந்திருக்கும் குடியரசு, ஜனநாயகஸ்தாபன அமைப்புகளில் மற்றெல்லாவற்றைக் காட்டிலும் உயர் தரமானது மட்டுமல்ல; சோஷலிசத்திற்கு கிரமமில்லாமல் முன்னேறிச் செல்ல வழி செய்யக்கூடிய ஒரே அமைப்பு; வடிவமும் அது ஒன்றே ஆகும்” (லெ. தே. ஞா. 22:131).

5. விவசாயி பிரச்சனை

இந்த விஷயத்திலிருந்து நான்கு அம்சங்களை எடுத்துக் கொள்கிறேன். அவையாவன :

1. பிரச்சனை அமைந்துள்ள விதம்.
2. முதலாளி வர்க்க ஜனநாயக புரட்சியின்போது விவசாயி வர்க்கம்.
3. தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியின்போது விவசாயி வர்க்கம்.
4. சோவியத் அதிகாரம் ஸ்திரப் படுத்தப்பட்ட பிறகு விவசாயி வர்க்கம்.

1. பிரச்சனை அமைந்துள்ள விதம் :

லெனினியத்தின் அடிப்படையான விஷயம் விவசாயி பிரச்சனையே என்று, சிலர் நினைக்கிறார்கள். விவசாயி வர்க்கத்தின் பிரச்சனை, அது வகிக்கக்கூடிய பாத்திரம், அதன் முக்கியத்துவம் முதலியவைதான், லெனினியத்தை வேறுபடுத்திக் காட்டும் விஷயம் என்று அவர்கள் கருதுகிறார்கள்.

இந்த எண்ணம் முற்றிலும் தவறானது. லெனினியத்தின் அடிப்படையான விஷயம்—அதை வேறுபடுத்திக் காட்டும் விஷயம்—விவசாயி பிரச்சனை அல்ல. தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் என்ற பிரச்சனையே, அதை எந்த நிலைமைகளில் சாதிக்க முடியும் என்ற பிரச்சனையே

ஆகும். அதை எந்த நிலைமைகளில் உறுதிப்படுத்த முடியும் என்ற பிரச்சனையே லெனினியத்தின் மூலப் பிரச்சனை ஆகும். விவசாயி பிரச்சனை என்பது, தொழிலாளி வர்க்கம் அதிகாரத்திற்காகப் போராடுகிற போது யாரைக் கூட்டாளியாக ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற பிரச்சனையாகும். ஆகவே, அது மூலப் பிரச்சனையிலிருந்து கிளம்பும் ஒரு கிளைப் பிரச்சனையேயாகும்.

அது கிளைப் பிரச்சனையாக இருக்கிறது என்பதனால், தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியில் அதற்குள்ள உண்மையான முக்கியத்துவமானது துளிகூட குறையாது. அதன் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி கேள்விக்கு இடமில்லை.

1905-ஆம் வருடத்தில், முதல் ரஷ்யப் புரட்சி ஆரம்பமாக விருந்த தருணம் பார்த்துத்தான் ரஷ்ய மார்க்சியர்கள் விவசாயிப் பிரச்சனையை கருத்துந்ந்து ஆராய்ந்து பார்க்க முற்பட்டனர் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். அதாவது ஜாரியத்தை வீழ்த்தும் பிரச்சனையும், தொழிலாளி வர்க்கத் தலைமையை நிறுவும் பிரச்சனையும் கட்சியின் முன் பூரண வடிவத்துடன் தோன்றிய சமயம் பார்த்துத்தான்-- வரவிருந்த முதலாளியப் புரட்சியில் தொழிலாளி வர்க்கத்திற்குக் கூட்டாளியார் என்ற கேள்வி மிக மிக முக்கியமானதாக ஆன சமயம் பார்த்துத்தான்—இந்த பிரச்சனையை அவர்கள் கவனிக்க ஆரம்பித்தார்கள். மேலும், தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சி தருணத்தில், ரஷ்யாவில் விவசாயி பிரச்சனை முன்னணவிட அவசரமான பிரச்சனையாகிவிட்டது என்பதும் எல்லோருக்கும் தெரியும். அதாவது தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சி தருணத்தில், தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தை எப்படி ஏற்படுத்துவது, அதை நிலைநிறுத்துவது எப்படி என்ற பிரச்சனை கிளம்பிய சமயத்தில், வரவிருந்த தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியில் யார் யார் தொழிலாளி வர்க்கத்திற்குக் கூட்டாளிகள் என்ற கேள்வியும் அதைத் தொடர்ந்து

கிளம்பி, இப்பிரச்சனையை மிக மிக அவசர பிரச்சனையாக ஆக்கிற்று. இது இயற்கைதான். அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற முன்னேறுபவர்கள், அதிகாரத்தை வகிக்கத் தயாராகக் கொண்டிருப்பவர்கள், தங்களுடன் வரக்கூடிய கூட்டாளிகள் யார் என்று சிரத்தை கொள்ளாமல் இருக்க முடியாது.

இந்த அர்த்தத்தில், விவசாயி பிரச்சனை என்பது, தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் என்ற பொதுப் பிரச்சனையின் ஒரு பகுதியாகும். இந்த வகையில் லெனினியத்தின் உயிர் நாடிப் பிரச்சனைகளில் அது ஒன்றாகும்.

இந்த விவசாயி பிரச்சனையை இரண்டாவது அகிலத்தைச் சேர்ந்த கட்சிகள் புறக்கணிக்கின்றன. அசிரத்தை காட்டுகின்றன. சில சமயம் இதை வெறுத்துக் கூட ஒதுக்குகின்றன. இப்படிப்பட்ட மனோபாவத்திற்குக் காரணம், மேற்கத்திய நாடுகளின் வளர்ச்சியில் காணும் விசேஷ நிலைமைகள் என்று சொன்னால் மட்டும் போதாது. இதற்கு பிரதான காரணம், அந்தக் கட்சிகள் தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தில் நம்பிக்கை இல்லாது இருப்பதுதான்; அவை புரட்சியைக் கண்டு பயப்படுவதுதான்; தொழிலாளி வர்க்கம் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி நடத்திச் செல்ல வேண்டுமென்று நினைக்காமல் இருப்பதுதான் எனலாம். புரட்சியைப் பார்த்து பயப்படுகிறவர்கள், தொழிலாளி வர்க்கத்தை அதிகாரத்திற்கு நடத்திச் செல்ல விரும்பாதவர்கள், புரட்சியில் தொழிலாளி வர்க்கத்துடன் வரக்கூடிய கூட்டாளிகள் யார் என்பதைப்பற்றி சிரத்தை கொள்ள முடியாது. கூட்டாளிகள் யார் என்பது அவர்களுக்கு கவலைப்பட வேண்டாத விஷயம். அந்தக் கேள்விக்கு உடனடியாக முக்கியத்துவம் அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் துளிகூட இல்லை. விவசாயிப் பிரச்சனையை துச்சமாக பாவித்து கிண்டல் செய்வது நாகரீக வளர்ப்புக்கு ஒரு அடையாளமென்றும், “சுத்த

சயம் பிரகாசமான” மார்க்சியத்துக்கு ஒரு அடையாளமென்றும், இரண்டாவது அகிலத்தைச் சேர்ந்த வீரர்கள் பாராட்டுகிறார்கள். உண்மையாகப் பார்த்தால், இதில் கடுகனவுகூட மார்க்சியம் இல்லை. தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சி வரும் தருணத்தில் விவசாயிப் பிரச்சனை என்கிற மிக முக்கியமான பிரச்சினையைப்பற்றி அசிரத்தை காட்டுவதானது, தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தை நிராகரிப்பதன் மறு வடிவமே ஆகும். மார்க்சியத்துக்கு இழைக்கும் நேரடியான துரோகத்துக்கு அறிகுறியாகும்.

பிரச்சனை எப்படி எழுகிறது என்று பார்ப்போம்.

விவசாய வர்க்கத்தின் வாழ்க்கை நிலைமைகளின் காரணமாக, விவசாயி மக்களிடையே புரட்சிகரமாக காரியங்களை சாதிக்கக்கூடிய ஆற்றல் ஏற்கெனவே உபயோகமாகி காலியாகி விட்டதா அல்லது இன்னும் அதன்மீடம் பொதிந்து கிடக்கின்றதா? பொதிந்து கிடக்கின்றது என்றால் அந்த ஆற்றல் தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சிக்கு சாதகமாக உபயோகப்படுத்தலாம் என்ற நம்பிக்கையோ, அடிப்படையோ இருக்க ஏதாவது இடமுண்டா? அதாவது, விவசாயி வர்க்கத்தை அதில் சுரண்டப்படுகிற பெரும் பாலான பகுதியை, மேற்கத்திய நாடுகளில் முதலாளியப் புரட்சிகள் நடந்தபோது முதலாளிய வர்க்கத்தின் கையிருப்பு உதவிப் படையாக (Reserves) செயலாற்றி இன்னும் அவ்விதமே செயலாற்றி வரும் பகுதியை தொழிலாளி வர்க்கத்திற்கு உதவிப்படையாக ஆகும்படி, கூட்டாளியாக ஆகும்படி, திருப்ப இடம் உண்டா?

இக்கேள்விக்கு, “உண்டு” “முடியும்” என்று உடன்பாடாக பதில் கூறுகிறது லெனினியம்.

அதாவது, விவசாயி வர்க்கத்தில் பெரும்பாலோரிடம் புரட்சிகரமான காரியங்களை சாதிக்கக்கூடிய ஆற்றல் நிரம்ப உண்டு என்றும், அவற்றைத் தொழிலாளி வர்க்க

சர்வாதிகாரத்தின் நலன்களுக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்த முடியும் என்றும் லெனினியம் கூறுகிறது.

இந்த விஷயமாக லெனினியம் கூறுகிற இந்த முடிவுகள் முற்றிலும் சரியானவை என்று ரஷ்யாவில் நடந்தேறிய மூன்று புரட்சிகளின் சரித்திரமே பூரணமாக நிரூபிக்கிறது.

ஆகவே, இதிலிருந்து நடைமுறையில் செய்ய வேண்டியது என்ன என்பதுபற்றி முடிவு செய்கிறோம். அதாவது, விவசாயி வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த பாட்டாளி மக்கள் அடிமை விலங்குகளை அறுக்கவும், சுரண்டலை ஒழிக்கவும், வறுமைப் படுகுழியிலிருந்து கரை ஏறவும் ஒடுக்குமுறையிலிருந்து விடுபடவும் வேண்டி நடத்தும் போராட்டங்களுக்கு முழு ஆதரவு கொடுக்க வேண்டும்; தவறாது கொடுக்க வேண்டும்.

அப்படி என்றால், ஒவ்வொரு விவசாயி இயக்கத்தையும் தொழிலாளி வர்க்கம் ஆதரிக்க வேண்டுமென்று அர்த்த மல்ல. நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ எந்தெந்த விவசாய போராட்டங்கள் தொழிலாளி வர்க்க விடுதலை இயக்கத்திற்கு உதவி செய்கின்றனவோ, தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சிக்கு உதவிகரமான அம்சங்களை கொடுக்கின்றனவோ, தொழிலாளி வர்க்கத்தின் உதவிப் படையாகவும் கூட்டாளியாகவும் விவசாய வர்க்கத்தை ஆக்குவதற்கு உதவி செய்கின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட போராட்டங்களுக்கு ஆதரவு கொடுக்க வேண்டும்.

2. முதலாளிய வர்க்க ஜனநாயகப் புரட்சியின்போது விவசாயி வர்க்கம் :

இந்த காலகட்டம், 1905-ம் வருடத்திய முதல் ரஷ்யப் புரட்சியிலிருந்து 1917-ம் வருஷம், பிப்ரவரி மாதத்திய இரண்டாவது ரஷ்யப் புரட்சி நடந்தேறிய காலம் முடிய நீடிக்கிறது. மிதவாத முதலாளிய வர்க்கத்தின் செல்வாக்கி

விருந்து விவசாயி வர்க்கம் விடுபட்டது; சட்டபூர்வ ஜனநாயகவாதிகளின் (Constitutional Democrates) கொள்கையைவிவசாயி வர்க்கம் உதறித்தள்ளி தூர விலகியது; தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பக்கம் திரும்பி அடிபெடுத்து வைத்தது; போல்ஷ்விக்கட்சியினிடம் நெருங்கி வந்தது— இவைதான் இந்தகால கட்டத்திய அரசியலின் குண விசேஷமாகும். இந்தகால கட்டத்தின் சரித்திரம், விவசாயி வர்க்கத்தைத் தத்தம் பக்கம் இழுக்க சட்டபூர்வ ஜனநாயகவாதிகளும் (மிதவாத முதலாளிகள்) போல்ஷ்விக்குகளும் (தொழிலாளி வர்க்கம்) ஒருவரையொருவர் எதிர்த்து நடத்திய போராட்டத்தின் சரித்திரமாகும். இந்த போராட்டத்தின் விளைவு என்ன என்பதை ரோமா (சட்டசபை) காலம் நிச்சயித்தது. ஏனெனில், நான்கு தடவை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நான்கு சட்ட சபைகளும், விவசாயிகளுக்குக் கண்கூடாக பல விஷயங்களை நிதர்சனமாக்கின. சட்டபூர்வ ஜனநாயகவாதிகளின் மூலம் தமக்கு சுதந்திரமோ, நிலமோ கிடைக்காது என்பதை விவசாயிகள் நன்கு புரிந்து கொண்டனர். ஜார் அரசன் நிலச்சுவாந்தாரர்கள் பக்கமே என்று தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டனர். சட்டபூர்வ ஜனநாயகவாதிகள், அந்த ஜார் அரசனை ஆதரித்து வருகின்றனர் என்று உணர்ந்து கொண்டனர். தங்களுக்கு உதவி செய்யக் கூடிய ஒரே சக்தி, நகரத் தொழிலாளிகளே, தொழிலாளி வர்க்கமே என்றும் கண்டு கொண்டனர்.

இந்த ரோமா கால படிப்பினைகளை, ஏகாதிபத்திய யுத்தம் உறுதி செய்தது. முதலாளி வர்க்கத்தை விட்டு விவசாயிகள் தூர விலகுவதை துரிதப்படுத்தி முடித்தது. மிதவாத முதலாளிகளை ஒதுக்கி தனிமைப்படுத்தும் வேலை பூர்த்தியாகும்படி செய்தது. ஏனெனில், ஜாரும் அவனுடைய முதலாளிய வர்க்க நண்பர்களும் சமாதானத்தை அளிப்பார்கள் என்று நம்புவது எவ்வளவு தூரம் வியர்த்தமானது, ஏமாற்றமளிக்கக்கூடியது என்பதை போர்க்காலங்கள்

வெட்ட வெளிச்சமாக்கிற்று. ஏகாதிபத்திய யுத்தம் இது விஷயத்தில் செய்தது இவ்வளவுதான். ரோமா காலத்தில் கண் கூடாகத் தொழிலாளிவர்க்கம் கற்ற படிப்பிணைகள் எதுவும் இல்லாமல் தொழிலாளி வர்க்கம் தலைமை தாங்குவதென்பதே சாத்தியமாகி இருக்காது.

இவ்விதம்தான், பூர்ஷுவா ஜனநாயகப் புரட்சியில் தொழிலாளிகளுக்கும், விவசாயிகளுக்கும் இடையே கூட்டு அணி ஏற்படுத்தப்பட்டது. இவ்விதம்தான் ஜாரியத்தை, வீழ்த்துவது என்ற பொதுவான போராட்டத்தில் தொழிலாளி வர்க்கம் தலைமை தாங்குவது உருவாக்கப்பட்டது. தொழிலாளி வர்க்கத்தின் தலைமை தாங்கும் தன்மையை நிறுவியதில் தான் 1917-ம் வருட பிப்ரவரி புரட்சி உண்டாவதில் வழிவகுக்கப்பட்டது.

மேற்கத்திய நாடுகளில் (இங்கிலாந்து, பிரான்சு, ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா நாடுகளில்) முதலாளி வர்க்க ஜனநாயகப் புரட்சிகள் வேறு ஒரு பாதையில் நடந்தன என்பது எல்லோரும் அறிந்ததே. அங்கு புரட்சியில் தலைமை தாங்கியது தொழிலாளி வர்க்கம் அல்ல. அது பலவீனமாக இருந்ததால், சுயேச்சையாக எதையும் சாதிக்கக்கூடிய ஒரு அரசியல் சக்தியாக அங்கு இருக்கவில்லை. இருக்கவும் முடியவில்லை. ஆகவே, புரட்சியில் தலைமை தாங்கியது மிதவாத முதலாளிய வர்க்கம்தான். அங்கு நிலப்பிரபுத்துவ பழக்கங்களிலிருந்து விவசாயி வர்க்கம் வடுபட்டது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் உதவியால் அல்ல; பூர்ஷுவா வர்க்கத்தின் உதவியாலேயே யாகும். தொழிலாளி வர்க்கம் எண்ணிக்கையில் குறைவாகவும், சிதறியும் இருந்தது. அங்கு விவசாயி வர்க்கம் மிதவாத பூர்ஷுவாக்களுடன் தோளோடு தோள் நின்று பழைய சமுதாய முறையை எதிர்த்து முன்னேறிற்று. அங்கு விவசாயி வர்க்கம், முதலாளிய வர்க்கத்தின் உதவிப்படையாக செயலாற்றிற்று. இதன் விளைவாக, அங்கு

முதலாளிய வர்க்கத்திற்கு அரசியல் சக்தி மிக மிக அதிகமாக பெருகுவதில் கொண்டுபோய் விட்டது.

ரஷ்யாவில், அதற்கு மாறாக, முதலாளிய புரட்சி முற்றிலும் வேறான விளைவுகளை உண்டுபண்ணிற்று. ரஷ்யாவில் நடந்த புரட்சி முதலாளிய வர்க்கத்தை வலுப்படுத்தவில்லை. அரசியல் சக்தி என்ற முறையில் அதை பலவீனப் படுத்திற்று. அதனுடைய அரசியல் உதவிப் படைகளைப் பெருக்கவில்லை; குறைத்தது. அதனுடைய பிரதான உதவிப்படையாகிய விவசாயி வர்க்கம் அதனுடைய கையைவிட்டுப் போகும்படி செய்தது. ரஷ்யாவில் முதலாளிய புரட்சியானது மிதவாத முதலாளிய வர்க்கத்தை முன்னணிக்குக் கொண்டு வரவில்லை. புரட்சி கரமான தொழிலாளி வர்க்கத்தையே முன்னணிக்கு கொண்டு வந்தது; இதன் கொடிக்குக் கீழ் கோடிக்கணக்கான விவசாயிகள் திரளும்படி செய்தது.

இது, இந்த சந்தர்ப்பத்தில், முதலாளிய ஜனநாயகப் புரட்சி ஏன் வெகு குறுகிய காலத்தில் தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சிக் கட்டத்திற்கு தாவிச் சென்ற தென்பதை விளக்குகிறது. தொழிலாளி வர்க்கம் தலைமை தாங்கும் தன்மை என்பது தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் ஏற்படும் நிலைமைக்கு முன்னேறுகிற, அதில் கொண்டுபோய்விடுகிற இடைக்கால கட்டமாக, தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தின் கருவாக இருந்தது.

இந்தத் தோற்றம் ரஷ்யப் புரட்சியில் மட்டுமே தென்பட்டது. அதற்கு முன்பு மேற்கத்திய நாடுகளில் உண்டான முதலாளிய புரட்சிகளில் எதிலும் இவ்வாறு நடக்கவில்லை. இதற்குக் காரணம் என்ன? ரஷ்யாவில் இப்படி நடப்பாணேன்? இந்த விசேஷ தன்மை எதனால்?

ரஷ்யாவில் முதலாளிய வர்க்கப் புரட்சி உதயமானது மேற்கத்திய நாடுகளில் இருந்ததைவிட வர்க்கப்

போராட்டம் ரொம்பவும் வளர்ந்திருந்த நிலைமை இதற்குக் காரணமாக உள்ளது. அந்த சமயத்தில் ரஷ்ய தொழிலாளர் வர்க்கம் ஏற்கனவே ஒரு சுயேச்சையான அரசியல் சக்தியாக அமைந்து விட்டது. ஆனால், மிதவாத முதலாளி வர்க்கம் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் புரட்சி யுணர்ச்சியைக் கண்டு நடுநடுங்கிப் போய் புரட்சிகரமான கண்ணோட்டம் என்பதை அறவேயிழந்து (1905-ம் ஆண்டின் படிப்பினைகளைக் கண்டபின் குறிப்பாக அது வெளியாயிற்று) புரட்சியை எதிர்ப்பதற்காகவும், தொழிலாளிகளையும், விவசாயிகளையும் எதிர்ப்பதற்காகவும், ஜாருடனும் நிலப் பிரபுக்களுடனும் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டது.

ரஷ்ய முதலாளிய வர்க்கப் புரட்சியின் விசேஷமான தன்மையை நிர்ணயிக்க கீழ்க்கண்ட சந்தர்ப்பங்களை நாம் நினைவில் நிறுத்த வேண்டும்.

1. புரட்சி ஆரம்பமாகும் தருணத்திற்கு முன்பு, ரஷ்ய இயந்திரத் தொழில்கள் என்றுமே இல்லாதவாறு குவியலாக அமைந்திருந்தன. உதாரணமாக, மொத்தத் தொழிலாளிகளில் நூற்றுக்கு 54 பேர், 500 தொழிலாளர் களுக்கு அதிகமாக வேலை பார்த்த தொழிற்சாலைகளில் வேலைக்கு அமர்ந்தப்பட்டிருந்தனர். இத்தகைய ஒரு காட்சியை, அமெரிக்கா போன்ற மிகவும் முன்னேறிய நாடுகளில்கூட காணவில்லை. அமெரிக்காவில், அத்தகைய தொழில்களில், மொத்தத் தொழிலாளிகளில் நூற்றுக்கு 33 பேரே அவ்வாறு அமர்ந்தப் பட்டிருந்தனர். இந்த ஒரு சந்தர்ப்பமே, போல்ஷ்விக் கட்சி போன்ற ஒரு புரட்சிக் கட்சி இயங்கிய நிலைமையில், ரஷ்ய தொழிலாளர் வர்க்கத்தை நாட்டில் மிகவும் பிரம்மாண்டமான ஒரு அரசியல் சக்தியாக மாற்றிற்று.

2. தொழிற்சாலைகளில் பயங்கரமான முறைகளில் தொழிலாளிகள் சுரண்டப்பட்டதோடு, ஜாரியம் போலீஸின் சகிக்க முடியாத அடக்குமுறையும் சேர்ந்து

கொண்டது இந்த சந்தர்ப்பம், தொழிலாளிகளின் ஒவ்வொரு முக்கியமான வேலை நிறுத்தத்தையும், ஒரு கம்பீரமான அரசியல் நடவடிக்கையாக மாற்றிற்று. இது, தொழிலாளர் வர்க்கத்தை இறுதிவரை புரட்சிகரமாக இருக்கக்கூடிய ஒரு சக்தியாக உறுதிப்படுத்திற்று.

3. ரஷ்ய முதலாளி வர்க்கம் அரசியலில் முதுகெலும்பின்று கிடந்ததானது, அதுவும் 1905-ம் வருடப் புரட்சிக்குப் பிறகு, அவ்வர்க்கம் ஜாரியத்திற்கு அடிபணிவதிலும், எதிர்ப் புரட்சி காரியங்களில் முழுக்க முழுக்க ஈடுபடுவதிலும் கொண்டுபோய் விட்டிருந்தது; இந்த அரசியல் நெகிழ்வுத் தன்மைக்குக் காரணம், ஜாரியத்தினிடம் ஓடிப் போய் சேர்ந்து கொள்ளும்படி அதை விரட்டியடித்தது. அதை பீதியடையும்படி செய்த, ரஷ்ய தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் புரட்சி மனோபாவம் மட்டுமல்ல; அரசாங்க காண்ட்ராக்ட்டுகளை இந்த முதலாளி வர்க்கம் நேரடியாக நம்பி வாழ்ந்தும் ஒரு காரணமாகும்.

4. கிராமப் புறங்களில், மிகவும் பயங்கரமான, சகிக்கவே முடியாத வடிவங்களில், பண்ணையடிமை முறையின் மிச்ச சொச்சங்கள் நிலவி வந்ததோடு, நிலச்சுவாந்தார்களின் ஆதிக்கமும் சேர்ந்திருந்தது. இந்த சந்தர்ப்பம் விவசாயிகளைப் புரட்சியில் சேரும்படி செய்தது.

5. ஜாரியம் உயிருள்ள ஒவ்வொன்றையும் மூச்சுத் திணறும்படி நசுக்கியதோடு, முதலாளி நிலச்சுவாந்தார்கள் ஆகியோரின் ஒடுக்கு முறையை ஜாரியத்தின் கொடுங்கோலாட்சி முறையானது பன்மடங்கு கடுமையாக்கியது. இந்த சந்தர்ப்பம், தொழிலாளிகளுடைய போராட்டத்தையும் ஒன்று சேர்த்து, புரட்சியானது ஒரே ஒரு வெள்ளமாக பாயிந்தோடும்படி செய்தது.

6. ஏகாதிபத்திய யுத்தமானது, ரஷ்ய அரசியல் வாழ்வில் மவிந்த மேற்கண்ட எல்லா முரண்பாடுகளையும்

இணைத்து ஒரு ஆழமான புரட்சிகரமான நெருக்கடியாக மாற்றிற்று; இது புரட்சிக்கு பிரம்மாண்டமான அளவுக்கு தாக்கும் சக்தியைக் கொடுத்தது.

இந்த சந்தர்ப்பங்களில் விவசாயி வர்க்கம் எந்தப் பக்கம் திரும்பும் என்பதே அப்போதைய கேள்வி. நிலச்சுவாந்தார்களின் ஆதிக்கத்தை எதிர்க்கவும் ஜாருடைய கொடுங்கோலாட்சியை எதிர்க்கவும், தன் வர்க்கத்தைப் போசப்படுத்திக் கொண்டிருந்த யுத்தத்தை எதிர்க்கவும், அது யாரிடம் ஆதரவு தேடக்கூடும்? மிதவாத முதலாளிகளிடமா? அவர்கள்தான் நான்கு மோக்கன் (சட்டசபைகள்) கூடிய நீண்டகாலம் முழுவதிலும் விவசாயி வர்க்கத்தின் விரோதிகளாக நடந்து கொண்டனரே! விவசாயி வர்க்கத்திற்கு அவர்கள் விரோதிகள் என்பதை அந்த காலம் வெட்ட வெளிச்சமாக்கிவிட்டதே! ஆகவே, அவர்களிடம் ஆதரவு தேட முடியாது. அப்படியானால், "சோசலிஸ்ட் புரட்சிக்காரர்கள் கட்சி"யிடம் ஆதரவு தேடக்கூடமா? இவர்கள் சட்டபூர்வ ஜனநாயகவாதிகளை விட "நல்லவர்கள்"தான். திட்டமும் "தகுதியானது"தான். விவசாயி திட்டம் என்றுகூட சொல்லலாம். ஆனால் இவர்கள் நகரங்களில் கவனத்தையே செலுத்தாமல், கிராமங்களில் மட்டுமே கவனம் செலுத்துவதில் கருத்தாற்றியிருந்தனர். விவசாயிகளின் விரோதிகள் தங்கள் சக்திகளை நகரங்களில் அல்லவோ திரட்டினர்? நகரங்களில் அவர்களை எதிர்க்க சக்தியற்றவர்கள், விவசாயிகளுக்கு எவ்விதம் உதவிசெய்ய முடியும்? நகரத்திலும் சரி, கிராமத்திலும் சரி, எதைக் கண்டும் அஞ்சாமல், எதற்கும் விட்டுக் கொடுக்காமல் போராடக் கூடிய புதிய சக்தி எங்கே? ஜார் மன்னனையும் நிலச்சுவாந்தார்களையும் தைரியமாக எதிர்த்து முன்னணியில் நின்று போராடக் கூடிய புதிய சக்தி எங்கே? அடிமை விலங்குகளிலிருந்தும், நிலப்பசியிலிருந்தும், ஒடுக்கு முறைகளிலிருந்தும், யுத்தத்திலிருந்தும் விடுவித்துக் கொள்ள முயற்சிக்கிற விவசாயி

வர்க்கத்துக்கு உதவி தரக்கூடிய புதிய சக்தி எங்கே? ரஷ்யாவில் அப்படிப்பட்ட சக்தி உண்மையில் உண்டா? உண்டு! அதுதான் ரஷ்ய தொழிலாளி வர்க்கம். அது 1905-ம் வருடத்திலேயே, தன் சக்தி எப்படிப்பட்டதென்பதைக் காட்டியிருந்தது; இறுதிவரை போராட தனக்கு ஆற்றல் உண்டு என்று நிரூபித்தது; தன் தைரியத்தையும் புரட்சி உணர்ச்சியையும் காட்டியிருந்தது.

தொழிலாளி வர்க்கத்தைப்போல ரஷ்யாவில் வேறு சக்தி ஒன்றுமே இல்லை, எங்குமே காணப்படவில்லை.

அதனால்தான், சட்டபூர்வ ஜனநாயகவாதிகளை விட்டு விலகி சோசலிஸ்ட் புரட்சிவாதிகளுடன் சேர்ந்த அதே பொழுதில், ரஷ்யத் தொழிலாளி வர்க்கம் என்ற தைரியமுள்ள புரட்சியின் தலைவனின் தலைமைக்கு கட்டுப்பட்டு நடப்பது அவசியம் என்று விவசாயி வர்க்கம் உணர்ந்தது.

இவைதான் ரஷ்ய முதலாளியப் புரட்சியின் விசேஷத்தன்மையை நிர்ணயித்த சந்தர்ப்பங்கள் ஆகும்.

3. தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியின்போது விவசாயி வர்க்கம் :

இந்த காலகட்டம், 1917 பிப்ரவரி புரட்சியிலிருந்து, 1917 அக்டோபர் புரட்சிவரை, முந்தியதைவிட மிகவும் குறுகிய காலம், எட்டே எட்டு மாதங்கள்தான். ஆனால் மக்களுக்கு இந்த எட்டு மாதங்களில் ஏற்பட்ட அரசியல் தெளிவையும், புரட்சிப் பயிற்சியையும் கொண்டு பார்த்தால், அமைதியாக சட்டபூர்வமாக மாறுதல்களை உண்டாக்க சாதாரணமாகத் தேவைப்படும் பல பத்தாண்டு களுக்கு இந்த எட்டு மாதங்களும் சமமாகும். ஏனெனில், இந்த எட்டு மாதங்களும் புரட்சி நடந்த மாதங்களாகும். முன்னணி விவசாயி வர்க்கம் புரட்சிகரமானதாக ஆனது; சோசலிஸ்ட் புரட்சிவாதிகள் பேரில் நம்பிக்கை இழந்தது; அவர்களை விட்டு விலகியது; விட்டுக் கொடுக்க

காமல் போராடக் கூடிய புரட்சிகரமான சக்தியாகவும் நாட்டுக்கு சமாதானம் அளிக்கக்கூடிய சக்தி வாய்ந்ததாகவும் தொழிலாளி வர்க்கம் ஒன்றே விளங்குகிறது என உணர்ந்தது; நேரடியாகத் தொழிலாளி வர்க்கத் தலைமையின் கீழ் திரள்வதற்கு திசை திரும்பி நின்றது—இவைதான் இந்த எட்டு மாதங்களின் விசேஷ அம்சங்கள். இந்தக் காலத்தின் சரித்திரம், சோசலிசப் புரட்சிவாதிகளும் (சிறுமுதலாளிய ஜனநாயகத்துக்கும்) போல்ஷ்விக்குகளுக்கும் இடையே, (தொழிலாளி வர்க்க ஜனநாயகத்துக்கும்) விவசாயிகளைத் தத்தம் பக்கம் ஆகர்ஷிப்பதற்கு—விவசாயிகளில் பெரும் பாலோருடைய ஆதரவைப் பெறுவதற்கு— நடந்த போராட்டத்தின் சரித்திரமாகும். இந்தப் போராட்டத்தில் யாருக்கு வெற்றி, தோல்வி என்பதை, கூட்டு சர்க்கார் காலம், கெரன்ஸ்கி ஆட்சிக்காலம், சோசலிசப் புரட்சிவாதிகளும் மென்ஷ்விக்குகளும் நிலச்சுவான்தாரர்களின் நிலத்தைப் பறிமுதல் செய்ய மறுத்தமை; யுத்தத்தை நீடித்து நடத்த முற்பட்டமை, போர் முனையில் 'ஜூன் தாக்குதலைத்' தொடுத்தமை இராணுவ வீரர்களுக்குத் தூக்கு தண்டனை விதிக்க முற்பட்டமை, கோர்னிலாவ் கலகம் போன்றவை நிச்சயித்தன.

இதற்கு முந்திய கட்டத்தில், ஜாரையும் நிலச்சுவான்தாரர்களையும் எவ்விதம் வீழ்த்துவதென்பதே புரட்சியின் பிரதான பிரச்சனை. ஆனால், இப்போது, இந்த கட்டத்தில், பிப்ரவரி புரட்சிக்குப் பிறகு, ஜார் வீழ்த்தப்பட்ட பிறகு, தேசத்தின் பொருளாதாரத்தை முடிவுற்ற யுத்தம் உறிஞ்சி விட்டபோது, விவசாயி வர்க்கத்தை அந்த யுத்தம் படு நாசத்திற்கு ஆளாக்கியபோது, எப்படி அந்த யுத்தத்தை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டுவருவது என்பதே புரட்சியின் பிரதான பிரச்சனை மாயிற்று. உள்நாட்டுப் பிரச்சனையின்பேரில் லயித்திருந்த கவனம் பிரதான பிரச்சனையாகிய யுத்தத்தின்பேரில் திரும்பிற்று. 'யுத்தத்தை நிறுத்து'; 'யுத்தத்திலிருந்து வெளியேறுவோம்'—இவை

தான் யுத்தத்தைப்பற்றி சளைத்து நின்ற தேச மெங்கும், முதன்மையாக விவசாயி வர்க்கத்தின் மத்தியிலே கேட்ட கூக்குரல்கள் ஆகும்.

ஆனால், யுத்தத்திலிருந்து வெளியேறுவதற்கு யுத்தத்தை நீடித்து நடத்திக் கொண்டிருக்கும் சக்திகளை வீழ்த்தியாக வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருந்தது. தற்காலிக சர்க்காரை வீழ்த்தியாக வேண்டும், முதலாளி வர்க்கத்தின் அதிகாரத்தை வீழ்த்தியாக வேண்டும், சோஷலிஸ்ட் புரட்சி வாதிகளும், மென்ஷ்விக்குகளும் வகித்த அதிகாரத்தை வீழ்த்தியாக வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. ஏனெனில் அவர்கள்தான், அவர்கள் மட்டும்தான், யுத்தத்தை நீடித்துக் கொண்டிருந்தனர். "வெற்றிகரமான முடிவுக்கு" கொண்டுவருவோம் என்று சொல்லிக் கொண்டு யுத்தத்தை நீடித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஆகவே நடைமுறையிலே யுத்தத்திலிருந்து விடுபட முதலாளி வர்க்கத்தை வீழ்த்துவதைத் தவிர வேறு வழி ஒன்றுமே யில்லை.

இது ஒரு புதிய புரட்சி; தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சி. எப்படியெனில், ஏகாதிபத்திய வெறிகொண்ட முதலாளிய வர்க்கத்தின் இடதுசாரியாக நடித்துவந்த கோஷ்டிகளில், கடைசி கோஷ்டியின், மிக தீவிர இடதுசாரி கோஷ்டியின் அதிகாரத்தை—சோசலிசப் புரட்சிவாதிகள், மென்ஷ்விக்குகள் ஆகியோருடைய அதிகாரத்தை கவிழ்த்தது இப் புரட்சி. எதற்காக? புதிய ஒரு அதிகாரத்தை ஏற்படுத்துவதற்காக; தொழிலாளி வர்க்க அதிகாரத்தை ஸ்தாபிப்பதற்காக; சோவியத்துக்களின் அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காக; புரட்சிகரமான தொழிலாளி வர்க்கத்தின் கட்சியை—போல்ஷ்விக்கட்சியை—அதிகார பீடத்தில் ஏற்றுவதற்காக ஆகும். ஏகாதிபத்திய யுத்தத்தை எதிர்த்தும், ஜனநாயக டூர்வமான சமாதானத்துக்காகவும் புரட்சிகரமான போராட்டத்துக்கு தலைமை வகித்த கட்சியை,

போல்ஷ்விக்கட்சியை, ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றும்படி செய்வதற்காக ஆகும். யுத்தத்தை முடிக்கவும் சோவியத்துக்களின் அதிகாரத்தை நிலைநாட்டவும் தொழிலாளிகள் நடத்திய போராட்டத்துக்கு விவசாயிகளில் பெரும்பாலோர் ஆதரவளித்தனர்.

இப்படி தொழிலாளிகள் பக்கம் சேருவதைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறு வழி இல்லை; இருக்கவும் முடியாது.

இவ்விதம், கெரன்ஸ்கி ஆட்சிக் காலம், பாடுபடும் விவசாயிகள் கண்கூடாகக் கண்டு தீர்மானத்திற்கு வர உதவிய காலமாகும். இந்தக் காலப் படிப்பினைகள், சோஷலிசப் புரட்சிவாதிகளும் மென்ஷ்விக்குகளும் பதவியில் இருக்கும் வரை யுத்தத்திலிருந்து தேசம் மீளவே முடியாது என்றும் விவசாயிகளுக்குச் சுதந்திரமோ நிலமோ கிடைக்காது என்றும் உணரும்படி செய்தன. சோஷலிசப் புரட்சிவாதிகள் மென்ஷ்விக்குகள் முதலியவர்களுக்கும், சட்டபூர்வ ஜனநாயகவாதிகளுக்கும் இடையே அடிப்படையான வித்தியாசம் ஒன்றும் இல்லை. இருந்த வித்தியாசமெல்லாம் தேனொழுக அலங்காரமாக பேசுவது மட்டுமே என்றும், உண்மையில் ஏகாதிபத்திய யுத்தக் கொள்கையையே இவர்களும் கடைப்பிடித்தனர் என்றும் வெட்டவெளிச்ச மாக்கிற்று இந்தக் காலம். அதோடு, தேசத்தை சரியான பாதையில் நடத்திச் செல்லக்கூடிய ஒரே அரசாங்கம், சோவியத்துக்களின் அரசாங்கமே என்றும் புலப்படுத்தியது. இந்தப்படிப்பினைகளை, மென்மேலும் நீடித்த யுத்தம், மென்மேலும் ஊர்ஜிதம் செய்தது; அதோடு, புரட்சியை மேலும் துரிதப்படுத்தியது; அதோடு தொழிலாளிவர்க்கப் புரட்சிக் கொடியின் கீழ் நேரடியாகத் திரளும்படி விவசாயிகளையும் இராணுவவீரர்களையும் உந்தித் தள்ளியது. சோஷலிசப் புரட்சிவாதிகளையும் மென்ஷ்விக்குகளையும் ஒதுக்கித் தள்ளியது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும் என்றாயிற்று. ஆகவே, இந்தக் கூட்டு சர்க்கார் காலத்திய படிப்பினைகள் இல்லை

என்றால், தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதி காரத்தை நிறுவியிருக்கவே முடியாது.

இவைதான், பூர்ஷுவா வர்க்கப் புரட்சி தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியாக முன்னேறுவதற்கு வசதி செய்து உதவி புரிந்த சந்தர்ப்பங்கள் ஆகும்.

இவ்விதம்தான் ரஷ்யாவில் தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் உருவம் கொண்டது எனலாம்.

4. சோவியத் அதிகாரம் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட பிறகு விவசாயி வர்க்கம் :

ஜாரியத்தை வீழ்த்துவதென்பது புரட்சியின் முதல் கட்டத்தின் பிரதான இலக்கு என்றால், முதலாளிய வர்க்கத்தை வீழ்த்துவதன் மூலம் ஏகாதிபத்திய யுத்தத்திலிருந்து நாட்டை மீட்பதென்பது புரட்சியின் இரண்டாவது கட்டத்தின்—பிரவரிப் புரட்சிக்குப் பிறகு—பிரதான இலக்கு என்றால், இப்போது உள்நாட்டு யுத்தத்தை தீர்த்த பிறகு, சோவியத் அதிகாரத்தை உறுதிப்படுத்திய பிறகு பொருளாதார நிர்மாண வேலைகள் பற்றிய பிரச்சினைகள் முன்னணிக்கு வருகின்றன. தேசத்தின் உடமையாக ஆக்கப்பட்டுள்ள தொழில்களை வலுப்படுத்துவது, அவற்றை அதிகப்படுத்தி, மேம்படுத்துவது இதற்காக, அரசாங்கத்திற்கு உட்பட்ட வியாபாரத்தின் மூலம் இயந்திரத் தொழிலை விவசாயத் தொழிலுடன் இணைப்பது; கட்டாய உபரிதானிய கொள்முதலை நிறுத்தி பண்டமாக வரி செலுத்தும் முறையை அமுல் நடத்துவது; இந்த முறையையும் சிறுகச் சிறுக கைவிட்டு, இயந்திரப் பண்டங்களுக்கு விவசாயப் பண்டங்களை மாற்றிக் கொள்ளும் முறையை அமுலுக்குக் கொண்டு வருவது; கூட்டுறவு சங்கங்கள் மூலம் விவசாயிகள் வியாபாரம் செய்யும்படி, ஆகர்ஷித்து கூட்டுறவுச் சங்கங்களை விருத்தி செய்வதும், வியாபாரத்தை புத்துயிர் பெறச் செய்வது—இவைதான் சோஷலிசப் பொருளாதார அமைப்பைக் கட்டவும்

அஸ்திவாரம் போடவும் அடிகோலக்கடிய, உடனடியான பொருளாதார நிர்மாண வேலைகள் என்று லெனின் சித்திரித்துக் காட்டினார்.

ரஷ்யா போன்ற ஒரு விவசாய நாட்டின் சக்திக்கு பிஞ்சின காரியமாகக்கூடும் இது என்று சிலர் சொல் கின்றனர்; இவற்றைச் சாதிக்க முடியும் என்று நினைப்பது வெறும் ஆசைக் கனவு என்று கூடப் பகர்ந்தார்கள் சில அவநம்பிக்கைக்காரர்கள். ஏனெனில் விவசாயி வர்க்கம், விவசாயி வர்க்கமேயாகுமாம். அதாவது, விவசாயி வர்க்கத்தில் தனித் தனியாகப் பொருளுற்பத்தி செய்கிற வர்கள் அதிகம் உள்ளனர் என்றும் அவர்கள் சோசலிச உற்பத்தி முறையின் அடிப்படையை அமைக்க உபயோகப் படமாட்டார்கள் எனவும் குறிப்பிட்டனர்.

ஆனால், அவநம்பிக்கைக்காரர்களின் இந்த நினைப்பு முற்றிலும் தவறானது. ஏனெனில், ரஷ்யாவின் விஷயத் தில் மிக மிக முக்கியமான சில சூழ்நிலைமைகளை அவர்கள் கவனத்திலே எடுத்துக்கொள்ளத் தவறுகிறார்கள். அவற்றில் மிக முக்கியமானவற்றை இங்கு காண்போம்.

முதலாவதாக, மேற்கத்திய நாடுகளில் உள்ள விவசாய வர்க்கமும், ரஷ்ய விவசாய வர்க்கமும் ஒரே தன்மையுடையவை என்று குழப்பிக்கொள்வது தவறு. மேற்கத்திய விவசாய வர்க்கம், முதலாளிய ஜனநாயகப் புரட்சியில், மிதவாத முதலாளி வர்க்கத்தின் தலைமையின்கீழ் போரிட்டது. முதலாளி வர்க்கத்தின் உதவியைக்கொண்டு நிலம் பெற்றது. இதன்பயனாய், முதலாளி வர்க்கத்தின் உதவிப் படையாக ஆயிற்று. ரஷ்ய விவசாய வர்க்கம் அப்படிப்பட்டதல்ல. இது பங்கு கொண்ட புரட்சிகள் மூன்று. ஒவ்வொன்றிலும் நல்ல படிப்பினைகளைக் கற்றுத் தேர்ச்சியடைந்திருக்கிறது. ஜாரின் ஆட்சியையும் முதலாளி வர்க்கத்தையும் எதிர்த்து தொழிலாளி வர்க்கத்துடன், தோளோடு தோள் நின்று, அதன் தலைமையின்கீழ் அது

போரிட்டது. அது நிலம், சமாதானம் ஆகியவற்றை தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியின் மூலம் பெற்றது. இதன் பயனாய், அது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் உதவிப் படையாக ஆகியிருக்கிறது. தொழிலாளி வர்க்கத்துடன் அரசியல் துறையில் நட்புக் கொண்டு ஒத்துழைத்ததனால், தனக்குக் கிட்டிய பலன்களை நன்கு உணர்விற இந்த வர்க்கம்—மனமார மகிழ்ந்து பாராட்டக் கற்றுக் கொண்டுள்ள இந்த வர்க்கம்—இந்த நட்பும் ஒத்துழைப்பும் தன் சுதந்திரத் திற்குக் காரணம் என்று கடமைப்பட்டிருக்கிற இந்த வர்க்கம்—சோவியத் விவசாய வர்க்கம்—பொருளாதாரத் துறையிலும் தொழிலாளி வர்க்கத்துடன் நட்புகொண்டு ஒத்துழைப்பதற்கு இந்த விவசாய வர்க்கம் மிகவும் சாதகமானதொரு சக்தியாகும். இந்த உண்மையை நிரூபிக்கத் தேவையில்லை.

ஏங்கல்சு கூறினார் :

“அரசியல் அதிகாரத்தை சோசலிசக் கட்சி கைப் பற்றும் பிரச்சினை, சமீப காலத்தில் தீர்க்கப்படவேண்டிய பிரச்சினையாகி விட்டது. அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற, முதலில் நகரங்களிலிருந்து கிராமங்களுக்குப் போக வேண்டும். கட்சி, கிராமங்களிலும் வலுவடைய வேண்டும்” (ஏங்கெல்சின் விவசாய பிரச்சனை எனும் நூலைக் காண்க.)

இதை அவர் எழுதியது சென்ற நூற்றாண்டில். 1890-க்குப் பிறகு, மேற்கத்திய விவசாய வர்க்கத்தை மனதில் கொண்டு அவ்வாறு எழுதினார். அவர் கூறியபடி, மூன்று புரட்சிகள் நடந்த காலத்தில், எவ்வளவோ தூரத் துக்கு இந்தத் துறையில் வேலை செய்து முடித்த ரஷ்ய கம்யூனிஸ்ட்டுகள், அதன் பயனாய், கிராமங்களில் ஏற்கனவே தங்களுக்கு மிகுந்த ஆதரவைத் திரட்டிக் கொள்வதில் வெற்றி பெற்றுள்ளனர். இவ்வளவு செல்வாக்கு பெற முடியும் என்று மேற்கு நாடுகளிலுள்ள நமது தோழர்கள் கற்பனை செய்யக்கூட துணிய

வில்லை. ஆகவே, இந்த ஒரு தன்மை, ரஷ்யாவில் விவசாயி வர்க்கத்திற்கும் தொழிலாளி வர்க்கத்திற்கு மிடையே பொருளாதாரத் துறையில் ஒத்துழைப்பை உருவாக்க தீர்மானமாக வசதி தரும், ஒத்துழைப்பு வளர ஊக்குவிக்கும் என்பதை எப்படி மறுக்க முடியும்?

மேலும், அவநம்பிக்கைக்காரர்கள் பிடிவாதமாகச் சொல்லுகிறார்கள்; சோசலிச நிர்மாணமும், சிறு விவசாயிகள் என்ற அம்சமும் எதிர்மறையானவையாகும் என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். அவர்கள் உள்ளவரையில், அந்தக் காரியத்தைச் செய்யவே முடியாது என்று விடாப்பிடியாக வாதிக்கிறார்கள். மேற்கு நாடுகளில் உள்ள சிறு விவசாயிகளைப்பற்றி எங்கக்க என்ன கூறினார் தெரியுமா? இதோ கவனியுங்கள் :

“...நம் ஆதரவு சிறு விவசாயிகளுக்கே என்பதில் சந்தேகமில்லை. அவர்கள் வாழ்க்கை சகிக்க முடியாதது. கஷ்டத்தைக் குறைத்து அதை சகிக்கக் கூடியதாக ஆக்க நாம் முடிந்ததை யெல்லாம் செய்வோம். கூட்டுறவு முறையில் விவசாயம் செய்ய சிறு விவசாயி உடன்பட்டால், அம்முறையை அவன் கைக்கொள்வதற்கு நாம் வேண்டிய வசதிகளை அளிப்போம். இதைப் பற்றி அவன் உடனடியாக ஒரு முடிவும் செய்ய வில்லை என்றால், தன் சின்னஞ் சிறிய நிலத்தை வைத்துக்கொண்டு தீர்க்கமாகச் சிந்திப்பதற்கு நாம் வேண்டிய அளவு அவகாசம் அளிப்போம். “இவ்விதம் ஏன் நடந்து கொள்கிறோம்?” ஏனெனில், தன் வேலையைத் தானே செய்கிற சிறு விவசாயி நம் பக்கம் வருவது சாத்தியம். அதோடு மட்டுமல்லாமல், நம் கட்சியின் நலனுக்கும் உகந்தது ஆகும். வீழ்ச்சியடைந்து தொழிலாளிகளாக மாறப் போகிற விவசாயிகளை, அவர்கள்

விவசாயிகளாக இருக்கிறபோதே, எவ்வளவு அதிகமாக நம் பக்கம் இழுக்கிறோமோ, அவ்வளவு சுலபமாகவும் சீக்கிரமாகவும் சமூக அமைப்பு மாறுதல் அடையும். சமூக அமைப்பு மாறுவதற்காக, முதலாளியப் பொருளுற்பத்தி எல்லா இடங்களிலும் பூரணமாக வளரும் வரையில், அதன் விளைவாய் முதலாளியப் பொருளுற்பத்தி முறைக்கு எல்லாச் சிறு விவசாயிகளும், எல்லா கைத் தொழிலாளிகளும், ஒருவர் பாக்கியில்லாமல் இரையாகும் வரையில், நாம் காத்து இருப்பது என்பது, நமக்கு அனுகூலமாக இருக்காது. “சிறு விவசாயிகளை நம் பக்கம் இழுக்க முயற்சிக்கும் போது, நமக்கு நிறையப் பணச் செலவு ஏற்படும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. முதலாளியப் பொருளாதாரத்தின் கருத்துப்படி பார்த்தால், அப்படி நாம் பொது நிதியிலிருந்து விவசாயிக்காகச் செலவிடும் பணம் வீண் விரயம் என்று தோன்றும். ஆனால் உண்மையில் அது மிகவும் சிறப்பான முதலீடு. ஏனெனில், சமூகத்தைத் திருத்தி அமைக்கப் பொதுவாக எவ்வளவு செலவிட வேண்டியிருக்குமோ, அதில் பத்து மடங்கு செலவை அது குறைக்கும். ஆகவே இந்த அர்த்தத்தில், நாம் விவசாயிகள் விஷயத்தில் நிரம்ப தாராளமாக நடந்துகொள்ள இடமிருக்கிறது” (ஏங்கெல்சின் விவசாயிகள் பிரச்சனை)

இதுதான், மேற்கத்திய விவசாயிகளை மனதில் வைத்து எங்கக்க கூறியதாகும்.

எங்கக்க கூறியதை, மற்றெல்லா நாடுகளையும்விட தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் உள்ள நாட்டில்தான் எவ்வளவோ சுலபமாகவும், பூரணமாகவும் சாதிக்க முடியும் என்பது இப்போது விளங்கவில்லையா? சோவியத் லெ—8

நாட்டில் மட்டுமே அவர் வாக்கு உடனடியாக நிறைவேற்றப்பட முடியும். 'தன் வேலையைத் தானே செய்கிற சிறு விவசாயி நம் பக்கம் வர' பூரணமாக முடிகிறது என்பதும், அவசியப்படுகிற அளவுக்குப் 'பணம் செலவிடப்பட' முடிகிறது என்பதும், அவசியப்படுகிற அளவுக்கு 'தாராளமாக நடந்து கொள்ள' முடிகிறது என்பதும் தெளிவாகத் தெரிகிறது அல்லவா? இவையும், இவைபோன்ற இதர நடவடிக்கைகளும் ரஷ்யாவில் விவசாயியின் நன்மைக்காக ஏற்கெனவே எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன என்பதும் தெளிவாகவில்லையா? இதனால் ஏற்படும் நிலைமை சோவியத் நாட்டில் பொருளாதார நிர்மாண வேலையை கலபமாக்கி முன்னுக்குக் கொண்டுபோகும் என்பதையும் எப்படி மறுக்க முடியும்?

இரண்டாவதாக : ரஷ்ய நாட்டு விவசாயத் தொழிலும் மேற்கத்திய நாடுகளின் விவசாயத் தொழிலும், ஒன்றே என்று நினைப்பது தவறு. மேற்கத்திய விவசாயம், சாதாரணமாக முதலாளித்துவ வழிகளில் வளர்ந்து வருகிறது. விவசாயிகளிடையில் நிரம்ப ஏற்றத்தாழ்வு இருக்கும் நிலைமையின் அடிப்படையில், சமுதாயத்தில் ஒரு பக்கம் பெரிய எஸ்டேட்டுகளும் தனி முதலாளித்துவ பண்ணை நிலச்சொத்துக்களும் இருக்க, மறுபக்கத்தில் ஓட்டாண்டித்தனம், பிச்சைக்காரத்தனம், கூலி அடிமைத்தனம் முதலியவையும் இருக்கின்ற ஒரு நிலைமையில், அங்கு விவசாயம் நடக்கிறது. இதன் காரணமாக அங்கு விவசாயம் சின்னா பின்னமாக நசிவது இயற்கையே. ரஷ்ய நாட்டில் அப்படியல்ல. விவசாயம் இங்கு அத்தகைய வழிகளில் நடக்கவில்லை; நடக்கவும் முடியாது. ஏனெனில், இங்கு ஆட்சிபுரிவது சோவியத் அதிகாரம். இங்கு பிரதான பொருளுற்பத்திக் கருவிகளும் சாதனங்களும் தேசத்திற்குப் பொது சொத்து. இந்த நிலைமை, அந்த பாதையில் விவசாயம் வளர துளியும் இடம் தராது. ஆகவே, அதற்கு முற்றிலும் மாறான ஒரு பாதையிலேயே

இங்கு விவசாயம் விருத்தியாகவேண்டும். லட்சக்கணக்கான சிறு விவசாயிகளையும் மத்தியதர விவசாயிகளையும் கூட்டுறவு சங்கங்களில் சேரும்படி உற்சாக முட்டக்கூடிய பாதையில் வளர வேண்டும். எளிதான நிபந்தனைகளின் பேரில் சோவியத் அரசு கடன் உதவி செய்வதன் மூலம் கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு முழு ஆதரவு கொடுக்க, கிராம மக்கள் அனைவரும் கூட்டுறவு சங்கங்களில் சேர, இவ்விதம் பிரம்மாண்டமான கூட்டுறவு இயக்கம் வளர, அதனால் ரஷ்யாவில் விவசாயம் தழைத்தோங்கவேண்டும்.

கூட்டுறவு முறையை மக்கள் கைக்கொள்வது பற்றி எழுதிய கட்டுரைகளில், நம் நாட்டில் ஒரு புதிய பாதையில் விவசாயத் தொழில் அபிவிருத்தியடைய வேண்டும் என்று லெனின் கூட்டிக்காட்டினார். விவசாயிகளில் பெரும்பாலோரைக் கூட்டுறவு சங்கங்களின் மூலம் சோசலிச நிர்மாண வேலையில் ஈடுபடுத்தக்கூடிய பாதையே, அப்புதிய பாதையாக இருக்கவேண்டும் என்று லெனின் கூறுகிறார். கூட்டு முறையில் பணியாற்றிப் பகிர்ந்துகொள்வது பற்றிய (Collectivism) கோட்பாடுகளை விவசாயத் தொழிலிலும் சிறுகச் சிறுக நடைமுறைக்குக் கொண்டுவருவதே அந்தப் பாதை. முதலில் கொள்முதல் விவகாரத்திலும், பிறகு விளை பொருளுற்பத்தி விவகாரத்திலும் அக்கோட்பாடுகள் நடைமுறைக்கு வரவேண்டுமென்று அவர் குறிப்பிட்டார்.

இது விஷயத்தில், தற்போது அநேக சுவாரஸ்யமான காட்சிகளை நாம் சோவியத் கிராமங்களில் கிராம விவசாயக் கூட்டுறவு சங்கத் துறையில் காண்கிறோம். செல்கோசோயூஸ் என்பது கிராம கூட்டுறவு சங்கங்களின் மைய அமைப்பாகும். இதில் பல பெரிய புதிய கிளை அமைப்புகள் உண்டாகி இருக்கின்றன. நார் உற்பத்திப் பிரிவு, உருளைக்கிழங்கு உற்பத்திப் பிரிவு, வெண்ணெய் உற்பத்திப் பிரிவு... இப்படியாக பல பிரிவுகள், இந்த கிளை

களில் ஒன்றாகிய பிளாக்ஸ் சென்ட்ரை (நார் உற்பத்தி) வினியோகப் பிரிவு) உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இது நார் உற்பத்தி செய்கிற விவசாயிகளுடைய சங்கங்கள் அனைத்தையும் ஒன்றாக இணைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இது விவசாயிகளுக்கு விதைகளையும் கருவிகளையும் வழங்குகிறது. விவசாயிகள் விளைவிக்கிற நார் முழுவதையும் வாங்குகிறது. அதைச் சந்தையில் மொத்தமாகவும் ஏராளமாகவும் விற்கிறது. லாபத்தில் ஒவ்வொரு விவசாயிக்கும் பங்கு கிடைக்கும்படி உத்தரவாதம் செய்கிறது. இவ்விதம் செல்கோசோயூஸ் மூலம் அது விவசாயப் பொருள் உற்பத்தியை அரசாங்க யந்திரத் தொழில் உற்பத்தியுடன் இணைக்கிறது. இப்படிப்பட்ட பொருளுற்பத்தி ஸ்தாபன அமைப்பை என்னவென்று சொல்வது? விவசாயத் தொழில் துறையில், விஸ்தாரமான அளவுக்கு, அரசாங்கக் கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டு, சோசலிச முறையில், வீட்டுக்குள் நடக்கும் பொருளுற்பத்தி முறையின் ஸ்தாபன அமைப்பு (Domestic System of Large Scale State-Socialist Production) எனச் சொல்லலாம். மேற்படி அரசாங்க-சோசலிச உற்பத்தியடிப்படையில் வீட்டுக்குள் நடக்கும் பொருளுற்பத்தி முறையைப் பற்றி (Domestic System) பேசுகிறபோது முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் இது எப்படி நடக்கிறதென்பதையும் ஒத்திட்டுப் பாருங்கள். உதாரணமாக துணி நெசவுத் தொழிலைப் பார்ப்போம். அங்கு ஞாலையும் தறியையும் முதலாளியிடமிருந்து பெற்று வீட்டிலேயே உழைக்கிற நெசவாளி, நெய்கிறதனைத்தையும் முதலாளியிடமே கொடுத்துவிட்டு, கூலி வாங்கிப் போகிறான். இவ்விதம், வீட்டிலேயே வேலை செய்த போதிலும், உண்மையில் அவன் கூலிக்காக உழைக்கும் அரைகுறைத் தொழிலாளியாகத்தான் ஆகிறான். இது நம் விவசாயம் எந்த வழியில் வளர வேண்டுமென்பதை சுட்டிக் காட்டும் பல உதாரணங்களில் ஒன்று. விவசாயத்தின் இதர பிரிவுகளிலும் மேற்சொன்னது போன்ற

அமைப்பு இருப்பதைப் பற்றி நான் இதற்குமேல் குறிப்பிடப் போவதில்லை. இதுவே போதும்.

இந்தப் புதிய பாதையில் விவசாயத்தை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு விவசாயிகளில் பெரும்பாலோர் ஆசையுடன் முனைவார்கள். பழைய தனிப்பட்ட முதலாளிக்குச் சொந்தமான நிலத்தில் உழைப்பதைக் கைவிடுவார். கூலிக்காக உழைக்கும் அடிமைத்தனத்தை உதறி எறிவார் என்பதை நிரூபிக்கவும் வேண்டுமோ?

நம் விவசாயத்தின் வளர்ச்சிப் பாதை பற்றி வெளின் கூறுவதாவது:

“அதிக அளவில் உற்பத்தி செய்யும் எல்லா பெரிய பொருளுற்பத்தி சாதனங்களையும் அரசு தன் அதிகாரத்தின்கீழ் வைத்திருப்பது; அரசு அரசின் அதிகாரம் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் கையில் இருப்பது; அந்த தொழிலாளி வர்க்கம் லட்சக்கணக்கான சிறு விவசாயிகளுடன் கூட்டணி ஏற்படுத்திக் கொண்டிருப்பது; அந்த விவசாயிகளின்மீது தொழிலாளி வர்க்கம் தலைமை வகிப்பது முதலியன:— கூட்டுறவு சங்கங்களைக் கொண்டு, மாத்திரமே. ஒரு பூரணமான சோசலிச சமுதாயத்தை நிர்மாணிக்க நமக்கு அவசியமாயிருப்பவை எல்லாம் இவை தானே? இதற்கு முன்னால் கூட்டுறவு சங்கங்களை வெறும் சில்லரை வியாபாரக்கடைகளாக பாவித்து வந்தோம். புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை (New Economic Policy) அமுலிவிருக்கும் இன்றுகூட ஒரு அம்சத்தில் பார்க்கும் போது, அவற்றை அம்மாதிரியே இன்றுகூட பாவிப்பதற்கு நமக்கு உரிமை இருக்கிறது என்பதும் உண்மையே. ஒரு பூரணமான சோசலிச சமுதாயத்தை நிர்மாணிக்க நமக்கு வேண்டிய

தெல்லாம் இவைதானே? சோசலிச சமுதாயத்தை இது அதற்குள்ளாக கட்டிவிட்டதாகாது. ஆனால் சோசலிச சமுதாயத்தின் நிர்மாணத்திற்கு அவசியப்படுபவையும், போதுமானவையும் எல்லாம் இவைதான்” (லெ. தெ. நூ. 37; 392).

மேலும், கூட்டுறவு சங்கங்களுக்குப் பண உதவியும் பிற உதவிகளும் அளிப்பது, தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தின் கீழ் “மக்களை புதிய சமுதாய ரீதியில் திரட்டுவதில் புதிய கோட்பாடு,” “புதிய சமூக அமைப்பு” உண்டாக்கவும் கைக்கொள்கிற புதிய கொள்கை என்று வர்ணித்து விட்ட லெனின் மேலும் கூறுவதாவது:—

“ஒவ்வொரு சமுதாய அமைப்பும், ஒரு குறிப்பிட்ட வர்க்கத்தின் பண உதவியைக் கொண்டே தோன்றுகிறது. ‘சுதந்திரமான’ முதலாளித்துவ அமைப்பு உண்டாக எத்தனையோ கோடானு கோடி ரூபிகள் செலவிடப்பட்டது என்பதை குறிப்பிடத் தேவையில்லை. முன்னெவிட அதிகமாக உதவி செய்து நாம் தூக்கிவிட வேண்டிய சமூக அமைப்பு, கூட்டுறவுச் சங்க அமைப்பே என்பதை நாம் உணர வேண்டும்; காரியத்தில் செய்யவேண்டும். ஆனால் ஒன்று, உதவி என்றால், அது உண்மையான உதவியாக இருக்க வேண்டும். அதாவது, உதவி என்றவுடன் எப்படிப்பட்ட கூட்டுறவு சங்க வியாபாரமாக இருந்தாலும் உதவி செய்துவிட வேண்டுமென்று விளக்கம் கொடுத்தால் மட்டும் போதாது. உதவி என்றால், எந்த கூட்டுறவுச் சங்க வியாபாரத்தில் உண்மையிலேயே ஏராளமான மக்கள் உண்மையாகவே பங்கு கொள்கிறார்களோ, அந்தக் கூட்டுறவு சங்க வியாபாரத்திற்கே உதவி செய்ய வேண்டும்” (லெ. தே. நூ. 27; 193.)

இவையெல்லாம் நிரூபிப்பது என்ன?

அவநம்பிக்கைக்காரர்கள் நினைத்தது தவறு என்று நிரூபிக்கின்றன.

உழைக்கும் விவசாயிகளைத் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் உதவிப்படையாக லெனினியம் கருதியது முற்றிலும் சரி என்று நிரூபிக்கின்றன.

இயந்திரத் தொழிலை விவசாயத் தொழிலுடன் இணைப்பதற்கும், சோஷலிஸ்ட் நிர்மாண வேலையை முன்னேற்றுவதற்கும், தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் சோசலிசப் பொருளாதாரத்தை நோக்கிச் செல்வதற்கான இன்றியமையாத அடிப்படையை அமைத்துத் தருவதற்கும், இந்த உதவிப் படையை அதிகாரத்திலுள்ள தொழிலாளி வர்க்கம் உபயோகப்படுத்த முடியும்; உபயோகப்படுத்த வேண்டும் என்று நிரூபிக்கின்றன.

6. தேசிய இனப் பிரச்சனை

இந்த விஷயத்திலிருந்து இரண்டு முக்கிய பிரச்சனைகளை எடுத்துக் கொள்கிறேன். அவையான:

1. பிரச்சனைகளைச் சொல்லும் விதம்.
2. ஒடுக்கப்படும் மக்களின் விடுதலை இயக்கமும், தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியும்.

1. பிரச்சனையைச் சொல்லும் விதம் (The Presentation of the Problem)

கடந்த இருபது வருடங்களாக தேசிய இனப் பிரச்சனை அநேக முக்கிய மாறுதல்களுக்கு ஆளாகியிருக்கிறது. இரண்டாவது அகிலத்தின் காலத்திய தேசிய இனப் பிரச்சனையும், லெனினிய காலத்திய தேசிய இனப் பிரச்சனையும் ஒன்றே அல்ல. பரிமாணத்தில் மட்டுமல்லாமல், அவற்றின் உள் தன்மையிலும் அவை தீர்க்கமாக வேறு பட்டுள்ளன.

இதற்கு முன்பு, தேசிய இனப்பிரச்சனை என்பது சாதாரணமாக சில பிரச்சனைகளை மட்டும் பார்த்த குறுகிய கண்ணோட்டத்துடன் கூடியதாக மட்டும், பிரதானமாக, “நாகரீக” தேசிய இனங்கள் சிலவற்றைப் பற்றி மட்டும் கவனிப்பதாகவே இருந்தது; அயர்லாந்து, ஹங்கேரி, போலந்து, பின்லாந்து, செர்பியா போன்ற இதர பல ஐரோப்பிய தேசிய இன மக்களைப்பற்றி மட்டுமே, உரிமையிழந்த மக்கள் என்று கருதி அவர்கள்

ளுடைய எதிர்காலத்தைப்பற்றி மட்டுமே கிரத்தை கொண்டிருந்தனர், இரண்டாவது அகிலத்தின் வீரர்கள். மிகவும் காட்டு மிராண்டித்தனமாகவும், கொடூரமாகவும், தேசரீதியாக ஒடுக்கப்பட்டு வரும் கோடிக்கணக்கான ஆசிய, ஆப்பிரிக்க மக்கள் அவர்களுடைய கண்ணில் சாதாரணமாகப் பட்டதேயில்லை. வெள்ளை நிறத்தினரையும், கருப்பு நிறத்தினரையும், “நாகரீக மடைந்தவர்களையும்” “நாகரீக மடையாதவர்களையும்” சமமாகப் பாவிப்பதற்கு அவர்கள் தயங்கினர். குடியேற்ற நாடுகளை விடுதலை செய்யும் பிரச்சனையை ஜாக்கிரதையுடன் ஒதுக்கித் தட்டிக்கழித்துவிட்டு, கவையோருடோ அறவே இல்லாத இரண்டு மூன்று தீர்மானங்களைப் போட்டதைப் பற்றித் தான் அவர்கள் வாய்ப்பந்தல் போட்டனர். இதைத்தான் இரண்டாவது அகிலத்தின் தலைவர்கள் செய்தனர். இப்போது, தேசிய இனப்பிரச்சனை விஷயத்தில் கபடத்தனமாகவும், அரைமனதுடனும் நடந்து கொள்வதற்கு ஒரு முடிவு கட்டப்பட்டு விட்டதென்று நாம் சொல்லலாம். அதன் பொருந்தாத வேறுபாட்டை லெனினியம் அம்பலப்படுத்திற்று. வெள்ளையருக்கும் கருப்பருக்கும் இடையே எழுப்பப்பட்டிருந்த கவரைத் தகர்த்தெறிந்தது; ஐரோப்பியருக்கும், ஆசியர்களுக்குமிடையே, ஏகாதிபத்தியத்தின் அடிமைகளாகக் கிடக்கும் “நாகரீகமடைந்த” மக்களுக்கும், “நாகரீகமற்ற” மக்களுக்கும் இடையே எழுப்பப்பட்ட கவர்களைத் தகர்த்து சுக்கு நூறாக்கிற்று. இவ்வாறு செய்ததால், தேசிய இனப் பிரச்சனையை, காலனி அடிமை நாடுகளின் பிரச்சனையுடன் இணைத்தது லெனினியம். அதன் விளைவாக, ஒரு நாட்டின் குறிப்பான, உள் நாட்டு அரசின் பிரச்சனையாக இருந்து வந்த தேசிய இனப் பிரச்சனையை, ஒரு பொதுப் பிரச்சனையாக, சர்வதேசப் பிரச்சினையாக ஏகாதிபத்தியத்தின் நுகத்தடிவிறந்து குடியேற்ற நாடுகளிலும் ஒடுக்கப்பட்டுள்ள மக்களை விடுவிக்கும் உலகப் பிரச்சனையாக மாற்றிற்று லெனினியம்.

இதற்கு முன்பு, தேசிய இனங்களுக்கு சுய நிர்ணய உரிமை (Self-determination of nations) என்ற கோட்பாடு தவறாக விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. தேசிய இனங்களுக்கு சுய ஆட்சி உரிமை (Autonomy) வழங்குவதென்றும் அடிக்கடி குறுகிய போக்கில் விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. இரண்டாவது அகிலத்தைச் சேர்ந்த சில தலைவர்கள், சுய நிர்ணய உரிமை என்றால், கலாச்சார சுய ஆட்சி (Cultural Autonomy) என்று கூட அதாவது, ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களுள் கலைத்துறையில் தத்தம் ஸ்தாபனங்களை வைத்துக் கொள்வதற்கு மட்டும் உரிமை அளித்து விட்டு, அரசியல் அதிகாரம் முழுவதும் ஆளுகின்ற தேசிய இனம் தன் கையில் வைத்திருப்பது என்று கூட விளக்கம் செய்யத் துணிந்தார்கள். இதன் பயனாய், சுய நிர்ணய உரிமை என்ற கருத்து, அந்நிய நாடுகளை ஆக்கிரமிப்பதை எதிர்க்கும் ஆயுதமாக விளங்கும் அதன் தன்மையைப் போக்கி, ஆக்கிரமிப்பை சரியென்று சாதிப்பதற்கு பயன்படுத்தக் கூடியவாறு மாற்றப்படக்கூடிய அபாயம் ஏற்பட்டது.

இப்போது இந்தக் குழப்பம் தீர்த்துக் கட்டப்பட்டு விட்டது என்று நாம் திடமாகக் கூறலாம். சுய நிர்ணய உரிமை என்ற கருத்தை லெனினியம் பரவலான கருத்தாக ஆக்கிற்று. சுய நிர்ணய உரிமை என்றால் குடியேற்ற நாடுகளும் சார்பு நாடுகளும் அடக்கும் நாடுகளை விட்டுப் பரிபூரணமாக பிரிந்து போவதற்கு உரிமை என்றும், சுயேச்சையான அரசுகளை அமைத்துக்கொண்டு சுதந்திரமாக வாழ உரிமை என்றும் பொருள்படும் என லெனினியம் விளக்கம் அளித்தது. சுய நிர்ணய உரிமை என்றால் சுய ஆட்சியே என்று கூறுவதன் மூலம், நாடு பிடிக்கும் போக்கு நியாயமானதே என்று சாதிக்க முடியாதபடி இந்த லெனினிய விளக்கம் தடுத்தது. இவ்வாறு தேசிய இன சுய நிர்ணய உரிமை என்ற கோட்பாட்டை மக்களை ஏமாற்றுவதற்கு ஏகாதிபத்திய யுத்த காலத்தில் சமூக வெறியர்

களின் கையில் இப்படித்தான் ஒரு கருவியாக அது சந்தேசமில்லாமல் உபயோகப்பட்டது. சமூக வெறியர்களின் கருவியாக அமைவதை யொழித்து, சகலவிதமான ஏகாதிபத்திய கீழ்த்தர எண்ணங்களையும், இனவெறி தில்லுமுல்லுகளையும் அம்பலத்திற்கிழுக்கவும் சர்வ தேசிய உணர்விலே மக்களுக்கு அரசியல் போதனையளித்து பண்படுத்தவும் உபயோககரமான கருவியாக மாற்றியமைக்கப்பட்டது.

இதற்கு முன்பு, ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்கள் பற்றிய பிரச்சனை, சாதாரணமாக ஒரு சட்ட பிரச்சனையாகக் கருதப்பட்டு வந்தது. "தேசிய சமத்துவம்" பற்றி பக்தி சிரத்தையுள்ள பிரகடனங்களையும், "தேசிய இனங்கள் சம உரிமை" பற்றி எண்ணற்ற அறிக்கைகளையும் வெளியிட்டு இரண்டாவது அகிலத்தைச் சேர்ந்த கட்சிகள் காலம் தள்ளி வந்தன. ஏகாதிபத்திய முறையின் கீழ், ஒரு சிறு சிறுபான்மையான நாடுகளின் கூட்டம் மற்ற நாடுகளைச் சுரண்டி வாழ்கிற நிலைமைகளில், "தேசிய இனங்களின் சமத்துவம்" பற்றி பேசுவது, ஒடுக்கப்பட்டு வரும் தேசிய இனங்களைப் பரிசுசிப்பதாகும் என்ற உண்மை விபரத்தை அந்தக் கட்சிகள் பூசி மெழுகிவிட்டன. இப்போது, தேசிய இனப் பிரச்சனை பற்றிய இந்த முதலாளியச் சட்ட வாதிக்கருத்து அம்பலப்படுத்தப்பட்டு விட்டதென்று நாம் கூறலாம். தேசிய இனப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு வழி காட்டாது படாடோபமான அறிக்கைகள் மூலம் அந்தரத்தில் தொங்கவிட்டிருந்ததற்கு முடிவு கட்டியதார்த்த வாழ்வில் காலூன்ற லெனினியம் தீர்வுகளை முன்வைத்தது. ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தம் விடுதலைக் காகப் போராடுகிறபோது, அடக்கும் நாடுகளிலுள்ள தொழிலாளி வர்க்கக் கட்சிகள் அந்தப் போராட்டத்தை நேரடியாக ஆதரித்துத் துணை நிற்காவிட்டால் அக் கட்சிகள் "தேசிய இனங்களின் சமத்துவம்" பற்றி வெளியீடும் அறிக்கைகள் யாவும் அர்த்தமற்றதாகவும், பொய்யா

கவும் இருக்கும் என்று லெனினியம் பிரகடனம் செய்தது. இவ்விதம், ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்கள் பற்றிய பிரச்சனை, தேசிய இனங்களுக்கு இடையே உண்மையான சமத்துவம் இருப்பதற்காகவும், சுயேச்சையான சுதந்திர அரசுகளாக அவை நிற்பதற்காகவும், ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனமக்கள் நடத்துகிற விடுதலை போராட்டங்களுக்கு ஆதரவு காட்டுவது, உண்மையான உதவியை அளிப்பது, இடைவிடாது துணை புரிவது என்ற பிரச்சனையாக ஆயிற்று.

இதற்கு முன்பு, தேசிய இனப் பிரச்சனை தீர்திருத்தவாதக் கண்ணோட்டத்துடன், முதலாளிய ஆட்சி, ஏகாதிபத்தியத்தை ஒழித்தல், தொழிலாளி வர்க்க புரட்சி என்ற பொதுவான பிரச்சனைகளுடன் சம்பந்தம் அறவேயில்லாத ஒரு தனியான பிரச்சனையாகப் பார்க்கப்பட்டது. குடியேற்ற நாடுகளில் உள்ள விடுதலை இயக்கத்துடன் நேரடியாக கூட்டு அணியை அமைத்துக்கொள்ளாமலேயே, ஐரோப்பாவில் தொழிலாளி வர்க்கம் வெற்றியடைய முடியும் என்று கருதப்பட்டு வந்தது. எவ்வித சலனமுமின்றி "தானாகவே", அது தீர்ந்துவிடும் என்றும், தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சிப் பாதையில் காலடி வைக்காமலேயே, ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து புரட்சிகரமானதொரு போராட்டத்தை நடத்தாமலேயே அது தீர்ந்துவிடும் என்றும் கருதப்பட்டது. ஆனால், இப்போது இந்த புரட்சிக்கு எதிரான கண்ணோட்டமுள்ள கருத்து அம்பலத்திற்கிழுக்கப்பட்டுள்ளது என்று திடமாகக் கூறலாம். தேசிய இனப் பிரச்சனையை தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியுடன் சம்பந்தப்படுத்துவதன் மூலமும், அப்புரட்சியை அடிப்படையாகக் கொள்வதன்மூலமுமே தீர்க்க முடியும் என்றும் மேற்கத்திய நாடுகளில் புரட்சி வெற்றியடைவதற்கு ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து நடக்கும் கிழக்கத்திய குடியேற்ற நாடுகளின் விடுதலை இயக்கங்களுடன் நேரடியாகப் புரட்சிகரமான கூட்டணி அமைத்துக்கொள்ள

வேண்டியது அவசியம் என்றும் லெனினியம் நிரூபித்துக்காட்டிற்று; ஏகாதிபத்திய யுத்தமும், ரஷ்யப் புரட்சியும் அதை உறுதி செய்தன. தேசிய இனப் பிரச்சனை, தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சி என்கிற பொதுப் பிரச்சனையின் ஒரு பகுதி; தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் என்கிற பொதுப் பிரச்சனையின் ஒரு பகுதியாகும்.

இப் பிரச்சனை நம்முன் பின் வருமாறு தோன்றுகிறது :

ஒடுக்கப்பட்ட நாடுகளில், புரட்சிகரமான விடுதலை இயக்கங்களிடையே பொதிந்துள்ள புரட்சிகரமான சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்கெனவே தீர்ந்து கழிந்துபோய் விட்டனவா? அல்லது இன்னும் இருக்கின்றனவா? இன்னும் இருக்கின்றன என்றால், அவற்றை தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சிக்குப் பயன்படுத்த முடியும் என நம்புவதற்கு, எதிர்ப்பார்ப்பதற்கு ஏதாவது அடிப்படை உண்டா? குடியேற்ற நாடுகள் ஏகாதிபத்திய முதலாளி வர்க்கத்தின் உதவிப்படையாக இல்லாதவாறு செய்து, புரட்சிகரமான தொழிலாளி வர்க்கத்தின் கூட்டாளியாகவும், உதவிப்படையாகவும் ஆக்க முடியுமா?

இந்த கேள்விக்கு உடன்பாடாக பதில் உரைக்கிறது லெனினியம். அதாவது, ஒடுக்கப்படும் நாடுகளின் விடுதலை இயக்கங்களுள் புரட்சிகரமான சந்தர்ப்பங்கள் இன்னும் பொதிந்து இருக்கின்றனவென்றும், அவற்றை பொது எதிரியான ஏகாதிபத்தியத்தை வீழ்த்துவதற்குப் பயன்படுத்த முடியுமென்றும் லெனினியம் சொல்கிறது. இது விஷயமாக லெனினியம் கூறும் அந்த முடிவுகள் சரியே என்று ஏகாதிபத்தியத்தின் வளர்ச்சி இயக்க விதிகளும், ஏகாதிபத்திய யுத்தமும், ரஷ்யப் புரட்சியும் பூர்ணமாக உறுதி செய்கின்றன.

இதனால்தான், குடியேற்ற நாடுகளிலும் சார்பு நாடுகளிலும் நடக்கிற விடுதலை இயக்கங்களுக்குத் தொழிலாளி

வர்க்கம் முழு ஆதரவு — உறுதியான முறையில், காரியத்தில் ஆதரவு கொடுக்க வேண்டியது மிக மிக அவசியம் ஆகும்.

அப்படி என்றால், தொழிலாளி வர்க்கம் ஒவ்வொரு தேச விடுதலை இயக்கத்திற்கும், எந்த இடத்தில் நடந்தாலும் எல்லா சமயங்களிலும், ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட ஸ்தூலமான இயக்கத்துக்கும் ஆதரவு கொடுக்க வேண்டுமென்று இதற்கு அர்த்தமில்லை. ஏகாதிபத்தியத்தை எந்தெந்த தேசிய விடுதலை இயக்கம் பலவீனப்படுத்துகின்ற வழியிலும் அதை வீழ்த்தக் கூடிய வழியிலும் செல்கின்றதோ அந்தந்த தேசிய விடுதலை இயக்கத்திற்கே ஆதரவு கொடுக்கவேண்டும். எதெது ஏகாதிபத்தியத்தைப் பலப்படுத்தும் வழியிலும், ஏகாதிபத்தியத்தைப் பாதுகாக்கும் வழியிலும் நடக்கின்றனவோ, அவற்றிற்கு ஆதரவு கொடுக்கக்கூடாது. சில ஓடுக்கப்பட்ட தேசங்களின் தேசிய விடுதலை இயக்கங்கள், தொழிலாளி வர்க்க இயக்க வளர்ச்சியின் நலன்களுக்கு எதிராக மோதிக் கொள்ளும் காட்சிகளும் நிகழ்வதுண்டு. அப்படிப்பட்ட இயக்கங்களுக்கு ஆதரவு கொடுப்பதா, வேண்டாமா என்ற கேள்விக்கே இடமில்லை. ஆதரவு கொடுக்க முடியாது. தேசிய இனங்களின் உரிமைகள் பற்றிய பிரச்சனை, தனித்து இயங்கும், தன்னோடு நின்று கொள்ளும் பிரச்சனை அல்ல. அது தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சி என்கிற பொதுப் பிரச்சனையின் ஒரு பகுதியே. பகுதி என்பது பிரச்சனையின் முழுமைக்கும் கீழ்ப்பட்டுத் தானிருக்க வேண்டும். ஆகவே, பொதுப் பிரச்சனையை அடிப்படையாகக் கொண்டே அதை கவனிக்க வேண்டும். சென்ற நூற்றாண்டில் 1840 — 50ம் வருடங்களில், ஹங்கேரியர்கள், போலீஷ் மக்கள் என்கிற இரு தேசிய இனங்களின் விடுதலை இயக்கங்களை மார்க்சு ஆதரித்தார். அதே சமயத்தில், செக் மக்கள் தெற்கு ஸ்லாவ் மக்கள் என்கிற இரு தேசிய இனங்களின் விடுதலை இயக்கங்

களை அவர் எதிர்த்தார். ஏன்? ஏனெனில், செக்குகளும் தெற்கு ஸ்லாவியர்களும் “பிற்போக்கு தேசிய இனங்” களாக அன்று இருந்தனர். ஐரோப்பாவில், ரஷ்ய எதேச் சாதிகார ஆட்சிக்கு உதவி செய்யும் “காவல் நிலையங்களாக” இருந்தனர். அப்போது, போலீஷ் மக்களும், ஹங்கேரியரும் “புரட்சிகரமான தேசிய இனங்களாக” இருந்தனர். எதேச்சாதிகார ஆட்சியை எதிர்த்துப் போராடிக் கொண்டிருந்தனர். அந்த சமயத்தில் செக் மக்களுக்கும், தெற்கு ஸ்லாவியர்களுக்கும் ஆதரவு காட்டுவதென்றால், ஜாரியத்திற்கு மறைமுகமாக ஆதரவு காட்டுவதாகும். ஜாரியம் ஐரோப்பிய புரட்சி இயக்கத்திற்கு மிகவும் அபாய கரமான விரோதியாக இருந்தது.

லெனின் எழுதுகிறார்:

“சுயநிர்ணய உரிமை கோரிக்கை உள்பட, ஜனநாயகத்தின் பல்வேறு கோரிக்கைகளும், தனி நிலையில் இயங்குபவை அல்ல. அதற்குப் பதிலாக, பொதுவான ஜனநாயக (இப்போது பொதுவான சோசலிச) உலக இயக்கத்தின் ஒரு சிறுபகுதியே. அவை ஒவ்வொன்றும் குறிப்பிட்ட சில திட்டவட்டமான சமயங்களில், பகுதி என்பது பொதுப் பிரச்சனைக்கு முரணாகப் போகக்கூடும். அப்படி முரண்படுகிறபோது, அதை நிராகரித்து விட வேண்டும்” (லெ. தே. நூ. 19; 257-258)

சடங்கு ரீதியில் சீர்தூக்கிப் பார்க்காமல், மாணசீகமான உரிமைகள் என்கிற நோக்குடன் சீர்தூக்கிப் பார்க்காமல், திட்டவட்டமான புரட்சி இயக்கத்தின் நலன்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு பார்த்தால், சிலதேச விடுதலை இயக்கங்களையும், அவை பிற்போக்காகப் போகக்கூடிய தன்மையைப் பற்றிய பிரச்சனையில் நாம் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய கொள்கை இத்தகையதே ஆகும்.

இதையேதான் பொதுவாக தேசிய இயக்கங்களின் புரட்சிகரமான தன்மையைப்பற்றியும் சொல்லவேண்டும். தேசிய இயக்கங்களில் மிகப் பெரும்பாலானவை சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி புரட்சிகரமான தன்மையுடையவையாக இருப்பது எப்படிப்பொதுப் பிரச்சனையை யொட்டியும், அதனதன் சிறப்பு நிலைமையை யொட்டியும் நிர்ணயிக்கப்படுகிறதோ அப்படியே சில குறிப்பிட்ட தேசிய இயக்கங்கள் பிற்போக்குத் தன்மை வாய்ந்தவையாக இருப்பதும் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

ஏகாதிபத்தியம் ஒடுக்கிச் சண்டுகிற நிலைமைகளில் ஒரு தேசிய இயக்கம் புரட்சிகரமான தன்மையுடையதாக இருக்கிறதா என்பதை நிர்ணயிக்க, அந்த இயக்கத்தில் தொழிலாளி வர்க்க நபர்கள் கலந்திருக்க வேண்டும் என்றும், அந்த இயக்கம் புரட்சிகரமான திட்டத்தையோ அல்லது ஒரு குடியரசுத் திட்டத்தையோ வைத்திருக்க வேண்டும் என்றும், அந்த இயக்கத்திற்கு ஜனநாயக அடிப்படை இருக்கவேண்டும் என்றும் அவசிய நிபந்தனையை சுற்பிப்பதற்கில்லை. உதாரணமாக, ஆப்கானிஸ்தானுடைய சுதந்திரத்திற்காக ஆப்கானிஸ்தானத்து அமீர் (மன்னன்) போராடுகிறார். முடியாட்சி நோக்கங்கள்தான் அவரும் அவருடைய சகபாடிகளும் கொண்டிருப்பது எனினும், யதார்த்தத்தில் அந்தப் போராட்டம் ஒரு புரட்சிகரமான போராட்டமேயாகும். ஏனெனில் அது ஏகாதிபத்தியத்தை பலவீனப்படுத்துகிறது! ஏகாதிபத்தியத்தை உடைக்கிறது; ஏகாதிபத்தியத்துக்குக் குழி பறிக்கிறது. ஆனால், அதே சமயத்தில் கெரன்ஸ்கி, செர்டெல்வி ரெனாடெல், ஸ்கீட்மன், செர்னோவ், டான், ஹென்ட்ரீசன், கிளைன்ஸ் போன்றவர்கள், "சோசலிச வாதிகள்" என்றும், "புரட்சிக்காரர்கள்" என்றும், "தீவிர ஜனநாயக வாதிகள்" என்றும், "குடியரசு வாதிகள்" என்றும் கூறப்படுகிற ஆசாமிகள், ஏகாதிபத்திய யுத்த காலத்தில் நடத்திய போராட்டம் பிற்போக்கான

போராட்டமாகும். ஏனெனில், ஏகாதிபத்தியத்திற்கு மெருகு பூசி, பலப்படுத்தி, வெற்றி சம்பாதித்ததே அப்போராட்டம் நடைமுறையில் சாதித்தது. இதே காரணங்களினால், எகிப்தின் வியாபாரிகளும் முதலாளிய படிப்பாளிகளும் எகிப்தின் சுதந்திரத்திற்காக நடத்துகிற போராட்டமாகும். அதன் தலைவர்கள் முதலாளிய வர்க்கத்தில் உதித்தவர்களாயும் முதலாளிய பட்டங்கள் தரித்திருப்பவர்களாயும் இருந்தபோதிலும், சோசலிசத்தை அவர்கள் எதிர்த்தபோதிலும், அப்போராட்டம் புரட்சித் தன்மை வாய்ந்ததாக இருக்கிறது. இதே காரணங்களினால், பிரிட்டிஷ் தொழிற்கட்சி சர்க்கார் எகிப்து நாட்டை முன்னைப்போலவே தன் செல்வாக்குக்கும் சுரண்டலுக்கும் உட்பட்ட நாடாகவே வைத்திருக்க நடத்துகிற போராட்டம் பிற்போக்கான போராட்டமாகும். அந்த சர்க்காரின் மந்திரிகள் தொழிலாளி வர்க்கத்தில் பிறந்தவர்களாக இருந்த போதிலும், தொழிலாளி வர்க்கத் தலைவர்கள் என்று பட்டம் சூட்டிக் கொண்ட போதிலும், சோசலிசத்திற்காகப் "பாடுபடுவதாக" பேசிய போதிலும் அவர்களுடைய போராட்டம் பிற்போக்கானதே.

இந்தியா, சீனா போன்ற இதர பெரிய குடியேற்ற நாடுகளையும், சார்பு நாடுகளையும் பற்றி இங்கு நான் விவரிக்க வேண்டியதில்லை. அந்த தேச விடுதலை இயக்கங்களின் கோரிக்கைகள் சடங்குமுறை ஜனநாயகத்திற்கு விரோதமாகச் சென்றபோதிலும், விடுதலைப் பாதையில் அவை முன்னோக்கி வைக்கும் ஒவ்வொரு காலடியும், ஏகாதியத்தியத்தின் மண்டையில் அடிக்கும் பிரம்மாண்டமான சம்மட்டி அடியாகும்; அதாவது, புரட்சிகரமான காரியமாக இருக்கும்.

ஒடுக்கப்பட்ட தேசங்களின் தேச விடுதலை இயக்கங்கள் எப்படிப்பட்ட தன்மை வாய்ந்தவை என்பதை, சடங்கு முறை ஜனநாயகத்தின் கண்கொண்டு சீர்தூக்கி ஆராயக் கூடாது. அதற்குப் பதிலாக, ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப்

போராட்டத்தின் பொதுவான லாப நஷ்டக் கணக்குப் பட்டியல் காட்டுகிறபடி அவை என்ன விளைவுகளை நடைமுறையில் உண்டுபண்ணியிருக்கின்றன என்பதைக்கொண்டு தான் சீர்தூக்கி ஆராய வேண்டும்; அதாவது “தனிமை நிலையில் நிறுத்திப் பார்க்காமல், உலக ரீதியில்” சீர்தூக்கி ஆராய வேண்டும் என்று லெனின் சரியாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார் (லெ. தே. நூ. 19; 257)

2. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் விடுதலை இயக்கமும், தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியும்:

தேசிய இனப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்குக் கீழ்க் கண்ட ஆராய்ச்சி முடிவுகளை லெனினியம் வழிகாட்டியாகக் கொண்டிருக்கிறது. அவையாவன:

1. உலகம் இரு முகாம்களாகப் பிரிந்திருக்கிறது; ஒரு முகாமில் விரல் விட்டு எண்ணத்தக்க நாகரீக நாடுகள் இவை நிதி மூலதனத்தை வைத்திருக்கின்றன, உலக மக்களில் மிகப் பெரும்பாலோரைச் சுரண்டுகின்றன. இன்னொரு முகாமில் குடியேற்ற நாடுகளிலும், சார்பு நாடுகளிலும் உள்ள மக்கள் உள்ளனர். இவர்கள் தான் ஒடுக்கப்பட்டு சுரண்டப்படுகிற பெரும்பாலோரான மக்களாக இருக்கிறார்கள்.

2. குடியேற்ற நாடுகளும், சார்பு நாடுகளும் நிதி மூலதனத்தினால் ஒடுக்கவும் சுரண்டவும் படுகின்றன. அவை ஏகாதிபத்தியத்திற்குப் பலத்தை அளிக்கக் கூடியவையாகவும், உதவிக்குப் பயன்படக்கூடியவையாகவும் இருக்கின்றன.

3. குடியேற்ற நாடுகளிலும், சார்பு நாடுகளிலும் உள்ள ஒடுக்கப்படுகிற, சுரண்டப்படுகிற மக்கள், ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்துப் புரட்சிகரமான போராட்டத்தில் ஈடுபடுவது ஒன்றே அவர்களுக்கு ஒடுக்கு முறையிலிருந்து விடுதலையடையவும், சுரண்டலிலிருந்து மீளவும் உள்ள ஒரே வழியாகும்.

4. மிக முக்கியமான குடியேற்ற நாடுகளும், சார்பு நாடுகளும் ஏற்கனவே தேச விடுதலை இயக்கப் பாதையில் முன்னேற ஆரம்பித்துவிட்டன. இது உலக முதலாளித்துவத்துக்கு நெருக்கடிய உண்டாக்காமல் இருக்கமுடியாது.

5. தொழில் வளர்ச்சி பெற்றுள்ள நாடுகளிலுள்ள தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் நலன்களும், குடியேற்ற நாடுகளிலுள்ள தேச விடுதலை இயக்கத்தின் நலன்களும் வேண்டுவது என்னவென்றால், புரட்சி இயக்கத்தின் இந்த இரண்டு வடிவங்களையும் பொது எதிரியான ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்க்க ஒரு பொதுவான அணி சேர்க்கும்படி இணைக்க வேண்டும்.

6. தொழில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ள நாடுகளில் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கம் வெற்றியடையவும், ஒடுக்கப்படும் குடியேற்ற நாட்டு மக்கள் ஏகாதிபத்திய நுகர்த்தடியிலிருந்து விடுதலை பெறவும், இரண்டு இயக்கங்களும் ஒன்றுபட்டு புரட்சிக்கான பொது அணியை அமைத்து, அந்த அணியை உறுதிப்படுத்தாவிட்டால், முடியவே முடியாது.

7. அடக்கியாளும் நாடுகளில் உள்ள தொழிலாளி வர்க்கம், தன்னுடைய “சொந்த தேசத்தின்” ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து குடியேற்ற நாட்டு மக்கள் நடத்துகிற விடுதலை இயக்கத்திற்கு நேரடியாக ஆதரவு காட்டித் திடமாக உதவி செய்வாவிட்டால், புரட்சிகரமான பொது அணியை அமைக்க முடியாது. ஏனென்றால், “மற்ற நாடுகளை ஒடுக்குகிற எந்த நாடும் சுதந்திரமுடையதாக இருக்க முடியாது” (ஏங்கெல்சு)

8. ஆதரவு காட்டுவது என்றால், தேசிய இனங்களுக்குப் பிரிந்து போகவும் உரிமையுண்டு என்றும் சுதந்திர அரசுகளாக இயங்கவும் உரிமையுண்டு என்றும் பிரச்சாரம் செய்ய வேண்டும்; இந்த முழக்கத்தை

எதிர்ப்பவர்களை எதிர்க்க வேண்டும்! இந்த முழக்கத்தை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று அர்த்தம்.

9. இந்த முழக்கத்தை நிறைவேற்றாவிட்டால், சோசலிசத்தின் வெற்றிக்கு அவசியமான யதார்த்த அடிப்படை யாகவுள்ள, ஒரே உலக பொருளாதார அமைப்புக்குள் பல்வேறு தேசங்களும் ஐக்கியப்பட்டு ஒத்துழைப்பதை சாதிக்க முடியாது.

10. இப்படி ஐக்கியப்பட்டு ஒரே ஒன்றியமாக அமைவது அந்தந்த நாடுகளும் மனட்பூர்வமாக மட்டுமே சேருவதாக இருக்கும். இந்த ஒன்றியமாக பரஸ்பரம் நாடுகளுக்கு இடையே நம்பிக்கை ஏற்படுவதனாலும், தோழமை உறவுகள் உண்டாவதனாலும் மட்டுமே தோன்ற முடியும்.

ஆகவேதான், தேசியப் பிரச்சனையில் இரண்டுவிதமான பக்கங்கள். இரண்டுவிதமான போக்குகள் காணப்படுகின்றன.

ஒரு போக்கு, ஏகாதிபத்திய விலங்குகளிலிருந்து அரசியல் விடுதலை பெற்று சுயேச்சையான தேச ரீதியான அரசை அமைக்க முயலும் போக்கு — இது ஏகாதிபத்திய ஒடுக்குமுறை, குடியேற்ற நாடுகளைச் சுரண்டல் ஆகிய வற்றின் விளைவாக உண்டாகும் போக்கு.

மற்றொன்று, பல்வேறு தேசங்களுக்குமிடையே நெருங்கிய பொருளாதாரத் துறையில் ஏற்படும்படியான போக்கு — இது உலக சந்தையும், உலகப் பொருளாதார அமைப்பும் உண்டாகியிருப்பதின் விளைவு.

லெனின் கூறுகிறார்:

“வளர்ந்து வருகிற முதலாளித்துவம், தேசியப் பிரச்சனையில் இரண்டு சரித்திர பூர்வமான போக்குகளைத் தெரிந்திருக்கிறது. முதலாவதாக:

தேச விழிப்பை உண்டாக்குதல்; தேச விடுதலை இயக்கங்களுக்கு விழிப்பு உண்டாக்குதல்; தேச ரீதியான ஒழுக்கமுறைகள் அனைத்தையும் எதிர்த்து போராட்டம் கிளம்புதல்; தேச ரீதியான அரசுகளை உருவாக்குதல். இரண்டாவதாக: பல்வேறு தேசங்களுக்குமிடையே நாளுக்கு நாள் அதிகமாக எல்லா விதமான சம்பந்தங்களும் வளர்தல்; தேச ரீதியான வேலைகள் ஊடுருவப்பட்டு அழிதல்; மூலதனம் உலக ரீதியாக ஒன்றுபடுதல்; பொதுவாக பொருளாதார வாழ்வு ரீதியாக இருத்தல்; அரசியல், விஞ்ஞானம் முதலியவையும் உலக ரீதியானவையாக ஆதல். இந்த இரண்டு போக்குகளும் முதலாளித்துவத்தின் பொதுவான விதியாகும். முதல் போக்கு, முதலாளிய வளர்ச்சி ஆரம்ப நிலையில் இருக்கிறபோது பிரதான அம்சமாகக் காணப்படுகிறது. இரண்டாவது போக்கு, முதலாளியம் நன்கு முதிர்ந்துவிட்டதென்பதை சோசலிச சமூகமாக குணமாறுபாடு அடைவதற்கு அது போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்பதை குறிக்கிறது.” (லெ. தே. நூ. 17; 139-140.)

இந்த இரண்டு போக்குகளும் சமரசப்படுத்த முடியாத முரண்பாடுகளாக ஏகாதிபத்தியத்தின் முன்னே எதிர்ப்படுகின்றன. ஏனெனில், குடியேற்ற நாடுகளைச் சுரண்டாமலும், அவற்றை “பிரிக்க முடியாத முழு வட்டத்திற்” குள்ளேயே பலவந்தமாக வைத்துக் கொள்ளாமலும் ஏகாதிபத்தியம் வாழ முடியாது. மேலும், ஆக்கிரமிப்பதன் மூலமும், படையெடுத்துக் கைப்பற்றுவதன் மூலமும் மரத்திரமே ஏகாதிபத்தியத்தினால் பல்வேறு தேசங்களை ஒரே வட்டத்திற்குள் கொண்டுவந்து அடக்கிவைக்க முடியும். பொதுவாகச் சொல்லப்போனால், வேறு வழி அதற்கு இல்லவேயில்லை.

அதற்கு மாறாக பொதுவுடமைக்கு, அந்த இரண்டு போக்குகளும் ஒரே லட்சியத்தின் — ஒடுக்கப்படும் மக்களை ஏகாதிபத்திய நுகத்தடியிலிருந்து விடுவிப்பது என்ற லட்சியத்தின் — இரண்டு பக்கங்களாகக் காட்சியளிக்கின்றன. ஏனெனில், ஒரே உலகப் பொருளாதார அமைப்பு முறைக்குள் எல்லா தேசங்களும் ஐக்கியப்பட்டு ஒன்றியமாக அமைவதென்பது பரஸ்பர நம்பிக்கையின் பேரிலும், தத்தம் உடன்பாட்டின் பேரிலும் மட்டுமே சாத்தியம் என்பது பொதுவுடமைக்குத் தெரியும். தத்தம் விருப்பப் படி தேசங்கள் ஒன்றியமாக அமைவதற்கு வழி ஏகாதிபத்தியப் பேரரசு “வட்டத்தி”லிருந்து குடியேற்ற நாடுகள் பிரிவதன் மூலமாகத்தான். குடியேற்ற நிலையிலிருந்து தனி சுதந்திர நாடாக அவை குண மாறுபாடு அடைவதன் மூலமாகத்தான் என்பதும் பொதுவுடமைக்குத் தெரியும்.

ஆகவேதான், ஆளுகின்ற நாடுகளில் (கிரேட் பிரிட்டன், பிரான்ஸ், அமெரிக்கா, இத்தாலி, ஜப்பான் முதலிய நாடுகளில்) உள்ள “சோசலிசவாதிகளின்” ஏகாதிபத்திய வெறித்தனத்தை எதிர்த்து இடைவிடாது, பிடிவாதத்துடன், உறுதியுடன் போராட வேண்டியது அவசியமாகிறது. அந்த “சோசலிசவாதிகள்” தங்களுடைய ஏகாதிபத்திய சர்க்கார்களை எதிர்த்து சண்டை போட விரும்பவில்லை; சுரண்டலிலிருந்தும், ஒடுக்கலிலிருந்தும் விடுபடுவதற்கும், பிரிந்து போவதற்கும், “தங்களுடைய” அடிமை நாடுகளிலுள்ள மக்கள் நடத்துகிற போராட்டத்திற்கு ஆதரவு கொடுக்கவும் விரும்பவில்லை.

அத்தகைய போராட்டம் இல்லாமல் ஏகாதிபத்தியம் ஆளும் நாடுகளிலுள்ள தொழிலாளி வர்க்கத்திற்கு உண்மையான சர்வ தேசிய உணர்வை போதிப்பதென்பது, காலனில் நாடுகளிலும், சார்பு நாடுகளிலும் உள்ள மக்களுடன் சிநேக உறவு கொள்ளும் உணர்வை போதிப்பதென்பது, தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சிக்கு உண்மையான

தயாரிப்பு செயலும் முறையாக போதிப்பதென்பது சிந்திக்கவும் முடியாத விஷயமாகும். பழைய ரஷ்யப் பேரரசில் ஒடுக்கப்பட்டுக் கிடந்த தேசிய இனமக்களுடைய அனுதாபமும் ஆதரவும் மட்டும் ரஷ்யத் தொழிலாளி வர்க்கத்திற்கு இல்லாதிருக்குமேயானால் ரஷ்யப்புரட்சி வெற்றியடைந்திருக்காது; கோசாக், டெனீகின் முதலியவர்களை நகக்கி இருக்கவும் முடியாது. ஆனால் இந்த பல்வேறு மக்களுடைய அனுதாபத்தையும், ஆதரவையும் பெறுவதற்கு, முதன் முதலில் ரஷ்ய ஏகாதிபத்தியத்தின் விலங்குகளை உடைத்தெறிந்து, தேசியஒடுக்கு முறையிலிருந்து இந்த பல்வேறு மக்களையும் ரஷ்ய தொழிலாளி வர்க்கம் விடுவிக்க வேண்டியிருந்தது. இது இல்லாமல், சோவியத் அதிகாரத்தை உறுதிப் படுத்தியிருக்க முடியாது; உண்மையான சர்வ தேச உணர்வை வேருன்றும்படி செய்திருக்கமுடியாது; பலதேசிய இனங்களும் ஒத்துழைப்பதற்கு உகந்தவாறு இருக்கும் மகத்தான அமைப்பு வடிவமாகிய “சோவியத் சோசலிஸ்ட் குடியரசுகளின் ஒன்றியம்” என்று அழைக்கப்படும் ஸ்தாபனத்தை, எதிர்காலத்தில் ஒரே உலக பொருளாதார அமைப்பில் பல தேசங்களும் ஒத்துழைப்பதற்கு அமையப் போகும் ஒன்றியத்துக்கு நிதர்சன உதாரணமாக விளங்கும் ஸ்தாபனத்தை உண்டாக்கியிருக்கவே முடியாது.

ஆகவேதான், தம் தேசிய எல்லைக்கு அப்பால் மனதைச் செலுத்த விரும்பாதவர்களும், தமது பல்வேறு நாடுகளிலும் உள்ள விடுதலை இயக்கங்களுக்கும் ஏகாதிபத்தியம் ஆளும் நாடுகளிலுள்ள தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்திற்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பை புரிந்துகொள்ளாதவர்களான ஒடுக்கப்பட்ட நாடுகளின் சோசலிசவாதிகளின் குறுகிய மனப்பான்மையை எதிர்த்தும் தேசிய எல்லையினுள் நிற்கும் போக்கை எதிர்த்தும் தனித்து இயங்கும் தன்மையை எதிர்த்தும் போராடவேண்டியது அவசியமாகிறது.

அத்தகைய போராட்டம் இல்லாமல், ஒடுக்கப்படும் நாடுகளில் உள்ள தொழிலாளி வர்க்கம் சுயேச்சையான ஒரு கொள்கையைக் கடைப்பிடிப்பதென்பது சிந்திக்கவும் முடியாத விஷயம்; பொது எதிரியை வீழ்த்துவதற்காக ஏகாதிபத்தியத்தை வீழ்த்துவதற்காக நடக்கும் போராட்டத்தில் ஏகாதிபத்திய ஆளும் நாடுகளில் உள்ள தொழிலாளி வர்க்கத்துடன் வர்க்க ஒற்றுமையை நிலை நாட்டுவது என்பதும் சிந்திக்கவும் முடியாத விஷயமாகும். அத்தகைய போராட்டம் இல்லாமல், சர்வ தேசிய உணர்வு உண்டாகவே முடியாது.

இவ்விதம்தான் புரட்சிகரமான சர்வதேசிய உணர்வில் ஏகாதிபத்திய ஆளும் நாடுகளிலுள்ள பாட்டாளி மக்களும் ஒடுக்கப்படும் நாடுகளைச் சேர்ந்த பாட்டாளி மக்களும் போதிக்கப்பட்டு பயிற்சியளிக்கப்பட வேண்டும்.

சர்வ தேசிய உணர்வில் தொழிலாளருக்குப் பயிற்சியளிப்பதுபற்றி கம்யூனிஸம் செய்யவேண்டிய இருவிதமான வேலையைக் குறித்து லெனின் கூறுவதாவது :

“அப்படி சர்வ தேசிய உணர்ச்சியில் தொழிலாளருக்குபோதம் அளிப்பதானது, ஒடுக்கியாளும் பெரிய நாடுகளிலும் ஒடுக்கப்பட்ட நாடுகளிலும், ஆக்கிரமிக்கும் நாடுகளிலும், ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட நாடுகளிலும் ஒரேமாதிரியாக ஸ்தூலமாக இருக்க முடியுமா?

“இருக்க முடியாது”

“லட்சியம் ஒன்றுதான். எல்லா தேசிய

இனங்களுக்குமிடையேயும் பூரண சமத்துவம் ஏற்படும்படி செய்வது; நெருங்கிய நட்பு உண்டாக்கும்படி செய்வது; இதன் பிறகு, எல்லா தேசங்களும் ஒரே ஒன்றியமாக ஐக்கியமாகும்படி செய்வது— இதுதான் லட்சியம். இந்த லட்சியத்தை

அடைய அழைத்துப் போகும் பாதை அந்தந்த நாட்டின் திட்டவட்டமான நிலைக்கு ஏற்றவாறு வெவ்வேறு வழியாகச் செல்கிறது. உதாரணமாக, ஒரு புத்தக பக்கத்தில் நடுவில் உள்ள ஒரு புள்ளிக்கு இடதுபுற ஓரத்திலிருந்து ஒரு வழியும், வலதுபுற ஓரத்திலிருந்து இன்னொரு வழியும் வருவது போல அடிமை நாடுகளை ஒடுக்குகிற, வேறு நாடுகளை ஆக்கிரமிக்கிற ஒரு தேசத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சமூக ஜனநாயகவாதி, எல்லா தேசங்களும் ஐக்கியமாக இணையவேண்டும் என்று பொதுப்படையாக பிரச்சாரம் செய்கிறபோது, ‘தன்னுடைய’ இரண்டாவது நிக்கஸஸ் மன்னன், ‘தன்னுடைய’ கெய்ஸர் மன்னன், ‘தன்னுடைய’ ஜார்ஜ் மன்னன், ‘தன்னுடைய’ பிரதமர் பாயின் கரே முதலியவர்களும் சிறிய தேசங்களுடன் ஒன்றாக ஐக்கியமாக வேண்டும் என்று (ஆக்கிரமிப்பின் மூலமாக) விரும்புகிறார்கள் என்பதை ஒரு நொடி நேரம் மறப்பானேயானால்— நிக்கஸஸ் கலீஷியாவை சேர்த்துக் கொள்ளவும் கெய்ஸர் பெல்ஜியத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ளவும் (ஆக்கிரமிப்பு மூலம்) விரும்புகிறான் என்பதை மறப்பானேயானால் அத்தகைய சமூக ஜனநாயகவாதி தத்துவரீதியில் பரிசீலிக்கத்தக்க வரட்டுத் தத்துவம் பேசுகிறவனாகவும் நடைமுறைச் செய்கைரீதியில் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு உடந்தையாக இருக்கிறவனாகவுமே இருப்பான்.

“ஒடுக்கி ஆளும் நாடுகளில் உள்ள தொழிலாளிகளுக்கு சர்வ தேசிய போதத்தை அளிக்கும்போது மிகவும் அதிகமாக வற்புறுத்தவேண்டியது நிச்சயமாக என்னவென்றால், ஒடுக்கப்படும் நாடுகளுக்குப் பிரிந்து போகும் உரிமையைக் கொடு என்று அந்த தொழிலாளர்கள் வற்புறுத்தவேண்டும்;

கோர வேண்டும் என்பதேயாகும். இது இல்லாமல் சர்வ தேசியம் என்பதே இருக்க முடியாது. ஒடுக்கியாளும் நாடுகளில் அத்தகைய பிரச்சாரத்தைச் செய்யத் தவறுகின்ற ஒவ்வொரு சமூக ஜனநாயகவாதியையும் ஏகாதிபத்தியவாதியாகவும், அயோக்கியனாகவும் கருதுவது நமது உரிமையும், கடமையுமாகும். இது ஒரு வில்லங்கமற்ற நிர்ணயமான கோரிக்கையாகும். சோசலிசம் நிர்மாணமாவதற்கு முன்னரே இவ்வாறு பிரிந்துபோவது சாத்தியப்படுவதற்கும், வசதிப்படுவதற்கும் ஆன சந்தர்ப்பம் ஆயிரத்தில் ஒன்றாக இருந்தாலும் கூட, இந்தக் கோரிக்கை வில்லங்கமற்ற நிர்ணயமான கோரிக்கையாகும்.

“மறு பக்கத்தில் ஒடுக்கியாளப்படும் சிறிய தேசத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சமூக ஜனநாயகவாதி, நமது பொது சூத்திரத்தின் இரண்டாவது வார்த்தையை, அதாவது தேசங்கள் “சுயேச்சையான யூனியனில் சேருவது” என்கிற அம்சத்தை, தனது கிளர்ச்சியில் முன்வைத்து வற்புறுத்தவேண்டும். அவன் சர்வதேசியவாதி என்ற முறையில் தனக்குள்ள கடமைகளை மீறாமல், ஒன்று தன் நாடு சுதந்திரமாக இருக்கவேண்டுமென்றோ, அல்லது இரண்டாவது பக்கத்திலுள்ள ஏதோ ஒரு நாட்டின் இணைந்துவிடலாம் என்றோ கோரலாம். ஆனால் அவன் எல்லா நிலைமைகளிலும் சிறிய தேசிய இனங்களின் குறுகிய மனப்பான்மையை எதிர்த்து, தனிமையில் இயங்கி வாழ விரும்பும் போக்கை எதிர்த்து, போராட வேண்டும்; முழுமையை, பொது அம்சத்தை அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்றும், பொதுவான நலன்களுக்கு உட்படுத்தி குறிப்பான நலன்களை வைக்க வேண்டும் என்றும் வாதம் செய்ய வேண்டும்.

“இந்தப் பிரச்சனையை நன்கு அலசிப் பார்க்காதவர்கள், அடக்கி ஆளும் நாடுகளிலுள்ள சமூக ஜனநாயக வாதிகளுக்கும் அடக்கப்படும் நாடுகளிலுள்ள சமூக ஜனநாயகவாதிகளுக்கும் இடையே முரண்பாடு இருப்பதாக நினைக்கிறார்கள். ஆளும் நாடுகளிலுள்ளவர்கள் “பிரிந்து போகும் உரிமையைக்கொடு” என்று சொல்கிற போது, ஒடுக்கப்படும் நாடுகளில் உள்ளவர்கள், “யூனியனாக ஐக்கியமாகு” என்று கூறுவதே அந்த முரண்பாடு என்கிறார்கள். ஆனால் சிறிது சிந்தித்தால், அது முரண்பாடு அல்ல என்பது இந்தப் பாதையைத் தவிர, இன்றுள்ள குறிப்பிட்ட ஒரு ஸ்தூலமான நிலையிலிருந்து சர்வதேசியம், தேசங்களின் ஐக்கியம் என்ற லட்சியத்திற்கு கொண்டு செல்வதற்கு வேறு எந்தப் பாதையும் கிடையாது. இருக்கவும் முடியாது என்பது விளங்கும்”

(லெ. தே. கு. 19; 261—262).

7. யுத்த தந்திரமும் நடைமுறைத் தந்திரங்களும்

இந்த விஷயத்திலிருந்து ஆறு பிரச்சனைகளை எடுத்துக் கொள்கிறேன். அவையாவன:—

1. தொழிலாளி வர்க்கம் நடத்துகிற வர்க்கப் போராட்டத்தில் தலைமை வகிப்பதைப் பற்றிய விஞ்ஞான ரீதியான யுத்த தந்திரமும், நடைமுறைத் தந்திரங்களும்.
2. புரட்சியின் கட்டங்களும், யுத்த தந்திரமும்.
3. இயக்க வெள்ளம் பெருகுவதும் வடிவதும் போர்த் தந்திரங்களும்.
4. யுத்த தந்திரத்தின்பாற்பட்ட தலைமை.
5. நடைமுறைத் தந்திரத்தின்பாற்பட்ட தலைமை.
6. சீர்திருத்தப் போக்கும், புரட்சிப் போக்கும்.

யுத்த தந்திரமும், நடைமுறைத் தந்திரங்களும் தொழிலாளி வர்க்கம் நடத்துகிற வர்க்கப் போராட்டத்தில், தலைமை தாங்குவது பற்றிய விஞ்ஞானம்:

இரண்டாவது அகிலம் ஆதிக்கம் செலுத்திய காலம், அநேகமாக அமைதியான வளர்ச்சி நிலைமைகளில் தொழிலாளி வர்க்கப் படைகளை அமைத்து பயிற்சியளித்து வந்த காலமாகும். அந்தக் காலத்தில், பாராளுமன்ற

முறையே (Parliamentarism) வர்க்கப் போராட்டத்தின் பிரதான வடிவமாக கருதப்பட்டு வந்தது. வர்க்க மோதல்கள் புரட்சிப் போராட்டங்களுக்குத் தொழிலாளி வர்க்கத்தை ஆயத்தப்படுத்தல், தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தை நிறுவ வழி முறைகளைக் காணுதல்— இவை பற்றிய கேள்விகளே அந்தக் காலத்திய நிகழ்ச்சி நிரலில் இடம்பெற வேண்டியதில்லை எனத் தோன்றியது. தொழிலாளி வர்க்கப் படைகளை அமைக்கவும் பயிற்சி அளிக்கவும் எல்லா சட்டபூர்வமான வளர்ச்சி வழிகளையும் உபயோகப்படுத்துவது அன்றைய நிலைமைகளுக்கேற்ற வாறு தொழிலாளி வர்க்கம் ஒரு எதிர்க் கட்சியாக இருப்பதை (அன்று காணப்பட்ட நிலைமையில், இருந்து கொண்டே இருக்க வேண்டியிருப்பதை) அனுசரித்து பாராளுமன்ற முறையை உபயோகிப்பது; இந்தக் குறுகிய வட்டத்திற்குள் எல்லா வேலைகளும் குறுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. அத்தகைய ஒரு காலத்தில் — தொழிலாளி வர்க்கத்தின் கடமைகளைப்பற்றி அத்தகைய அபிப்பிராயம் குடிகொண்டிருந்த சமயத்தில், பிரிக்க முடியாதபடி முழுமையாக வகுத்த ஒரு யுத்த தந்திரமோ, அல்லது ஒழுங்காக விவரிக்கப்பட்ட, முறையான நடைமுறைத் தந்திரங்களோ இருந்திருக்க முடியாது. யுத்த தந்திரத்தைப் பற்றியும், நடைமுறைத் தந்திரங்களைப் பற்றியும் துண்டுத் துக்கடா கருத்துகள் இருந்தனவேயொழிய, யுத்த தந்திரம், நடைமுறைத் தந்திரங்கள் என்பவை நிர்ணயமாக, உருப்படியாக எதுவுமில்லை.

இரண்டாவது அகிலம் தன்னுடைய அழிவுக்குத்தானே வழிதேடிக் கொண்டதன் காரணம் பாராளுமன்ற முறையை போர்த்தந்திரமாக அது உபயோகப்படுத்தியது அல்ல; அந்தப் பாராளுமன்ற முறை என்ற போராட்ட வடிவத்தின் முக்கியத்துவத்தை மிகைப்படுத்தியதும், அவை ஒன்றே போராட்ட வடிவங்கள் என்றும் அவையன்றி வேறெதுவுமில்லை என்று நினைத்ததும் தான் ஆகும்.

மேலும் பகிரங்கமான புரட்சிப் போராட்டங்கள் வெடிக்கும் காலம் வந்தபோது, பாராளுமன்ற முறைக்கு அப்பாற்பட்ட வேறு போர் வடிவங்களில் போராட வேண்டியது என்ற பிரச்சனை முன் நின்றபோது, இரண்டாவது அகிலத்தைச் சேர்ந்த கட்சிகள் எதிரே நின்ற புதிய கடமைகளினின்று முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டன: புதியவிதமான கடமைகளை மேற்கொள்ள மறுத்து விட்டன.

அந்தக் காலத்திற்குப் பிறகுதான் — தொழிலாளி வர்க்கம் நேரடி நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட ஆரம்பித்த காலத்தில்தான் — தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சி நடக்க விருந்த காலத்திலேதான் — முதலாளி வர்க்கத்தை வீழ்த்துவது உடனடியாக கவனிக்க வேண்டிய காரியமாக ஆன சமயத்திலேதான் — தொழிலாளி வர்க்கத்திற்கு உதவிப்படைகளைத் திரட்டுவதென்பது (யுத்த தந்திரம்) மிக அவசர அவசியமான பிரச்சனையாக ஆனபோதுதான், பாராளுமன்ற முறையின்பாற்பட்டதும், அதற்கப்பாற்பட்டதுமான எல்லாவித போராட்ட வடிவங்களும், ஸ்தாபன வடிவங்களும் (நடைமுறைத் தந்திரங்கள்) வெளியாகி, நன்கு நிர்ணயமான காலத்தில்தான் — இந்தக் காலத்தில்தான் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் போராட்டத்திற்கான ஒரு முழுமையான யுத்த தந்திரமும், விவரமான நடைமுறைத் தந்திரங்களும் வகுக்க முடிந்தது. இந்தக் காலத்தில்தான் யுத்த தந்திரத்தைப் பற்றியும், நடைமுறைத் தந்திரங்களைப் பற்றியும் மார்க்சம், ஏங்கல்சும் கூறிச் சென்ற ஒளி நிறைந்த கருத்துக்களை இரண்டாவது அகிலத்தின் சந்தர்ப்பவாதிகளால் இருட்டடிப்பு செய்யப்பட்ட கருத்துக்களை — வெளின் வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவந்தார். ஆனால் மார்க்சு, ஏங்கல்சு போர்த்த தந்திரங்களைப் பற்றி வகுத்த கருத்துக்களை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வந்ததோடு வெளின் நின்றுகொள்ளவில்லை. அவர் அவற்றை மேலும் வளர்த்தார். தமது

புதிய கருத்துக்களையும், நிர்ணயிப்புகளையும் வரையறுத்து எல்லாக் கருத்துக்களையும் ஒன்றாக இணைத்து, தொழிலாளி வர்க்கம் நடத்துகிற வர்க்கப் போராட்டத்துக்குத் தலைமை வகிப்பதற்கான விதிகளாகவும், வழிகாட்டும் கோட்பாடுகளாகவும் அமைந்த ஒரு விஞ்ஞான முறையாக உருவாக்கினார். “செய்ய வேண்டியது என்ன?” “சமூக ஜனநாயகத்தின் இரு போர்த்த தந்திரங்கள்,” “ஏகாதிபத்தியம்” “அரசும் புரட்சியும்” “தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியும் துரோகிகாட்சியும்” “இடது சாரி கம்யூனிசம்” முதலான வெளின் எழுதிய புத்தகங்கள், மார்க்சியம் எனும் பொதுக்கருவூலத்தில் சேர்ப்பிக்கப்பட்ட விலை மதிக்கவொணாத செல்வங்களாக, புரட்சி ஆயுதக் கிடங்கில் புதிதாக நிரப்பியிருக்கும் ஆயுதங்களாக என்றென்றைக்கும் கருதி காப்பாற்றப்படும். வெளினியத்தின் யுத்த தந்திரமும், நடைமுறைத் தந்திரங்களும், தொழிலாளி வர்க்கத்தின் புரட்சிகரமான போராட்டத்திற்கு தலைமை வகிப்பது பற்றிய விஞ்ஞானமாக அமைந்துள்ளது.

2. புரட்சியின் கட்டங்களும், யுத்த தந்திரமும்

யுத்த தந்திரம் என்பது, புரட்சியில் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்தில் தொழிலாளி வர்க்கம் பிரதான தாக்குதலை எந்த திசையில் தொடுக்கவேண்டும் என்பதை நிச்சயிப்பதும் புரட்சி சக்திகளை (முதற்பட்ச இருப்புகளையும் இரண்டாம் பட்ச இருப்புகளையும் அதற்கு ஏற்றாற்போல் எப்படியெப்படி அமைத்து எங்கெங்கு நிறுத்துவது என்று விரிவாக திட்டம் வகுப்பதும் புரட்சியின் அந்த குறிப்பிட்ட கட்டம் பூர்த்தியாகும் வரையில் அந்த திட்டத்தை நிறைவேற்ற போராடுவது மேயாகும்.

நம் புரட்சி ஏற்கனவே இரண்டு கட்டங்களைக் கடந்து அக்டோபர் புரட்சிக்குப் பிறகு மூன்றாவது கட்டத்தில்

முழைந்து விட்டது. அதற்கு ஏற்றபடி நமது யுத்த தந்திரமும் மாறிற்று.

முதல் கட்டம்: 1903 விருந்து 1917 பிப்ரவரி வரையில். லட்சியம்: ஜனநாயகத்தை வீழ்த்துவதும் மத்தியகால எச்சங்களை அடியோடு ஒழிப்பதுமாகும்.

புரட்சியின் பிரதான சக்தி தொழிலாளி வர்க்கம் ஆகும். அவசர உதவி சக்தி (படை), விவசாயிகள். பிரதான தாக்குதல் திசை: விவசாயி மக்களை தன் பக்கம் இழுத்துக் கொண்டு ஜாரியத்துடன் சமரலம் செய்து கொள்வதன் மூலம் புரட்சியை முறியடிக்கவும் முயன்று வந்த மிதவாத — முடியரசு முதலாளிய வர்க்கத்தை மக்களிடமிருந்து தனிமைப்படுத்துவது. சக்திகளை எப்படி அமைத்து எங்கெங்கு நிறுத்துவது என்பது பற்றிய திட்டம்: விவசாயி மக்களுடன் தொழிலாளி வர்க்கம் கூட்டு அணியை அமைத்தல். “எதேச்சாதிகாரத்தின் எதிர்ப்பை பலாத்காரத்தைக் கொண்டு நசுக்கவும், முதலாளிய வர்க்கத்தின் ஊசலாட்டம் செயலற்று நிற்கும் படி செய்யவும், விவசாயி வர்க்கத்துடன் கூட்டு அணி அமைப்பதன் மூலம், ஜனநாயகப் புரட்சியை தொழிலாளி வர்க்கம் இறுதிவரை நடத்திச் செல்லவேண்டும்.” (லெ. தே. நூ. 8; 96)

இரண்டாவது கட்டம், 1917 மார்ச் முதல் 1917 அக்டோபர் வரையில் உள்ள காலமாகும். லட்சியம்: ரஷ்யாவில் ஏகாதிபத்தியத்தை வீழ்த்துவது; ஏகாதிபத்திய யுத்தத்திலிருந்து வெளியேறவது. புரட்சியின் பிரதான சக்தி: தொழிலாளி வர்க்கம். அவசர உதவி சக்தி: ஏழை விவசாயிகள். வேறு சாத்தியமாகக்கூடிய உதவி சக்திகள்: அண்டை அயல் நாடுகளின் தொழிலாளி வர்க்கம்; நீடித்த யுத்தமும் ஏகாதிபத்திய நெருக்கடியும் அனுகூலமான நிலை அம்சங்கள். பிரதான தாக்குதல் திசை: விவசாயி பாட்டாளி மக்களைத் தம் பக்கம் இழுத்துக்

கொண்டு ஏகாதிபத்தியத்துடன் சமரசம் செய்து கொள்வதன் மூலம் புரட்சியை நிறுத்தி முடித்துவிட முயற்சித்த சிறு முதலாளிய ஜனநாயகவாதிகளை (மென்ஷ்விக்கிகளையும், சோசலிசப் புரட்சிவாதிகளையும்) தனிமைப்படுத்துவது; சக்திகளை எப்படி அமைத்து எங்கெங்கு நிறுத்துவது என்பது பற்றிய திட்டம்; ஏழை விவசாயி மக்களுடன் தொழிலாளி வர்க்கம் கூட்டு அணி அமைத்தல்; “முதலாளிய வர்க்கத்தின் எதிர்ப்பை பலாத்காரத்தைக் கொண்டு நசுக்கவும், அதன் விஷயத்தில் உறுதியின்றி விவசாயிகளும், சிறுமுதலாளிகளும் ஊசலாடுவது பயனற்றுப் போகும்படி செய்வதும் அரைப் பாட்டாளிகளான மக்கட்பகுதிகளைத் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொள்வதன் மூலம், தொழிலாளி வர்க்கம் சோசலிசப் புரட்சியை நடத்தி முடிக்கவேண்டும்” (லெ. தே. நூ. 8; 96)

முன்றாவது கட்டம் அக்டோபர் புரட்சிக்குப் பிறகு ஆரம்பமாயிருக்கிறது. இதன் குறிக்கோள், தனி ஒரு நாட்டில் தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தை உறுதிப்படுத்துவது; மற்ற எல்லா நாடுகளிலும் ஏகாதிபத்தியத்தை வீழ்த்தி அந்நாட்டை ஒரு தளமாக உபயோகிப்பது. தற்போது அந்த ஒரு தனி நாட்டின் எல்லைக்கு அப்பாலும் புரட்சி பரவிக்கொண்டிருக்கிறது. உலகப் புரட்சி சகாப்தம் ஆரம்பமாகி விட்டது.

புரட்சியின் பிரதான சக்தி: தனி ஒரு நாட்டில் உள்ள தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம், மற்ற எல்லா நாடுகளிலும் உள்ள தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சி இயக்கம்.

பிரதான உதவி சக்திகள்: வளர்ச்சி பெற்றுள்ள நாடுகளில் உள்ள சிறு விவசாயிகள், பாட்டாளிகளாக ஆகியிருக்கும் ஏழைகள் முதலியவர்கள்; அடிமை நாடுகளிலும், சார்பு நாடுகளிலும் உள்ள தேச வீடுதலை இயக்கங்கள்.

பிரதான தாக்குதல் திசை : ஏகாதிபத்தியத்துடன் சமரசம் செய்து கொள்கிற கொள்கைக்கு முக்கிய தூண்களாக இருக்கும் குட்டி முதலாளிய ஜனநாயகவாதிகளையும், இரண்டாவது அகிலத்தின் கட்சிகளையும், தனிமைப்படுத்துவது. சக்திகளை எப்படி அமைத்து எங்கெங்கு நிறுத்துவது என்பது பற்றிய திட்டம்: குடியேற்ற நாடுகளிலும், சார்பு நாடுகளிலும் உள்ள விடுதலை இயக்கத்துடன் வளர்ச்சி பெற்ற நாடுகளில் நடக்கும் தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சி கூட்டு அணி அமைத்துக்கொள்வது.

புரட்சியின் பிரதான சக்திகளையும் உதவி சக்திகளையும் பற்றி கவனிப்பதே யுத்த தந்திரம். புரட்சி ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்தை விட்டு இன்னொரு கட்டத்திற்குத் தாண்டிச் செல்லும் வரையில் இது மாறுவதே இல்லை. அந்த குறிப்பிட்ட கட்டம் பூர்த்தியாகும் வரையில் மாறாமல் இருக்கிறது. புதிய கட்டம் ஆரம்பமானவுடன் மாறுகிறது.

3. இயக்க வெள்ளம் பெருகுவதும் வடிவதும், நடைமுறைத் தந்திரங்களும் :

நடைமுறைத் தந்திரங்கள் என்பவை, புரட்சியின் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்தைக் கடக்கிறபோது, இடைவழியில், இயக்கத்தின் வெள்ளம் பெருகுவதும், வடிவதும், புரட்சியின் அலை ஒங்குவதும், ஒய்வதுமான ஒப்பு நோக்கில் குறுகியகால கால கட்டத்தில் தொழிலாளி வர்க்கம் நடந்துகொள்ள வேண்டியதின் முறையை நிர்ணயிப்பது; பழைய போராட்ட வடிவங்களுக்கும், பழைய அமைப்பு வடிவங்களுக்கும் பதிலாக, புதிய போராட்ட வடிவங்களையும், புதிய அமைப்பு வடிவங்களையும் கையாள்வதன் மூலமாகவோ, பழைய முழக்கங்களுக்குப் பதிலாக புதிய முழக்கங்களை வெளியிடுவதன் மூலமாகவோ அன்றி பழையதும், புதியதுமான இந்த வடிவங்களை இணைப்பது முதலானவற்றின் மூலமாகவோ இந்த முறையை நடை

முறையில் பின்பற்றப் போராடுவது ஆகும். ஜாரியத்தை வீழ்த்தும் யுத்தத்தில் வெற்றி பெறுவது அல்லது முதலாளிய வர்க்கத்தை வீழ்த்தும் யுத்தத்தில் வெற்றி பெறுவது என்பதும் ஜாரியத்தையோ, அல்லது முதலாளிய வர்க்கத்தை யோ எதிர்த்து நடத்தும் யுத்தத்தை இறுதி முடிவுக்குக் கொண்டு செல்வது என்பதும் யுத்த தந்திரத்தின் குறியாக அமைகிறதென்றால், அதைவிட குறைந்த முக்கியத்துவம் பெற்ற குறிகளின்மீது நடைமுறைத் தந்திரங்கள் கவனம் செலுத்துகின்றன. ஏனெனில், யுத்தத்தை வெல்வது இங்கு குறியல்ல. புரட்சி ஏற்றம், இறக்கம் கொள்ளும் ஒரு குறிப்பான கால கட்டத்தின் பருண்மையான சந்தர்ப்பங்களுக்குத் தக்கவாறு மேற்கொள்ளப்படும் ஒரு குறிப்பிட்ட கைகலப்பில், ஒரு குறிப்பிட்ட போரில், ஒரு குறிப்பிட்ட இயக்கத்தில் அல்லது குறிப்பிட்ட நடவடிக்கையில் வெற்றி பெறுவதுதான் இங்கு இலக்காகும். நடைமுறைத் தந்திரங்கள் என்பவை யுத்த தந்திரத்தின் ஒரு பகுதியாகும்; யுத்த தந்திரத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டவை; அதற்கு உதவுபவையாகும்.

புரட்சி வெள்ளம் பெருகுவதையும், வடிவதையும் பொறுத்து நடைமுறைத் தந்திரங்கள் மாறுகின்றன. புரட்சியின் முதலாவது கட்டத்தில் (அதாவது, 1903-ம் ஆண்டிலிருந்து 1917-ம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் வரை) யுத்த தந்திரத் திட்டம் மாறாமலே இருந்தது. ஆனால் நடைமுறைத் தந்திரங்கள் அதே காலகட்டத்தில் பல தடவை மாறின. 1903 - 1905 வது ஆண்டு காலகட்டத்தில் முன்னேறித் தாக்கும் நடைமுறைத் தந்திரங்களைக் கட்சி கடைபிடித்தது. ஏனெனில், புரட்சி வெள்ளம் பெருகிக் கொண்டிருந்தது; இயக்கம் தீவிரமாகி மேல் நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது; இந்த யதார்த்தத்திற்குப் பொருத்தமாக நடைமுறைத் தந்திரம் இருக்க வேண்டியிருந்தது. புரட்சி வெள்ளம் பெருகி வருவதின் தேவைகளுக்குப் பொருத்தமானபடி போராட்ட வடிவங்

கள் புரட்சிகரமானவையாயின. உள்ளூர் அரசியல் வேலை நிறுத்தங்கள், அரசியல் ஆர்பாட்டங்கள், அரசியல் பொது வேலை நிறுத்தங்கள், மோ சட்டசபைப் புறக்கணிப்பு, ஆயுதமேந்திய மக்கள் எழுச்சி, புரட்சிகரமான போராட்ட முழக்கங்கள் இவைதான் அந்த காலகட்டத்தில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் பின்பற்றப்பட்ட போராட்ட வடிவங்கள் ஆகும். இந்த மாறுதல்களுக்குப் பொருத்தமாக, அப்போதுக்கப்போது, அமைப்பு வடிவங்களும் மாறின. ஆலைக் குழுக்கள் புரட்சிகரமான விவசாயிக் குழுக்கள், வேலை நிறுத்தக் குழுக்கள், தொழிலாளர் பிரதிநிதிகளுடைய சோவியத்துகள், அநேகமாக பகிரங்கமாக வேலை செய்த தொழிலாளி வர்க்கக் கட்சி—இவைதான் அந்தக் காலகட்டத்தில் அமைந்த அமைப்பு வடிவங்கள்.

1907-இலிருந்து 1912 வரையில், பின்வாங்கும் நடைமுறைத் தந்திரத்தைக் கைகொள்ளவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் கட்சிக்கு ஏற்பட்டது. ஏனெனில், அப்போது புரட்சி இயக்கம் ஓய்ந்திருந்தது. புரட்சி வெள்ளம் வடிந்து கொண்டிருந்தது. இந்த யதார்த்தத்தை நடைமுறைத் தந்திரம் கண்டிப்பாக கவனித்தே ஆகவேண்டியிருந்தது. இதற்கு ஏற்ப, போராட்ட வடிவங்களும், அமைப்பு வடிவங்களும் மாறின; மோ சட்டசபைப் புறக்கணிப்பு கைவிடப்பட்டது; சட்டசபையில் கலந்து கொள்ளப்பட்டது. சட்டசபைக்கு வெளியே நேரடியாக, புரட்சிகரமாக, போராடுவதற்கு பதிலாக சட்டசபையில் பிரசங்கமாரி பொழிந்து வேலைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அரசியல் பொது வேலை நிறுத்தங்களுக்குப் பதில் பொருளாதார கோரிக்கைகள் சம்பந்தமான சிறு வேலை நிறுத்தங்கள் நடந்தன. அல்லது ஒரு நடவடிக்கையும் இல்லாமல் பல இடங்களில் வேகம் குன்றியிருந்தது. கட்சி தலைமறைவாகச் செல்ல நேர்ந்தது. புரட்சிகரமான மக்கள் திரள் அமைப்புகள் எல்லாம் போய் கலைக் கழகங்களும், கல்விக் கழகங்களும்.

கூட்டுறவு சங்கங்களும், இன்ஷூரன்ஸ் சங்கங்களும் இது போல வேறு பல சட்டபூர்வமான அமைப்புகள் அவற்றிற்குப் பதிலாக அமைந்தன. இதையேதான் புரட்சியின் இரண்டாவது, மூன்றாவது கட்டங்களைப்பற்றியும் கூற வேண்டும். இந்த ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் யுத்த தந்திரத்திட்டங்கள் (Strategical) மாறாமல் இருந்தபோது நடைமுறை தந்திரங்கள் பல முறை மாறின.

தொழிலாளி வர்க்கத்தின் போராட்ட வடிவங்களையும் அமைப்பு வடிவங்களையும் அவற்றில் உண்டாகும் மாறுதல்களையும், அவற்றின் இணைப்புகளையும் பற்றியது நடைமுறைத் தந்திரங்கள் ஆகும். புரட்சியின் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்தில், புரட்சி வெள்ளத்தின் எழுச்சிக்கும் தணிவிற்கும் தக்கபடி பலதடவை அது மாறக்கூடும்.

4. யுத்த தந்திர ரீதியான தலைமை :

புரட்சியின் உதவி சக்திகள் இரண்டுவிதமாக இருக்கக்கூடும். ஒன்று நேர்முகமானவை; மற்றொன்று மறைமுகமானவை.

நேர்முகமானவை : (1) உள்நாட்டில் உள்ள விவசாயி வர்க்கம்; அதோடு பொதுவாக இடைத்தட்டிலுள்ள மக்கள் பகுதி. (2) அண்டை அயல் நாடுகளில் உள்ள தொழிலாளி வர்க்கம். (3) குடியேற்ற நாடுகளிலும், சார்பு நாடுகளிலும் உள்ள புரட்சி இயக்கம். (4) தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தின் பலம் குன்றாதிருக்கும்போதே இன்னும் அதிக பலத்தைத் திரட்ட அவகாசம் பெறும் பொருட்டு, வலுவள்ள எதிரிக்கு சிறிது விட்டுக்கொடுத்துத் தூர நிறுத்துவதற்காக, தற்காலிகமாக தொழிலாளி வர்க்கம் இழக்கக்கூடும்.

மறைமுகமானவை : (1) உள்நாட்டில் தொழிலாளி வர்க்கமல்லாத பிற வர்க்கங்களுக்குள் உள்ள முரண்பாடுகளும், சச்சரவுகளும்—இவற்றைத் தொழிலாளி வர்க்கம்

தன் உதவி சக்திகளின் பலத்தைப் பெருக்கிக்கொள்ளவும் எதிரியை பலவீனப்படுத்தவும் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியும். (2) தொழிலாளி வர்க்க அரசுக்கு விரோதமான அந்நிய முதலாளிய அரசுகளுக்கிடையில் உண்டாகும் முரண்பாடுகளும், சச்சரவுகளும் யுத்தங்களும் (உதாரணமாக, ஏகாதிபத்திய யுத்தம்)—இவற்றை மேலேறித் தாக்குதல் தொடுப்பதற்க்கோ அல்லது நிர்ப்பந்தத்தினால் பின்வாங்கும்போது தந்திரோபாயமாக உபயோகிக்கவும் தொழிலாளி வர்க்கம் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

நேர்முகமான உதவி சக்திகளின் முக்கியத்துவம் எல்லோருக்கும் தெரியும். விரிவாக விளக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. மறைமுகமான உதவி சக்திகளைப்பற்றி சில சமயம் பலருக்கு முக்கியத்துவம் புலப்படாமல் போகக்கூடும். ஆகவே, சில சமயம் அவை புரட்சியின் முன்னேற்றத்திற்குப் பிரதான முக்கியத்துவமுடையவையாக இருக்கின்றன என்பதை குறிப்பிட வேண்டியிருக்கிறது. உதாரணமாக, முதல் புரட்சியின் போதும், அதன் பிறகும் குட்டி முதலாளிய ஜனநாயக வாதிகளுக்கும் (சோசலிசப் புரட்சி வாதிகள்), மிதவாத — முடியரசு — முதலாளிகளுக்கும் சட்டபூர்வ ஜனநாயகவாதிகளுக்கும் இடையே சச்சரவு வலுத்தது. இது எவ்வளவு மகத்தான முக்கியத்துவமுடைய தென்பதை யாராலும் மறுக்க முடியாது. இது முதலாளிய வர்க்க செல்வாக்கிலிருந்து விவசாயிகளை மீட்கப் பேருதவி செய்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை. அதேபோல் அக்டோபர் புரட்சி காலத்தில் பிரதான ஏகாதிபத்தியக் குழுக்கள் தங்களுக்குள் நாசகரமான யுத்தத்தை நடத்தி வந்தன. இதன் மகத்தான முக்கியத்துவத்தையும் யாராலும் மறுக்க முடியாது. இதன் காரணமாய், இளம் சோவியத் ஆட்சிக்கு எதிராக அவர்களால் படைகளைத் திரட்டி அனுப்பி முழு கவனத்தையும் செலுத்த முடியவில்லை. இந்தக் காரணத்தால்தான் தொழிலாளி வர்க்கத்திற்குத் தன் சக்திகளை உருவாக்கவும், தன் ஆட்சியை

நிலைப்படுத்தவும், கோல்சாக், டெனிகின் கலகங்களை நசுக்கத் தயாரிப்புகளைச் செய்யவும் முடிந்தது. ஏகாதிபத்தியக் குழுக்களிடையேயுள்ள முரண்பாடுகள் மென்மேலும் முற்றிவரும் இக்காலத்தில், அவர்களிடையே யுத்தம் மூள்வதென்பது தவிர்க்க முடியாது என்ற நிலை ஏற்பட்டுவரும் இக்காலத்தில், மேற் சொன்ன மறைமுக உதவி சக்திகளின் முக்கியத்துவம் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு முன்னிருந்ததைவிட அதிகமாகும் என்று கணக்கிடுவெடுக்கப்பட வேண்டும்.

இந்த உதவி சக்திகள் அனைத்தையும், புரட்சியின் அந்தந்த குறிப்பிட்ட கட்டத்தில், அந்த கட்டத்தின் பிரதான லட்சியத்தை சாதிப்பதற்காக, சரியானபடி உபயோகப்படுத்துவதே யுத்தத்திற்கு ரீதியான தலைமையின் கடமை.

உதவி சக்திகளை சரியானபடி உபயோகப்படுத்துவது என்பதற்கு என்ன அர்த்தம்?

அப்படி என்றால், சில அவசியமான நிபந்தனைகளைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டும் என்று அர்த்தம். அந்த நிபந்தனைகளில் கீழே தரப்படும் சில, முக்கியமானவையாக கருதப்படவேண்டும்: —

முதல் நிபந்தனை: புரட்சி ஏற்கனவே பக்குவப்பட்டு விட்டபோது, தாக்குதல் முழு வேகத்தில் நடந்து கொண்டிருக்கிறபோது, ஆயுதமேந்திய மக்கள் புரட்சி எழுச்சி இராணுவவீரர்கள் குழுக்கள் கதவைத் தட்டும் நேரத்தில், முன்னணிப் படைக்கு பின்னால் நெருக்கமாக உதவி சக்திகளைக் கொண்டுவந்து நிறுத்துவது வெற்றிக்கு தேவையான முன் நிபந்தனை ஆகும் சமயத்தில், எதிரியின் உயிர் நாடியான இடத்தில், தாக்குதலின் விதி தீர்மானிக்கப்படும் தருணத்தில், புரட்சியின் பிரதான சக்திகளைக் குவிக்க வேண்டும். இப்படி உதவி சக்திகளைப் பயன்படுத்தும்

முறைக்கு 1917 ஏப்ரலிலிருந்து அக்டோபர் வரையில் கட்சி கையாண்ட யுத்த தந்திரம் சிறந்த உதாரணமாகும். அந்த சமயத்தில் எதிரியின் மிகவும் முக்கியமான உயிர் நாடி, யுத்தமே என்பதில் சந்தேகமில்லை. இந்த உயிர் நாடிப் பிரச்சனையே அடிப்படையான பிரச்சனையாகக் கொண்டு, இதன் பேரிலேயே மற்ற மக்களைத் தொழிலாளி வர்க்க முன்னணிப் படைக்கு ஆதரவாக கட்சி திரட்டிற்று என்பதிலும் சந்தேகமில்லை. ஆர்ப்பாட்டங்கள், ஊர்வலங்கள், கலைப்புகள் மூலம் தெரு நடவடிக்கைகளில் முன்னணிப் படைக்குத் (தொழிலாளி வர்க்கத்திற்கு) புரட்சிகரமான பயிற்சியை அளித்துக் கொண்டிருந்தபோதே, போர் முனையில் இராணுவவீரர்கள் குழுக்கள் மூலமும் உதவிப் படைகளை முன்னணிப் படைக்கு ஆதரவாகக் கொண்டு வருவதே அந்த சமயத்தில் கட்சியின் யுத்த தந்திரமாக இருந்தது. அதன்படி உதவிப்படைகள் சரியானபடி உபயோகப்படுத்தப்பட்டன என்பதை புரட்சியின் விளைவு காட்டுகிறது.

உதவி சக்திகளை யுத்த தந்திரத்துக்கு ஏற்றவாறு பயன்படுத்துவது பற்றி, ஆயுதமேந்திய எழுச்சியைக் குறித்து மார்க்சம் ஏங்கல்கம் கூறிச் சென்ற ஆராய்ச்சி முடிவுகளை விளக்கிக் கூறுகிறபோது, லெனின் சொல்வ தாவது:

1. ஆயுத எழுச்சியுடன் எப்போதும் விளையாடக் கூடாது. ஆனால் அதை ஆரம்பித்தவுடன், அதன் முடிவை எட்டும்வரை உறுதியுடன் இருக்க வேண்டும்.

2. தீர்க்கமான முனையில், தீர்க்கமான தருணத்தில் எதிரியின் ஆற்றலைவிட உனது ஆற்றலை அதிகமாகக் குவித்துக் கொள். அவ்வாறில்லாவிட்டால், தயாரிப்பு நிலையிலும் அமைப்பு நிலையிலும் பலம் வாய்ந்தவனான எதிரி, ஆயுத எழுச்சியாளர்களை நசுக்கி விடுவான்.

3. ஆயுத எழுச்சி தொடங்கியவுடனேயே, மகத் தான திட உறுதியுடன் செயல்படு; சகல சக்திகளையும் பயன்படுத்தி தவறாமல் தாக்குதல் முயையைக் கையாள்; ஆயுத எழுச்சியில் தற்காப்பு முறை என்பது இறப்பதற்குச் சமமாகும்.

4. எதிரி எதிர்பாராது இருக்கும்போது அவனைத் திகைப்பிலாழ்த்து; அவனது சக்திகள் சிதறிக் கிடக்கும் நேரத்தைச் சரியாகப் பயன்படுத்து.

5. ஒவ்வொரு நாளும் வெற்றிக்கான முயற்சி செய்ந்து கொண்டே இரு; அது மிகச் சிறிய வெற்றியாக இருப்பினும் அதற்கு முயற்சி செய் (எழுச்சி ஒரு நகரத்தில் இருப்பின், ஒவ்வொரு மணி நேரத்திலும் வெற்றி கான முயற்சி செய்) (லெ தே. நா. 21: 319-20)

இரண்டாவது நிபந்தனை : முன்னணிப் படை இறுதி வரை போராட தயாராகிவிட்டதென்று தெளிவாகத் தெரிகிறபோது, முன்னணிப் படைக்கு முழு ஆதரவு கொடுக்க உதவிப் படைகள் தயாராக இருக்கின்றன என்பது நன்கு தெரிகிறபோது, எதிரியின் வரிசையில் அதிக பட்சமான திகில் தலை விரித்தாடுகிறது என்பது நன்கு தெரிகிறபோது, நெருக்கடி உச்சியை எட்டிவிட்டபோது— இப்படிப்பட்ட சமயம் பார்த்து பிரதான தாக்குதலைத் தொடுக்கும் திருணத்தை, ஆயுதமேந்திய மக்கள் எழுச்சியை ஆரம்பிக்கவேண்டிய தருணத்தை நிச்சயிக்க வேண்டும்.

லெனின் கூறுகிறார் :

“விதியை நிர்ணயிக்கும் முடிவான போர் துவக்கு வதற்கு பூர்ணமாக பக்குவமாகிவிட்டது என எப் போது கருதலாம் என்றால், ‘நமக்கு விரோதமாக யுள்ள எல்லா வர்க்க சக்திகளும் போதுமான அளவுக்கு சிக்கலில் மாட்டிக்கொண்ட சமயத்தில்,

தங்களுக்குள் சச்சரவுகளை போதுமான அளவுக்கு பெருக்கிக் கொண்டு, தமக்குள் முட்டி மோதிச் கொண்டிருக்கிற சமயத்தில், தமது சக்திக்கு மிஞ்சிய ஒரு போராட்டத்தில், ஈடுபட்டு போதுமான அளவுக்கு தம்மைப் பலவீனப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில்”, “ஊசாலாடுகிற, இரு மனதுடன தள்ளாடுகிற, நிலை தடுமாகிற, இடைத்தட்டு நபர்கள்—அதாவது, முதலாளிய வர்க்கம் என்பதுபோக குறிப்பாகவுள்ள குட்டி முதலாளிகளும், குட்டி முதலாளிய ஜனநாயக வாதிகளும் மக்கள்முன் போதிய அளவுக்கு தம்மைத் தாமே அம்பலப்படுத்திக் கொண்ட சமயத்தில், செயற்பாட்டில் தங்களுடைய கையலாகாதனத்தையும், சூனியத்தையும் காட்டிக் கொண்டு மக்களின் அவமதிப்பை போதிய அளவுக்கு தேடிச் கொண்டுள்ள சமயத்தில்”, முதலாளிய வர்க்கத்தை எதிர்த்து மிகுந்த திட சங்கற்பத்துடன் கூடிய உச்சியையெட்டிய தைரியத்துடன் கூடிய, புரட்சிகரமான நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு ஆதரவாக தொழிலாளி வர்க்கத்தினிடையே வெகு ஜன ரீதியில் உணர்ச்சி பெருக்கெடுத்து தீவிரமாக வளர ஆரம்பிக்கும் சமயத்தில் அப்பொழுதுதான் புரட்சி பக்குவமாகி விட்டது என்பது நிச்சயம். அப்பொழுதுதான், மேலே குறிப்பிட்ட எல்லா நிபந்தனைகளையும் பிசகின்றி அளந்து மதிப்பெடுத்திருந்தால், தருணத்தை சரியாக பொறுக்கி நிர்ணயித்திருந்தால், வெற்றி நமதே என்பது உறுதியாகி விடும்.” (லெ. தே. நூ. 25; 229)

இத்தகைய யுத்த தந்திரத்துக்கு அக்டோபர் ஆயுத மேந்திய மக்கள் எழுச்சி நடத்தப்பட்ட விதத்தைச் சிறந்த உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

இந்த நிபந்தனையைக் கவனித்து நடக்கத் தவறினால், “வேகம் குன்றல்” என்ற அபாயகரமான தவறுக்கு ஆளாக நேரிடும். இந்தத் தவறு நேரிடும்போது, கட்சி இயக்கத்தை விட்டு வெகுதூரம் பின்தங்கி விட்டோ, அல்லது இயக்கத்தைப் பின்னால் விட்டுவிட்டு வெகுதூரம் முன்னால் ஓடியோ, தோல்வி என்னும் ஆயுதத்தை சம்பாதித்துக் கொள்கிறது. “வேகம் குன்ற” லுக்கு ஒரு உதாரணமாக— மக்கள் புரட்சிக்கான தருணத்தை எப்படி, தவறாக, நிச்சயிக்கக் கூடாது என்பதற்கு ஒரு உதாரணமாக—1917 செப்டம்பர் மாதத்தில், நம் தோழர்களில் ஒரு பகுதியினர் செய்த முயற்சியைக் கூறலாம். சோவியத்துகள் இன்னும் தயங்கிக் கொண்டிருந்த போது, போர் முனையில் இராணுவங்கள் அப்படியா, இப்படியா என்று தீர்மானிக்காமல் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த போது, முன்னணிப் படைக்கு முழு ஆதரவு கொடுக்கக் கூடிய அளவுக்கு உதவிப் படைகள் இன்னும் திரட்டி இழுக்கப்படாத போது, “ஜனநாயக மகாநாட்டு”ப் பிரதிநிதிகளைக் கைது செய்வதன் மூலம், புரட்சியை ஆரம்பிக்க நம் தோழர்களில் ஒரு பகுதியினர் முயற்சித்தனர்.

முன்றாவது நிபந்தனை : குறியை நோக்கிப் போகும் பாதையில், என்னென்ன கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டாலும் எப்படிப்பட்ட சிக்கல்கள் தோன்றினாலும் நிச்சயித்த வழியை விட்டு விலகாமல் நேராகச் செல்ல வேண்டும். போராட்டத்தின் பிரதான குறியை முன்னணிப்படை கவனத்திலிருந்து இழந்து விடாமல் இருப்பதற்காகவும் அந்தக் குறியை நோக்கி நடக்கிறபோது மக்கள் பாதையை விட்டு விலகிப்போகாமல் இருப்பதற்காகவும், முன்னணிப் படைக்கு ஆதரவாகத் திரள முயற்சிக்கும்போது வழி தவறிப் போகாமல் இருப்பதற்காகவும் இது அவசியப்படுகிறது. இந்த நிபந்தனையை கடைபிடிக்க தவறினால், “வழி இழத்தல்” என்ற அபாயகரமான தவறுக்கு ஆளாக நேரிடும். இந்த தவறு எப்படிப்பட்டதென்பது மாலுமி!

களுக்கு நன்கு தெரியும். இந்த "வழி இழந்தலுக்கு" உதாரணமாக, ஜனநாயக மாநாடு முடிந்தவுடன் பூர்வாங்க பார்லிமெண்டில் (Pre - Parliament) கலந்து கொள்வதென்று நம்கட்சி தவறாகத் தீர்மானித்ததைக் கூறலாம். பூவாங்க பார்லிமெண்ட் என்பது சோவியத்து களுக்கே அதிகாரம் என்ற பாதையை விட்டு, முதலாளி வர்க்கச் சட்டசபை முறை (Bourgeois Parliamentarism) என்ற பாதையில் மக்களைத் திருப்பிவிட முதலாளி வர்க்கம் கையாண்ட தந்திரமாகும் என்பதை ஒரு கணத்துக்குக் கட்சி மறந்தது போலிருந்தது; அத்தகைய சட்டசபையில் கலந்து கொள்வது, அன்று "எல்லா அதிகாரமும் சோவியத்துகளுக்கே" என்கிற முழுக்கத்தின் கீழ் புரட்சிகரமான போராட்டத்தை நடத்திவந்த தொழிலாளிகளையும் விவசாயிகளையும் குழப்பத்திலாழ்த்துவதில் கொண்டு போய் முடியும் என்பதையும் கட்சி அந்த ஒரு கணத்திற்கு மறந்தது போலிருந்தது. பூர்வாங்க சட்டசபையிலிருந்து போல்ஷெவிக்குகள் வெளியேறியதன் மூலம் இந்தத் தவறு திருத்தப்பட்டது.

நான்காவது நிபந்தனை : எதிரி பலம் படைத்திருக்கிற போதும், நாம் பின்வாங்குவது தவிர்க்க முடியாததாகும் போதும் விரோதி நம்மைத் தாக்கிப் போருக்கு இழுக்கையில் நிர்ப்பந்த வசப்பட்டு எதிர்த்து நிற்பது நமக்கு தீங்கு விளைவிக்கும் என்றிருக்கும் போதும், ஒரு குறிப்பிட்ட எதிரெதிரான சக்திகளின் அணிசேர்க்கை நிலையில் முன்னணிப் படைமீது தாக்குதல் விழாது தடுத்துக் கொண்டு உதவிப் படைகளும் சிதறாது பாதுகாக்கவும் பின்வாங்குவது ஒன்றுதான் வழி என்று ஏற்படுகிற போதும், சரிவர பின்வாங்குவது உதவிப் படைகளை தந்திரோபாயமாக உபயோகிப்பது ஆகும்.

லெனின் கூறுகிறார் :

"புரட்சிக் கட்சிகள் தங்கள் கல்வியை பரிபூரணமானதாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

எப்படித் தாக்குவதென்று அவை கற்றுக்கொண்டு விட்டன. இப்போது இந்த ஞானத்தோடு, எப்படி சரிவர பின்வாங்குவதென்ற ஞானத்தையும் அவை சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதை உணரவேண்டும். எப்படித் தாக்குவது, எப்படி சரிவர பின்வாங்குவது என்ற இரண்டையும் கற்றுத் தேறாதவரையில் வெற்றி சாத்தியமில்லை என்பதை அவை உணரவேண்டும்— புரட்சி வர்க்கத்திற்கு இது கடுமையான தனது சொந்த அனுபவத்தின் மூலம் உணரும்படி கற்றுக் கொடுக்கப்படுகிறது." (லெ. தே. நூ. 25; 177)

இந்த யுத்த தந்திரத்தின் இலக்கு அவகாசம் பெறுவது; எதிரியைச் சோர்வடையச் செய்வது; பின்னொரு சமயத்தில் மேலேறித் தாக்கும் நடவடிக்கையை மேற்கொள்ளும் பொருட்டு படைகளைத் திரட்டுவது என்பவையாகும்.

இந்த யுத்த தந்திரத்துக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக பிரஸ்ட்லிடோவ்ஸ்க் உடன்படிக்கையைக் கருதலாம். அது அவகாசம் பெற கட்சிக்கு உதவிற்று! ஏகாதிபத்திய முகாமில் நடந்த சண்டையை தனக்கு அனுசூலமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள உதவிற்று; எதிரிப் படைகளைச் சோர்வடையச் செய்ய உதவிற்று; விவசாயி மக்களின் ஆதரவை இழக்காமல் பாதுகாக்க உதவிற்று; கோலிசாக், டெனிகின் முதலியவர்களை எதிர்த்துப் படைகளைத் திரட்டுவதற்கு உதவிற்று.

அந்த நேரத்தில் லெனின் கூறினார் :

"தனியாக சமாதான உடன்படிக்கை செய்து கொள்வதன் மூலம், தற்சமயம் முடிந்த அளவுக்கு நாம் நமக்கு விரோதமான இரண்டு ஏகாதிபத்தியக் குழுக்களிடமிருந்தும் நமது கைகளை விடுவித்துக் கொள்கிறோம். அவர்களுக்கிடையில் பரஸ்பரமுள்ள விரோதத்தையும், சண்டையையும்

நமக்கு அனுகூலமாக்கிக் கொள்கிறோம். இரு குழுக்களும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து நம்மைத் தாக்க முடியாதவாறு தடுக்கிறது அவர்களிடையில் பரஸ்பரமுள்ள விரோதம். மேலும், ஒரு குறிப்பிட்ட காலம்வரையில், சோசலிசப் புரட்சியை ஸ்திரீப்படுத்தவும், முன்னேறவும் இதனால் நமக்கு வில்லங்கமில்லாத வாய்ப்புக் கிடைக்கிறது.

(லெ. தே. நூ. 22; 198)

பிரஸ்ட்-லிட்டோவ்ஸ்க் உடன்படிக்கையில் கையொப்பமிட்டு மூன்று வருடங்கள் கழிந்த பிறகு லெனின் கூறினார்:

“பிரஸ்ட் சமாதான உடன்படிக்கையில் நாம் கொடுத்த சலுகை சர்வதேச ஏகாதிபத்தியத்தின் படைகளைப் பிளந்து எறிந்து நம்மை பலப்படுத்திய ஒரு சலுகையே என்பதைப் படு முட்டாள்கூட இப்போது தெரிந்து கொள்வான்.”

(லெ. தே. நூ. 27; 7)

இவைதான், சரியான யுத்த தந்திர தலைமைக்கு உத்திரவாதமளிக்கக்கூடிய முக்கிய நிபந்தனைகள்.

5. நடைமுறைத் தந்திர தலைமை : நடைமுறைத் தந்திர தலைமை என்பது, யுத்தத் தந்திர தலைமையின் ஒரு பகுதியாகும். யுத்த தந்திரத் தலைமையின் தேவைகளையும், வேலைகளையும் பூர்த்தி செய்யக்கூடியவாறு அதற்கு மேற்படுத்தப்பட்டதான ஒரு பகுதியாகும். தொழிலாளி வர்க்கத்தின் சகல விதமான போராட்ட வடிவங்களையும், அமைப்பு வடிவங்களையும் கற்றறிந்து தேர்ச்சி பெறுவது; சக்திகளின் குறிப்பிட்ட ஒரு உறவு நிலையில் யுத்த தந்திர வெற்றிக்கு அடிகோலுவதற்கு அவசியமான அதிபட்ச பலன்கள் கிட்டும் வண்ணம் அவற்றை சரியானபடி உபயோகப்படுத்துவது — ஆகியவையே போர்த் தந்திர தலைமையின் வேலை.

தொழிலாளி வர்க்கத்தின் சகலவிதமான போராட்ட வடிவங்களையும், அமைப்பு வடிவங்களையும் சரியானபடி பயன்படுத்துதல் என்பதற்கு என்ன அர்த்தம்?

அப்படி என்றால், அவசியமான சில நிபந்தனைகளை நிறைவு செய்யவேண்டும் என்று அர்த்தம். அவற்றில் கீழ்க் கண்டவை முக்கியமானவையாகக் கருதப்பட வேண்டும்:—

முதல் நிபந்தனை : குறிப்பிட்ட ஒரு சமயத்தில் புரட்சி ஓங்குகிறபோது அல்லது ஓங்கிறபோது நிலவுகிற நிலைமைக்கு மிகவும் உகந்ததாக இருக்கக்கூடிய போராட்ட வடிவங்களையும், அமைப்பு வடிவங்களையும்—புரட்சி மனோபாவம் கொள்ளும்படி செய்து லட்சக்கணக்கான மக்களைப்புரட்சி முனைக்குக் கொண்டு வரவும், கொண்டு வந்து அணிவகுத்திடவும், எவை உதவக்கூடுமோ, அந்த போராட்ட வடிவங்களையும், அமைப்பு வடிவங்களையும்—பிரதானமாக முன்னணிக்குக் கொண்டுவர வேண்டும்.

பழைய சமுதாய அமைப்பை நீடித்துப் பாதுகாத்து வைக்க முடியாது என்றும், அதன் வீழ்ச்சி தவிர்க்க முடியாது என்றும் முன்னணிப் படை உணர்ந்தால் போதும் என்பதல்ல இங்கு கவனிக்க வேண்டிய விஷயம். பழைய சமூகத்தின் வீழ்ச்சி தவிர்க்க முடியாது என்பதை—மக்கள் கோடனு கோடி மக்கள் உணரவேண்டும். மக்கள் முன்னணிப் படையை ஆதரிக்கத் தயார் என்றும் காட்ட வேண்டும்—இதுதான் கவனிக்க வேண்டிய விஷயம். ஆனால் மக்கள் இதைத் தங்கள் சொந்த அனுபவத்தைக் கொண்டு மட்டுமே உணர முடியும். தங்கள் சொந்த அனுபவத்தைக் கொண்டு, பழைய ஆட்சியின் வீழ்ச்சி தவிர்க்க முடியாதது என்று மக்கள் உணரும்படி செய்வதே முன் நிற்கும் வேலை; வெளியிடப்படும் புரட்சிகரமான முழக்கங்கள் சரியானவை என்பதை மக்கள் தங்களுடைய சொந்த அனுபவத்தின் மூலம் எளிதாக உணருவதற்கு

எப்படிப்பட்ட போராட்ட முறைகளும், அமைப்பு வடிவங்களும் உதவக்கூடுமோ, அப்படிப்பட்டவற்றை முன் வைக்க வேண்டியதே முன்னுள்ள வேலை.

சட்டசபையை (மோ) நம்புவது வியர்த்தம் என்றும் சட்டபூர்வஜனநாயகவாதிகளின் வாக்குறுதிகள் அனைத்தும் வெறும் ஏமாற்றுப் பேச்சு என்றும், ஜாரியத்துடன் சமரசம் செய்து கொள்ளவே முடியாது என்றும், தொழிலாளி வர்க்கமும், விவசாயி மக்களும் கூட்டணி வகுக்க வேண்டியது தவிர்க்க முடியாதது என்றும், மக்கள் தங்களுடைய சொந்த அனுபவத்தைக் கொண்டு புரிந்து கொள்வதை கவனமாக்கும் பொருட்டு, சட்டசபை வேலைகளில் கலந்து கொள்வதென்றும், சட்டசபை வேலையைச் செய்வதற்குத் தனது சக்திகளைத் திரட்டிக் குவிப்பதென்றும், போராட்டத்துக்கு இந்த வேலையை அடிப்படையாகக் கொள்வதென்றும், அந்த சமயத்தில் கட்சி தீர்மானிக்காமல் இருந்திருந்தால், தொழிலாளி வர்க்கத்தைவிட்டு முன்னணிப்படை துண்டிக்கப்பட்டிருக்கும்; மக்களிடமிருந்து தொடர்பு இழந்து தொழிலாளி வர்க்கம் நின்றிருக்கும்; சட்டசபை இருந்த காலத்தில் மக்கள் தமது அனுபவத்தைப் பெறாது இருந்திருப்பார்களேயானால், சட்ட பூர்வ ஜனநாயகவாதிகளை அம்பலப்படுத்தியிருக்கவோ, புரட்சிக்குத் தொழிலாளி வர்க்கத்தலைமையை ஏற்படுத்தியிருக்கவோ முடியாது.

“ஆட்ஜோவிஸ்ட்” (Otzovist) போர்த் தந்திரத்தின் அபாயம் என்னவென்றால், அது முன்னணிப்படையை லட்சக் கணக்கான உதவிப்படையினருந்து துண்டிக்க முயற்சித்தது,

மென்ஷ்விக்குகளும், சோசலிசப் புரட்சிவாதிகளும் இன்னும் மக்களிடையில், யுத்தத்தையும் ஏகாதிபத்தியத்தையும் ஆதரித்து அதற்கு வக்காலத்து வாங்குகிறவர்கள் என்று தங்களைத் தாங்களே அம்பலப்படுத்திக்

கொள்ளாத போது, சமாதானத்தைப் பற்றியோ நிலத்தைப் பற்றியோ, சுதந்திரத்தைப் பற்றியோ மென்ஷ்விக்குகளும், சோசலிசப் புரட்சி வாதிகளும், பேசும் பேச்சுக்களின் ஏமாற்றும் தன்மையை மக்கள் சொந்த அனுபவத்தின் மூலம் இன்னும் தெரிந்து கொள்ளாதபோது, 1917 ஏப்ரல் மாதத்தில் புரட்சியை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று “இடது” பொதுவுடைமையர்கள் கூச்சல் போட்டனர். அவர்கள் பேச்சைத் தொழிலாளி வர்க்கம் கேட்டிருந்தால், அத்தகைய நிலைமையில், கட்சித் தொழிலாளி வர்க்கத்தைவிட்டு அறுபட்டுப் போயிருக்கும்; தொழிலாளி வர்க்கம் லட்சக்கணக்கான விவசாயிகளிடையிலும், இராணுவ வீரர்களிடையிலும் செல்வாக்கிழந்திருக்கும். கெரன்சி காலத்தில் அவர்கள் அப்படிப்பட்ட அனுபவம் பெறவில்லை என்றால், மென்ஷ்விக்குகளும், சோசலிசப் புரட்சிவாதிகளும் தனிமைப்படுத்தப் பட்டிருக்க மாட்டார்கள்; தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தை உருவாக்கியிருக்க முடியாது. ஆகவே, அப்போது குட்டி முதலாளியக் சோவியத்துகளில் பகிரங்கப் போராட்டத்தை நடத்துவது, என்ற போர்த் தந்திரமே சரியான ஒரே போர்த்தந்திரம்.

“இடது” பொதுவுடைமையர்களுடைய போர்த் தந்திரத்தின் அபாயம் என்னவென்றால், அது தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சிக்குத் தலைவனாக விளங்கிய கட்சியை, காலூன்றி நிற்கவும் இடமில்லாத, விரலிவிட்டு எண்ணத்திக்க சில காரிய குணியமான சதிகாரர்களின் குழுவாக மாற்றுவதற்கு முயற்சித்தது.

லெனின் சொல்கிறார் :

“முன்னணிப் படையை மட்டும் கொண்டு வெற்றியடைய முடியாது. வர்க்கம் பூராவும், மக்களில் பெரும்பாலோர் முன்னணிப் படையை நேரடியாக ஆதரிக்கத் துணிவதற்கு முன்பு அல்லது முன்னணிப் படையிடம் அனுதாபத்துடன்

குறைந்தபட்சம் நடு நிலைமையாவது வகிக்க வேண்டுமென்று எண்ணுவதற்கு முன்பு, முன்னணிப் படையை தீர்க்கமான போராட்டத்தில் ஈடுபடுத்தவது வெறும் தவறு மட்டுமல்ல; மிகப் பெரிய குற்றமும். மேலும், வர்க்கம் பூராவும், பாட்டாளி மக்களில் பெரும்பாலோர், முதலாளித்துவத்தால் நெருக்கப்படுவோரிடம் பெரும்பாலோர், உண்மையிலேயே முன்னணிப் படையை ஆதரிக்கவோ அல்லது குறைந்தபட்சம் அனுதாபத்துடன் கூடிய நடுநிலைமை வகிக்கவோ முற்படவேண்டும் என்பதற்காக, பிரச்சாரமும் - கிளர்ச்சியும் செய்தால் மட்டும் போதாது. அப்படி மக்கள் முன் வருவதற்கு அவர்களுக்கு சொந்த அனுபவம் ஏற்பட்டாக வேண்டும். இது தான் எல்லா மகத்தான புரட்சிகளுக்கும் அடிப்படையான விதி. இப்போது ரஷ்யாவில் மட்டுமல்ல, ஜெர்மனியில்கூட அதிசயிக்கத்தக்க சக்தியுடனும், உயிர்ப்புடனும் புரட்சி உறுதிப்படுத்தியிருக்கிறது. இரண்டாவது அகிலத்தைச் சேர்ந்த வீரர்களின் சர்க்காரின் வரையறையற்ற மலட்டுத்தனத்தையும், முதுகெலும்பற்ற தன்மையையும், கையாலாகாத்தனத்தையும், முதலாளிக்கு அடிபணியும் தன்மையையும், படுமோசமான இழிவைப் பற்றியும், தொழிலாளி வர்க்கத்தின் சர்வாதிகாரத்துக்கு மாற்றுப் பாதையாக தீவிர பிற்போக்குவாதிகளின் சர்வாதிகாரமே (ரஷ்யா கோர்னிலோவ், ஜெர்மனியில் காப் கோஷ்டியினர்) நிச்சயமாக உள்ளது என்பதைப் பற்றியும், ரஷ்யாவின் பண்பற்ற, அநேகமாக படிப்பறியாத மக்கள் மட்டுமன்றி, ஜெர்மனியின் உயர்ந்த பண்பாடுள்ள, முழுவதும் படித்தவர்களாயுள்ள மக்கள்கூட தங்களுடைய துன்பமிக்க சொந்த அனுபவத்தைக்

கொண்டுதான் அறிய வேண்டியிருந்தது. கம்யூனிசத்தை நோக்கி துணிந்து முடிவுடன் செல்வதற்கு அப்படிப்பட்ட சுய அனுபவத்தைக் கொண்டுதான் அவர்கள் அறிய வேண்டியிருந்தது." (லெ. தே. நூ. 25; 228)

இரண்டாவது நியந்தனை : சம்பவப் போக்குகள் எனும் சங்கிலித் தொடரில் எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட கண்ணியை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டால் சங்கிலி முழுவதையும் கையில் வைத்திருக்கவும், யுத்த தந்திர வெற்றிக்கான நிலைமைகளை உண்டாக்கவும் முடியுமோ அந்த குறிப்பிட்ட கண்ணி எது என்று கண்டு கொள்வது.

கட்சியின் முன் நிற்கும் சகல பிரச்சனைகளின் மத்தியிலிருந்து எந்த ஒரு உடனடியான பிரச்சனைக்கு பதில் தருவது பிரதான விஷயமாகிறதோ, எந்த ஒரு பிரச்சனைக்கு பரிசாரம் அளிப்பதானது மற்றெல்லா உடனடியான பிரச்சனைகளுக்கும் வெற்றிகரமாகப் பரிசாரம் தேடுவதை உறுதிப்படுத்திக் கொடுக்குமோ, அந்த ஒரு குறிப்பிட்ட உடனடியான பிரச்சனையைப் பொறுக்கியெடுப்பது என்பதுதான் விஷயம் ஆகும்.

இந்தக் கருத்தின் முக்கியத்துவத்தை இரு உதாரணங்களைக் கொண்டு விளக்கலாம். ஒன்று வெகு காலத்திற்கு முன்பு, கட்சி உருவாக்கிக் கொண்டிருந்த கால கட்டத்திற்கு சம்பந்தப்பட்ட கண்ணோட்டமாகும். இரண்டாவது தற்காலத்திய, புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை காலத்திற்கு சம்பந்தப்பட்ட கண்ணோட்டமாகும்.

கட்சி அமைக்கப்பட்டுவந்த அந்தக் காலத்தில், நாட்டின் பல்வேறு மூலைமுடுக்குகளிலுமிருந்த கணக்கற்ற கோஷ்டிகளும், குழுக்களும் ஒன்றாக இணைக்கப்படா திருந்தபோது கட்சியில் அடிமுதல் நுனிவரையில் குழுக்களிடையே நிலவிய கற்றுக் குட்டித்தனமும், குறுகிய

பார்வையும் கட்சியை அரித்துத் தின்றுகொண்டிருந்த பொழுது, கட்சியின் உள்வாழ்வில் தத்துவக் குழப்பம் தலைவிரித்தாடியது ஒரு குணாம்சமாக இருந்து வந்த போது, ரஷ்யாவெங்கும் செல்லக்கூடிய ரகசிய பத்திரிகை ஒன்றை ஆரம்பிப்பதுதான், அப்போது கட்சியின் முன்னிருந்த பல்வேறு வேலைகள் எனும் சங்கிலியில் பல்வேறு கரணைகளைக்கொண்ட சங்கிலியில், பிரதான கரணையாக இருந்தது. ஏன்? ஏனெனில், அன்றைய நிலைமையில், அகில ரஷ்ய ரகசியப் பத்திரிகை மூலமாக மாத்திரமே, கணக்கற்ற குழுக்களையும் அமைப்புகளையும் ஒரே ஸ்தாபனமாக இணைக்கக்கூடிய கட்சியின் மத்தியக் குழுவை உண்டாக்கவும், தத்துவத்திலும், போர்த் தந்திரத்திலும் ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தக் கூடிய நிலைமையை உண்டாக்கவும், இவ்விதம் உண்மையான கட்சிக்கு, அடித்தளம் போடவும் முடிந்தது.

யுத்த கட்டத்தைத் தாண்டி பொருளாதார நிர்மாண கட்டத்திற்கு முன்னேறும்போதிருந்த இடைக்காலத்தில், இயந்திரத் தொழில்கள் நாசமடைந்து நடந்தபோது, நகர தொழில் பண்டங்கள் குறைவினால் விவசாயம் தவித்துக் கொண்டிருந்தபோது, அரசாங்க இயந்திரத் தொழிலுக்கும் விவசாயி பொருளாதாரத்துக்குமிடையே ஒரு இணைப்பு ஏற்படுத்துவது வெற்றிகரமான சோசலிச நிர்மாண வேலைக்கு அடிப்படையான முன் நிபந்தனையாக இருந்தபொழுது, வியாபாரத்தை விருத்தி செய்வது ஒன்றுதான் பல்வேறு வேலைகளில் பிரதான வேலையாக எல்லா வேலைகளுக்கும் இணைப்பாக விளங்கிய வேலையாக இருந்தது. ஏன்? ஏனெனில் புது பொருளாதார கொள்கை கைக்கொள்ளப்பட்ட நிலைமையில், வியாபாரத்தைத் தவிர வேறு எந்த வகையிலும் இயந்திரத் தொழிலுக்கும் விவசாயிகளின் பொருளாதாரத்துக்கும் இடையே இணைப்பை ஏற்படுத்தமுடியாது. மேலும், அந்த நிலைமையில், விற்பனை இல்லாமல் பொருளுந்

பத்தியை மட்டும் செய்வது, இயந்திரத் தொழிலை நாசப் படுத்தும். மேலும் வியாபாரம் பெருகுவதன் விளைவாய் விற்பனை அதிகரிப்பதன் மூலமே இயந்திரத் தொழிலைப் பெருக்க முடியும். மேலும், வியாபாரத் துறையில் நம் இடத்தை உறுதிப் படுத்திக் கொண்ட பிறகே, வியாபாரத்தை நம் பிடிப்பிற்குள் கொண்டுவந்த பிறகே இந்தக் கரணையை பிடித்துக்கொண்ட பிறகே விவசாய சந்தையுடன் இயந்திரத் தொழிலை இணைக்கவும், மற்ற உடனடியான வேலைகளை வெற்றிகரமாகச் செய்து முடிக்கவும், அதன் மூலமாக சோசலிசப் பொருளாதார அமைப்புக்கு அடித்தளமிட அவசியமான நிலைமைகளை உண்டாக்கவும் முடியும்.

லெனின் சொல்கிறார் :

“புரட்சிக்காரனாகவோ, சோசலிசத்தை ஆதரிப்பவனாகவோ அல்லது பொதுவுடைமையாளனாகவோ ஒருவன் இருந்தால் மட்டும்போதாது, ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட சமயத்திலும், எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட இணைப்புக் கரணையைப் பிடித்துக் கொண்டால் சங்கிலி முழுவதையும் பிடித்துக் கொள்ளவும், அடுத்த இணைப்பிற்கு உறுதியாக முன்னேற நிலைமையைப் பக்குவப்படுத்தவும் முடியுமோ, அந்த இணைப்பைக் கண்டுபிடிக்கவும் அவனுக்குத் தெரிய வேண்டும்”... “தற்சமயம், சரியான அரசாங்க கட்டுப்பாட்டுக்கும், கட்டளைக்கும் கீழ்ப்பட்ட உள்ளாட்டு வியாபாரத்தைப் புதுப்பிப்பதுதான் அந்த இணைப்புக் கரணை வியாபாரம் — இதுதான் சம்பவங்கள் என்ற சரித்திர பூர்வமான சங்கிலித் தொடரில் உள்ள ‘இணைப்பு’ 1921—22ல் நம் சோசலிச நிர்மாண வேலையில் முன்னேற உதவும் இடைக்கால அமைப்புகளில் ஒன்றையொன்று இணைக்கும்

இணைப்பு: இதை நாம், நமது முழு பலத்துடன் இறுக்கிப் பிடிக்கவேண்டும்.”

(லெ. தே. நூ. 27; 82)

இவைதான், சரியான போர்த்தந்திர தலைமைக்கு உத்திரவாதம் செய்யும் நிபந்தனைகள்.

6. கீர்திருத்த வாதமும், புரட்சி வாதமும் :- புரட்சிகரமான போர்த் தந்திரத்திற்கும்; கீர்திருத்தவாத போர்த்தந்திரத்திற்குமுள்ள வித்தியாசம் என்ன?

பொதுவாக கீர்திருத்தங்களையும் சமரசங்களையும், ஒப்பந்தங்களையும் லெனினியம் எதிர்க்கிறது என சிலர் கருதுகின்றனர். இந்த எண்ணம் முற்றிலும் தவறானது. “சிறு துரும்பும் பல் குத்த உதவும்” என்பது மற்றவர்களுக்குத் தெரிவது போலவே, போல்ஷ்விக்குகளுக்கும் நன்கு தெரியும். சில குறிப்பிட்ட நிலைமைகளில், பொதுவாக கீர்திருத்தங்களும், குறிப்பாக சமரசங்களும் ஒப்பந்தங்களும் அவசியமானவை என்றும் பயனுள்ளவை என்றும் போல்ஷ்விக்குகள் நன்கு அறிந்திருக்கிறார்கள்.

லெனின் சொல்கிறார் :

“இரு அரசுகளுக்கிடையே நடக்கும் சாதாரணமான யுத்தமே மிகவும் கடுமையானது. சர்வதேச முதலாளிய வர்க்கத்தை வீழ்த்த நடத்தும் யுத்தம், அதைவிட நூறு மடங்கு கஷ்டமானது; நீடித்துச் செல்லக் கூடியது; சிக்கலானது; அப்படிப்பட்ட ஒரு யுத்தத்தை நடத்திக் கொண்டு வருவதும், அதே சமயத்தில், முன் கூட்டியே நாங்கள் சாகசமான தந்திரோபாயங்களைக் கையாள மாட்டோமென்றும், எதிரிகளிடையிலுள்ள முரண்பாடுகளையும், சச்சரவுகளையும் (தற்காலிகமானவை யாக இருந்த போதிலும்) பயன்படுத்திக் கொள்ள மாட்டோம் என்றும், (தற்காலிகமாக நம் கூட

இருக்கக் கூடியவர்களாகவும், நிலை தடுமாறுகிறவர்களாகவும் ஊசலாடிகளாகவும், நிபந்தனையின் பேரில் காரியம் செய்பவர்களாகவும் இருந்த போதிலும்) சாத்தியமான கூட்டாளிகளுடன் சமரசம் செய்து கொள்ளவும், அவர்களிடமிருந்து எதிர்ப்பு வராதபடி செய்யவும் முயற்சிக்க மாட்டோம் என்றும் முன்கூட்டியே மறுத்துவிடுவது மிகவும் பரிசுக்கத்தக்கது அல்லவா? இதுவரையிலும் ஆராயப்படாமலும், எட்டிப் பிடிக்கப் படாமலுமிருக்கும் ஒரு மலையின்மீது ஏறுவதற்கு கடுமையாக முயற்சி செய்யும்போது வளைவு, சுழிவான பாதைகள் வழியே ஏறவே மாட்டோம் என்றும் முன் வைத்த காலை பின்வைக்கவே மாட்டோமென்றும், ஒரு பாதையைப் பிடித்துச் சென்றதைவிட்டு வேறொரு பாதை வழியாகச் செல்ல முயற்சிக்கவே மாட்டோமென்றும் முன் கூட்டியே மறுத்துவிடுவது எப்படியோ அப்படியல்லவா இது இருக்கிறது?”

(லெ. தே. நூ. 25; 210)

ஆகவே, கீர்திருத்தமா அல்லது சமரசமா அல்லது ஒப்பந்தமா என்பது அல்ல விஷயம்; கீர்திருத்தத்தையும், சமரசத்தையும் எப்படி அவரவர் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்பதே பிரச்சனை.

ஒரு கீர்திருத்தவாதிக்கு கீர்திருத்தங்களே சகலமும்; அவனுக்குப் புரட்சி வேலை என்பது ஏதோ இடையிலே சம்பவிப்பது, ஏதோ வாயிச்சவடால் அடிக்க உபயோகமாகும் விஷயம்; ஏதோ கண் துடைக்கப் பயன்படக் கூடியது; அதனால்தான், புர்ஷுவா வர்க்க ஆட்சியில் கீர்திருத்தவாதியின் போர்த் தந்திரத்தின் உதவியைக் கொண்டு, கீர்திருத்தங்கள் எல்லாம் அந்த ஆட்சியை

வலுப்படுத்தவும், புரட்சியை சீர்குலைக்கவும் உபயோகப் படுத்தும் கருவியாக மாற்றப்படுகின்றன.

அதற்கு மாறாக, ஒரு புரட்சிக்காரனுக்கு பிரதானமானது புரட்சி வேலையாகும்; சீர்திருத்தங்கள் பிரதானமானவை அல்ல. அவன் சீர்திருத்தங்களை, புரட்சியின் உப விளைவுகள் என்று கருதுகிறான். அதனால்தான், பூர்ஷுவா வர்க்க ஆட்சியில், புரட்சிகரமான போர்த்தந்திரங்களின் உதவிகொண்டு, சீர்திருத்தங்கள் எல்லாம் அந்த ஆட்சியைச் சீர்குலைக்கவும், புரட்சியை வலுப்படுத்தவும் உபயோகிக்கும் கருவியாக மாற்றப்படுகின்றன. புரட்சி இயக்கத்தை மென்மேலும் வளர்க்க அது ஒரு தளமாக உபயோகிக்கப்படும்.

ஒரு சீர்திருத்தத்தை, சட்டபூர்வமான வேலையுடன் சட்ட விரோதமான வேலையை இணைப்பதற்கு வாயித்த ஒரு உதவியாகவும், அதன் மறைவில் நின்று முதலாளிய வர்க்கத்தை வீழ்த்துவதற்கு மக்களைப் புரட்சிகரமாக தயார் படுத்துவதற்காக சட்ட விரோதமான வேலையைத் தீவிரப்படுத்தும் பொருட்டும், அதைப் புரட்சிக்காரன் ஏற்றுக் கொள்வான்.

இதுதான், ஏகாதிபத்திய ஆட்சி நிலைமையில் சீர்திருத்தங்களையும், ஒப்பந்தங்களையும் புரட்சிகரமாகப் பயன்படுத்துவதென்பதற்கு அர்த்தம்.

இதற்கு மாறாக, சட்ட விரோதமான சகல வேலைகளையும் கைவிடுவதற்காகவும், புரட்சிக்கு மக்களைத் தயார்பண்ண முடியாதபடி தடுப்பதற்காகவும், “அருளப்பட்டதாக” சீர்திருத்தவாதி சீர்திருத்தங்களை ஏற்றுக் கொள்வான்.

இதுதான், சீர்திருத்தவாதத்தின் போர்த்தந்திரம் என்பது.

இதுதான், ஏகாதிபத்திய நிலைமையில், சீர்திருத்தங்கள் பற்றியும், ஒப்பந்தங்கள் பற்றியும் இருக்கும் நிலை ஆகும்.

ஏகாதிபத்தியம் வீழ்த்தப்பட்ட பிறகு, தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் ஆட்சி புரிகிறபோது, நிலைமை கொஞ்சம் மாறுகிறது. குறிப்பிட்ட ஒரு நிலைமையில், சில குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பங்களில், அப்போதைய சமுதாய ஏற்பாடுகளை மாற்றிப் புனர் நிர்மாணம் செய்வதற்கு புரட்சிகரமான பாதையை விட்டுத் தற்காலிகமாக விலகும்படி தொழிலாளி வர்க்க அரசாங்கத்துக்கு நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டு அந்தக் காரியத்தை சிறுகச், சிறுக படிப்படியாக, “தங்கத்தின் முக்கியத்துவம்” என்ற பிரசித்தி பெற்ற கட்டுரையில் லெனின் கூறியபடி “சீர்திருத்தப் பாதையில்” பக்கவாட்டத்தில் சற்றி வளைத்துச் செல்லும்படியான பாதையில் தொழிலாளி வர்க்கமல்லாத இதர வர்க்கங்களுக்கு சீர்திருத்தங்களையும், சலுகைகளையும் அளிக்கும் பாதையில் செல்லக்கூடும். எதற்காக? இந்த பிற வர்க்கங்களை சீர்குலைப்பதற்காக. புரட்சிக்கு அவகாசம் கொடுப்பதற்காகவும் பலம் திரட்டிக்கொண்டு புதிய தாக்குதலுக்கு அனுசூலமான நிலைமைகளை சிருஷ்டிப்பதற்காகவும் ஒரு அர்த்தத்தில் இது சீர்திருத்தவாதப் பாதைதான் என்பதை மறுக்க முடியாது. ஆனால் இதில் அடிப்படையான வித்தியாசம் ஒன்று உண்டு என்பதை நினைவில் நிறுத்தவேண்டும். அதாவது, இப்போது சீர்திருத்தங்களைச் செய்வது தொழிலாளி வர்க்க ஆட்சியாகும்; சீர்திருத்தங்கள் இப்போது தொழிலாளி வர்க்க ஆட்சியை பலப்படுத்துகின்றன; இவை அதற்கு அவசியமான அவகாசத்தை உண்டுபண்ணித் தருகின்றன; இவற்றின் நோக்கம் புரட்சியை சீர்குலைப்பதல்ல; தொழிலாளி வர்க்கமல்லாத பிற வர்க்கங்களை சீர்குலைப்பதாகும்.

இத்தகைய நிலைமைகளில் சீர்திருத்தம் என்பது அதன் எதிர்மறையாக மாற்றப்படுகிறது.

இத்தகைய ஒரு கொள்கையை தொழிலாளி வர்க்க ஆட்சி கடைப்பிடிப்பதை சாத்தியமாக்குவதற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. அதாவது, இந்தக் கொள்கையைக் கடைப்பிடிப்பதற்கு முந்திய காலகட்டத்தில், புரட்சியின் விச்சு போதிய அளவுக்கு விரிவானதாயிருந்த காரணத்தால், அந்த பரவலான முனைக்குள்ளே, முன்னேறித் தாக்கும் போர்த் தந்திரங்களுக்குப் பதிலாக தற்காலிகமாகப் பின்வாங்கும் போர் தந்திரங்களையும் பக்கவாட்டத்தில் வளைந்து சென்று தாக்கும் போர்த் தந்திரங்களையும் கையாண்டு, பின் வாங்குவதற்கு இடமளிக்கிறது.

இவ்விதம், முன்பு முதலாளி வர்க்க ஆட்சியில், புரட்சியின் உப விளைவுகளாக உண்டான சீர்திருத்தங்கள், இப்போது, தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகார ஆட்சியில் தொழிலாளி வர்க்கம் புரட்சிகரமாக கைப்பற்றிய ஆதாயங்களிலிருந்து, தொழிலாளி வர்க்கத்தின் கையில் குவிந்திருக்கும் ஆதாயங்களின் கையிருப்பிவிந்து உண்டாகின்றன.

லெனின் சொல்கிறார்:

“புரட்சிக்கும் சீர்திருத்தத்திற்கும் இடையே யுள்ள சம்பந்தத்தைப்பற்றி சரியாகவும் நுண்ணியமாகவும் மார்க்சியம் மட்டுமே வரையறுத்திருக்கிறது. எனினும், இந்த சம்பவத்தை ஒரே ஒரு நிலையிலிருந்து அதாவது, ஒரு நாட்டிலையினும் சரி, ஓரளவுக்காவது நிரந்தரமானதாயும், நீடித்ததாயும் இருக்கும் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் வெற்றிகிட்டியதற்கு முன்னால் நிலைய நிலைமைகளிலிருந்துதான் மார்க்சிக்குப்பார்க்க முடிந்தது. அந்த நிலைமைகளில், சரியான சம்பந்தத்தின் அடிப்படை இது தான்: தொழிலாளி வர்க்கத்தின்

புரட்சிகரமான வர்க்கப் போராட்டத்தில் உண்டாகும் உப விளைவுகளே சீர்திருத்தங்கள்...தனி யொரு நாட்டில் மட்டுமே இருந்த போதிலும், தொழிலாளி வர்க்கத்திற்கு வெற்றி கிட்டிய பிறகு சீர்திருத்தங்களுக்கும் புரட்சிக்குமுள்ள சம்பந்தத்தில் ஒரு புதிய விஷயம் புகுகிறது. கோட்பாடு ரீதியில் பார்த்தால், அது பழையதுதான். ஆனால் உருவத்தில் ஒரு மாறுதல் ஏற்படுகிறது. இதை மார்க்சிக்கு முன் கூட்டியே அறிய வாய்ப்புக் கிட்டவில்லை. ஆனால் இதை மார்க்சிய தத்துவத்தையும் அரசியலையும் கொண்டு மட்டுமே இப்போது புரிந்து கொள்ள முடியும்... தொழிலாளி வர்க்கத்தின் வெற்றிக்குப் பிறகு, (சர்வதேச ரீதியில் சீர்திருத்தங்கள் இன்னும் “உபபொருள்களாகவே” இருக்கிறபோது), வெற்றி ஏற்பட்ட நாட்டிற்கு ஏற்கனவே கடைசி மூச்சுவரை சக்தியை, முயற்சியை உபயோகித்த பிறகு மேலும் புரட்சிகரமாக மாறுதல்களை உண்டாக்க சக்தி போதாது என்று நன்கு தெரிகிற சமயங்களில், அவகாசத்தைப் பெறுவதற்கு அவசியமானவையாகவும், நியாயமானவையாகவும் சீர்திருத்தங்கள் இருக்கின்றன. வெற்றியானது அவ்வளவு பலத்தை சேகரித்துத் தந்துள்ள காரணத்தால், நிர்ப்பந்தமாக பின்வாங்கும் போதுகூட பொருள் துறையிலும் தார்மீகத் துறையிலும் தாக்குப்பிடிக்க முடியும்.” (லெ. தே. ஞா. 27; 84-85)

8. கட்சி

புரட்சிகரமான காலத்துக்கு முந்திய காலகட்டத்தில், ஏறக்குறைய அமைதியுடன் வளர்ச்சி ஏற்பட்ட கட்டத்தில், இரண்டாவது அகிலத்தின் கட்சிகள் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் பிரதான சக்தியாக இருந்தபொழுது, சட்டசபை போராட்ட வடிவங்கள் பிரதான வடிவங்களாகக் கருதப்பட்டு வந்தபொழுது, கட்சியானது பிற்காலத்தில் பகிரங்கமான புரட்சிப் போராட்ட சூழ்நிலையில் பெற்ற மகத்தான தீர்மானமான முக்கியத்துவத்தை பெற்றிருக்கவில்லை; பெற்றிருக்கவும் முடியவில்லை. இரண்டாவது அகிலத்தின் மீது தொடுக்கப்பட்ட தாக்குதல்களுக்கு பதிலளித்து அதைத் தாங்கிப் பேசுங்காலத்தில் காட்சிக் கூறுவதென்ன? இரண்டாவது அகிலக் கட்சிகள் யுத்தக் கருவிகள் அல்ல வென்றும், சமாதானத்தின் கருவிகள் என்றும் காட்சிக் கூறுகிறார். இந்தக் காரணத்தினாலேயே, யுத்த காலத்தில், தொழிலாளி வர்க்கம் புரட்சி நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்ட கட்டத்தில், முக்கியமான நடவடிக்கைகள் எதையும் எடுப்பதற்கு அந்தக் கட்சிகள் சக்தியற்றிருந்தன என்று காட்சிக் கூறுகிறார். இது முற்றிலும் உண்மை. ஆனால் இதன் பொருள் என்ன? தொழிலாளி வர்க்கத்தின் புரட்சிப் போராட்டத்துக்கு இரண்டாவது அகிலத்தின் கட்சிகள் தகுதியற்றவை என்று அர்த்தம்; தொழிலாளிகளை அதிகாரத்துக்கு இட்டுச் செல்லும் போர்க் குணம் மிகுந்த தொழிலாளி வர்க்கக் கட்சிகள் அல்ல அவை என்று

அர்த்தம்; அதற்கு மாறாக சட்டசபை தேர்தல்களுக்கும் சட்டசபை போராட்டத்துக்கும் தகுதியாக அமைக்கப்பட்ட தேர்தல் யந்திரங்களே அவை என்பதே அதன் அர்த்தம். உண்மையில் பார்க்கப்போனால், இரண்டாவது அகிலத்தின் சந்தர்ப்பவாதிகளின் கை ஒங்கியிருந்த பொழுது, கட்சியல்ல, கட்சியின் சட்டசபைக் குழுவே தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பிரதான அரசியல் அமைப்பாக இருந்தது குறித்த கேள்விக்கு இது விளக்கம் தருகிறது. அக்காலத்தில், சட்டசபைக் குழுவின் தொங்கு சதையாகவும் கிளையாகவுமே உண்மையில் கட்சி இருந்ததென்பது பிரசித்தம். இத்தகைய சுற்றுச் சார்புகளில், இத்தகைய கட்சி மையத்தைப் பிடித்திருக்கும் பொழுது தொழிலாளி வர்க்கத்தை புரட்சிக்குத் தயார் செய்வதென்ற பிரச்சினைக்கே இடமில்லை என்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

ஆனால் புதிய காலகட்டத்தின் உதயத்துடன் விவகாரங்கள் தீவிரமாக மாறியுள்ளன. இந்தப் புதிய காலகட்டம் என்பது பகிரங்கமான வர்க்க மோதல்களும், தொழிலாளி வர்க்கத்தின் புரட்சிகரமான நடவடிக்கையும் தொழிலாளி வர்க்க புரட்சியும் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கும் காலகட்டமாகும்; ஏகாதிபத்தியத்தை வீழ்த்துவதற்கும், அதிகாரத்தை தொழிலாளி வர்க்கம் கைப்பற்றுவதற்கும் நேரடியாக சக்திகள் அனைத்தும் சேகரிக்கப்பட்டு வரும் காலகட்டமாகும். இந்த காலகட்டத்தில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் முன் புதிய கடமைகள் எதிர்ப்படுகின்றன. அவையென்ன? புதிய புரட்சிகரமான ரீதியில் எல்லா கட்சி வேலையையும் சீர்திருத்தி உருவாக்குவது; அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதற்காக புரட்சிகரமான போராட்டம் நடத்தவேண்டும் என்று உணர்வு ஊட்டும் வகையில் தொழிலாளிகளுக்கு போதிப்பது; துணைப்படைகளைத் திரட்டி போர் முனைக்கு கொண்டு வந்து நிறுத்துவது; அண்டை நாடுகளிலுள்ள தொழிலாளிகளுடன் கூட்டணி அமைப்பது; குடியேற்ற நாடுகளிலும்,

சார்பு நாடுகளிலும் உள்ள விடுதலை இயக்கத்துடன் உறுதியான உறவுகளை ஏற்படுத்திக் கொள்வது முதலியன. சட்டசபை வாதத்தின் அமைதி நிலைமைகளில் தாலாட்டி வளர்க்கப்பட்ட பழைய சமூக ஜனநாயக கட்சிகளால் இந்தப் புதிய கடமைகளை செய்து முடிக்க சாத்தியமென்று யாராவது எண்ணுவார்களேயானால் அவர்கள் நம்பிக்கை யொழிந்த நிராசையையும் தவிர்க்க முடியாத தோல்வியையும் தான் தேடிக்கொண்டவர்களாவார்கள். இப்படிப்பட்ட கடமைகள் முன்றிற்கையில், தொழிலாளி வர்க்கம் இந்தப் பழைய கட்சிகளின் தலைமையின் கீழேயே இருந்து வருமானால், தொழிலாளி வர்க்கம் நிராயுதபாணியாக விடப்படும். இந்த விதமான நிலைமை தொழிலாளி வர்க்கம் சகித்துக் கொண்டிருக்க சம்மதிக்க முடியாது என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

அதனால்தான் ஒரு புதிய கட்சியின் அவசியம் ஏற்படுகிறது. ஒரு புதிய கட்சி; போர்க்குணம் தரும்பு கட்சி; ஒரு புரட்சிகரமான கட்சி; அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற நடக்கும் போராட்டத்தில், தொழிலாளிகளுக்குத் தலைமை வகித்து முன் செல்லப் போதிய தைரியமுள்ள ஒரு கட்சி; ஒரு புரட்சிகரமான சந்தர்ப்பத்தின் சிக்கலான நிலைமைகளில் தனது திசைவழி நிலையைக் கண்டுபிடித்துச் செல்வதற்கு போதிய அனுபவமுள்ள கட்சி; இலட்சியத்தை நோக்கிச் செல்லும் பாதையில் மூழ்கி மறைந்து கிடக்கும் கற்பாறைகளை விட்டு விலகித் தாண்டிச் செல்லும் வகையில் புரட்சிக் கப்பலுக்கு சுக்கான் பிடிக்கப் போதிய நெளிவு சுளிவு படைத்த ஒரு கட்சி அவசியமாகிறது.

இப்படிப்பட்டதொரு கட்சி இல்லாமல், ஏகாதிபத்தியத்தை வீழ்த்துவதைப்பற்றியும், தொழிலாளி வர்க்கத்தின் சர்வாதிகாரத்தை நிறுவுவதைப் பற்றியும் மனதால் நினைப்பது கூட பயனற்றதாகும்.

லெனினியக்கத்தின் கட்சியே இந்தப் புதிய கட்சி, இந்தப் புதிய கட்சியின் குறிப்பான இலக்கணங்கள் என்னென்ன?

1. கட்சி என்பது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் முன்னணிப் படைப் பகுதி. முதன் முதலாக கட்சியானது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் முன்னணிபடை பகுதியாக இருத்தல் வேண்டும். தொழிலாளி வர்க்கத்தின் தலைசிறந்த நபர்களை கட்சி ஆட்கொள்ள வேண்டும். அவர்களுடைய அனுபவத் தையும், புரட்சி உணர்ச்சியையும், தொழிலாளி வர்க்க இலட்சியத்தின்பால் அவர்கள் காட்டும் தன்மைமற்ற ஈடுபாட்டையும் கட்சியானது உட்கொண்டாக வேண்டும். ஆனால் உண்மையிலேயே கட்சியானது முன்னணிப் படைப் பகுதியாக ஆகவேண்டுமென்றால், அது புரட்சிகரமான தத்துவத்தைக் கொண்டு தன்னை ஆயுதபாணியாக்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இயக்கத்தின் விதிகளைப் பற்றியும் புரட்சியின் விதிகளைப் பற்றியும் உள்ள அறிவைக் கொண்டு தன்னை ஆயுதபாணியாக்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அது இல்லாவிட்டால் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் போராட்டத்துக்கு வழிகாட்டவோ, தொழிலாளி வர்க்கத்துக்குத் தலைமை வகித்து நடத்திச் செல்லவோ கட்சி சக்தியற்றுப் போகும். தொழிலாளி வர்க்க மக்களின் சிந்தனைகளையும் உணர்ச்சிகளையும் குறித்துக்கொண்டு எதிரொளிப்பதோடு கட்சியானது தன்னை நிறுத்திக் கொண்டு விடுமானால் தன்னெழுச்சித் தன்மைவழி செல்லும் இயக்கத்தின் வாலைப் பிடித்துச் சென்று கொண்டிருக்குமானால் தன்னெழுச்சி வழி செல்லும் இயக்கத்தின் உயர்ந்த தன்மையையும் அரசியல் அகிரததையையும் எதிர்த் தொழிப்பதற்கு முடியா விட்டால், தொழிலாளி வர்க்கத்தின் அற்பாயுசு அனுகூல முள்ள நலன்களுக்கு மேலாக உயர்ந்து இயங்க முடியா விட்டால், தொழிலாளி வர்க்கத்தின் வர்க்க நலன்களின் தரத்துக்கு மக்களை உயர்த்திட முடியாமற்போனால்,

அந்த கட்சி ஒரு உண்மையான கட்சியாக இருக்க முடியாது. கட்சியானது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் தலைமையாக நிற்க வேண்டும். தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பார்வையைவிட கட்சியின் பார்வை தாரதிரிஷ்டியுள்ளதாக இருக்க வேண்டும்; தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு அது தலைமை வகித்து முன் செல்லவேண்டுமே யொழிய, தன்னெழுச்சி வழியே செல்லும் இயக்கத்தின் வாலைப்பிடித்துக்கொண்டு செல்லக்கூடாது. “க்வேஸ்டியத்தை” — வால்பிடிக்கும் போக்கும் — பிரச்சாரம் செய்யும் இரண்டாவது அகிலக் கட்சிகள் முதலாளிய கொள்கையை தொழிலாளி வர்க்கத்தின் மத்தியில் எடுத்துச் செல்லும் சாதனங்களே யாகும்; இந்தக் கொள்கை முதலாளிய வர்க்கத்தின் கையில் ஒரு கருவியாகப் பயன்படும் பாத்திரத்தைத் தொழிலாளி வர்க்கத்தின்மீது சுமத்தி வைக்கிறது. தொழிலாளி வர்க்கத்தின் முன்னணிப் படைப் பகுதி தான் தானென்றும் உணரும் ஒரு கட்சி மட்டுமே, தொழிலாளி வர்க்கத்தின் வர்க்க நலன்களின் தரத்துக்கு மக்களை உயர்த்திவிட சகிதி பெற்ற ஒரு கட்சி மட்டுமே, தொழிற்சங்க வாதம் என்ற பாதையிலிருந்து தொழிலாளி வர்க்கத்தை திருப்பிவிட்டு தொழிலாளி வர்க்கத்தை ஒரு சுயச்சையான அரசியல் சக்தியாக மாற்ற முடியும்.

கட்சி என்பது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் அரசியல் தலைவனாகும்.

தொழிலாளி வர்க்கப் போராட்டத்தின் கஷ்டங்களைப் பற்றிப் பேசியிருக்கிறேன்; போராட்டத்தின் சிக்கலான நிலைமைகளைப்பற்றிப் பேசியிருக்கிறேன்; யுத்தத்திரம் போர்த்தந்திரங்களைப் பேசியிருக்கிறேன்; உதவிப் படைகளையும், தந்திரோபாய நடவடிக்கைகளைப்பற்றியும், முன்னேறித் தாக்குவதைப்பற்றியும், பின்வாங்குவது பற்றியும் பேசியிருக்கிறேன். யுத்த நிலைமைகளைவிட இந்த நிலைமைகள் சிறிதளவேனும் சிக்கல் குறைந்தவை அல்ல—முன்னதைவிட சிக்கல் மிகுந்தவை என்று கூறா

விட்டாலும்கூட, இந்த நிலைமைகளில் திசைவழி நிலைகளைக் கண்டுபிடிப்பது யார்? லட்சக்கணக்கான தொழிலாளி வர்க்க மக்களுக்கு சரியாக வழிகாட்ட யாரால் முடியும்? நிச்சயமான தோல்வியைத் தேடிக்கொள்ள விரும்பினாலொழிய யுத்தத்தில் ஈடுபட்டுள்ள எந்த ராணுவமும் தனக்கு ஒரு அனுபவமிக்க ராணுவ தளபதிகள் குழு வேண்டியதில்லை என்று புறக்கணிக்க முடியாது. தனது விரோதிகள் விழுங்கிவிட தன்னை அவர்களிடம் ஒப்படைத்துக்கொள்ள விரும்பாவிட்டால், தொழிலாளி வர்க்கம்—ராணுவத்தைக் காட்டிலும் இதன் அவசியம் எந்த விதத்திலும் குறையவில்லை—இப்படிப்பட்ட ஒரு ராணுவ தளபதிகள் குழு தனக்கு வேண்டிய தில்லை என்று புறக்கணிக்க முடியாது என்பது தெளிவாக வில்லையா? ஆனால், இந்த ராணுவ தளபதிகள் குழாம் எங்கே? தொழிலாளி வர்க்கத்தின் புரட்சிகரமான கட்சி தான் இந்த இராணுவ தளபதிகள் குழுவாக பணியாற்ற முடியும். ஒரு புரட்சிகரமான கட்சியை தனக்கென இல்லாத தொழிலாளி வர்க்கம், இராணுவ தளபதிகள் குழு இல்லாத ஒரு இராணுவம் போலத்தான்.

கட்சி என்பது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் இராணுவத் தளபதிகள் குழுவாகும்.

ஆனால், கட்சி என்பது ஒரு முன்னணி படைபகுதியாக மட்டும் இருக்க முடியாது. அதே சமயத்தில் அது வர்க்கத்தின் ஒரு படைப் பகுதியாகவும் இருக்க வேண்டும்; வர்க்கத்தின் ஒரு பாகமாக, வர்க்கத்துடன் நகமும் சதையும்போல நெருக்கமாக கட்சி இணைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். முன்னணிப் படைப்பகுதிக்கும் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் மக்களுக்கும் இடையேயுள்ள குண வித்தியாசமானது, கட்சி உறுப்பினர்களுக்கும், கட்சியினில்லாத மக்களுக்கும் இடையேயுள்ள குண வித்தியாசமானது. வர்க்கங்கள் ஒழிந்து மறைகிறவரையில் மறைய முடியாது. தொழிலாளி லெ—12

வர்க்கப் பகுதிகளில் இதர வர்க்கங்களிடையிலிருந்து புது நபர்கள் வந்து சேர்ந்துகொண்டு தொழிலாளி வர்க்க ஆணியை பெருக்கிக் கொண்டிருக்கும் வரையில், தொழிலாளி வர்க்கம் முழுவதும் முன்னணிப் படைப் பகுதியின் தரத்துக்கு உயர்வதற்கான நிலைமையில் இல்லாதிருக்கும் வரையில், இந்த குண வித்தியாசம் தங்கும். ஆனால் இந்த குணவித்தியாசத்தை ஒரு பிளவாக, பள்ளமாக, விரிவுபடுத்தினால் கட்சியானது கட்சியின் தன்மையை இழந்துவிடும். தனது சிப்பியினுள்ளே தன்னை அடைத்து முடிக்கொண்டு கட்சியிலில்லாத மக்களிடமிருந்து பிரிந்து விலகி விடுமானால் கட்சி தனது கட்சித் தன்மையை இழந்து விடும். கட்சியிலில்லாத மக்களுடன் கட்சியானது தொடர்பு கொண்டிருக்காவிட்டால், கட்சிக்கும், கட்சியிலில்லாத மக்களுக்கும் இடையே இணைப்பு இல்லாவிட்டால், தனது தலைமையை இந்த மக்கள் ஏற்காவிட்டால், மக்களிடையே கட்சி தார்மீக, அரசியல் செல்வாக்கை அனுபவிக்காவிட்டால், தனது வர்க்கத்துக்கும் கட்சி தலைமை வகிக்க இயலாது. தொழிலாளிகள் மத்தியிலிருந்து சரீபத்தில் இரண்டு லட்சம் புது உறுப்பினர்கள் நமது கட்சியில் அனுமதிக்கப்பட்டனர். இதில் குறிப்பிடத்தக்க அரிய விஷயமென்ன வென்றால், கட்சியில் இவர்கள் சேர்ந்தது என்பது மட்டுமல்ல; சொல்லப் போனால், கட்சியிலில்லாத பெரும்பாலான தொழிலாளிகளால் இவர்கள் கட்சியினுள் அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர் என்பதுதான். புது உறுப்பினர்களை அனுமதிக்கும் வேலையில் கட்சியிலில்லாத தொழிலாளிகள் தீவிரமாக பங்கு கொண்டனர்; அவர்களுடைய சம்மதமில்லாமல் எந்த புது உறுப்பினரும் கட்சிக்குள் அனுமதிக்கப்படவில்லை. இந்த விபரம் கட்சியிலில்லாத தொழிலாளி மக்கள் நமது கட்சியை தங்களுடைய கட்சியாகவும் தங்களுக்கு நெருங்கியதாகவும் அன்புக்குரியதாகவும் பாவிக்கின்றனர். கட்சி விரிவடைவதிலும், உறுதிப்படுவதிலும் அவர்கள் உயிருக்கு உயிரான ஆக்கரையை வெளிப்

யடுத்துகின்றனர். அதன் தலைமையிடம் தங்கள் எதிர்கால வாழ்வை தாங்களாகவே மனமுவந்து ஓப்புவிக்க முந்துகிறார்கள். கட்சியையும், கட்சியிலில்லாத மக்களையும் கட்டி இணைக்கிற இந்த நெகிழ்வுள்ள தார்மீக இழைகள் இல்லாமல், கட்சியானது தனது வர்க்கத்தின் திண்ணமான சக்தியாக இருந்திருக்க முடியாது.

கட்சியானது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் ஒரு பிரிக்கவொண்ணாத பகுதியாகும்.

லெனின் சொல்கிறார் :

“நாம் ஒரு வர்க்கத்தின் கட்சி. ஆகவே, அநேகமாக அந்த வர்க்கம் முழுவதுமே, (புத்தகாலத்திலும், உள்நாட்டு புத்தகாலத்திலும், வர்க்கம் முழுவதுமே), நமது கட்சியின் தலைமையின்கீழ் செயலாற்ற வேண்டும். எவ்வளவு சாத்தியமோ அவ்வளவுக்கும் நம் கட்சியுடன் நெருங்கி ஒட்டியிருக்க வேண்டும். ஆனால் முதலாளியத்தின் கீழிருக்கும் நிலையில் எந்த ஒரு காலத்திலாயினும் சரி, வர்க்கம் முழுவதுமே அன்றி அநேகமாக வர்க்கம் முழுவதுமே தனது முன்னணிப் படைப்பகுதியின், தனது சமூக ஜனநாயகக் கட்சியின் உணர்வுத் தரத்துக்கும், செயல் தரத்துக்கும் எழும்ப சாத்தியப்படும் என்று நினைப்பது “மானிலோவிசம்” ஆகும்; “க்வோஸ்டிசம்” ஆகும். முதலாளித்துவத்தின் கீழுள்ள நிலையில், தொழிற்சங்க அமைப்புகள்கூட (அவை மற்றதைவிட ஆதிக்கமாக ஆதிபாவவையாயும், வளர்ச்சி பெறாத மக்கள் பகுதியினரால் கிரகிக்கத்தக்கதாயும் இருப்பவை) தொழிலாளி வர்க்கம் முழுவதையும் அன்றி அநேகமாக வர்க்கம் முழுவதையும் தழுவி நிற்க இயலவில்லை என்பதை எந்த புத்திசாவித்தனமான சமூக ஜனநாயகவாதி

யும் இதுவரை சந்தேகத்ததில்லை. முன்னணிப் படைப் பகுதிக்கும் அதன்பால் சார்ந்து நிற்கும், மக்கள் முழுவதுக்கும் இடையேயுள்ள குண வித்தியாசத்தை மறப்பதன் ஆர்த்தம், இந்த மிக உயர்ந்த தரத்துக்கு மக்களை மென்மேலும் விரிவான ரீதியில் உயர்த்துவதற்கு முன்னணிப் படைப் பகுதிக்குள்ள இடைவீடாத கடமையை மறப்பது என்பதாகும்; அதற்கு ஆர்த்தம், தன்னைத்தானே ஏமாற்றிக் கொள்வதாகும். நம் முடைய கடமைகளின் மட்டில்லாத தன்மையைப் பார்க்க மறப்பதாகும்; இந்தக் கடமைகளைக் குறுக்கிக் கொள்வதாகும்.”

(லெ. தே. நூ. 6; 205-206)

2. கட்சி என்பது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் அமைப்பு; ரீதியாக உருவாக்கப்பட்ட படைப் பகுதி: கட்சி என்பது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் முன்னணிப் படைப் பகுதி மட்டுமல்ல. வர்க்கத்தின் போராட்டத்தை உண்மையிலேயே வழிகாட்டி நடத்த விரும்பினால் கட்சியானது அதே சமயத்தில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் அமைப்பு ரீதியாக உருவாக்கப்பட்ட படைப் பகுதியாகவும் இருக்கவேண்டும். முதலாளித்துவம் உள்ள நிலைமைகளில் கட்சியின் கடமைகள் மிக மிக பொறுப்பு வாய்ந்தவையாயும், பலவிதமானவையாயும் இருக்கின்றன. உள்நாட்டிலும் வெளி நாட்டிலும் வளர்ச்சி பெறும் மிக மிக சஜ்ஜமான நிலைமைகளில் கட்சியானது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் போராட்டத்தை வழிகாட்டி நடத்த வேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட நிலைமையின் நிமித்தமாக முன்னேறித் தாக்கவேண்டும் என்று ஏற்பட்டால் அந்தத் தாக்குதலில் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்குத் தலைமை வகித்துச் சொல்ல வேண்டும். ஒரு பலமிக்க எதிரியின் அடியை வாங்கிக்கொள்ளாமல் தப்பிக்கப் பின்வாங்க வேண்டும் என்று ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டால் அப்போது பின்வாங்குதலில் தொழிலாளி

வர்க்கத்துக்கு தலைமை வகிக்கவேண்டும்; அமைப்பு ரீதியில் திரட்டப்பட்டு உருவாக்கப்படாத லட்சக் கணக்கான கட்சியினில்லாத தொழிலாளிகளிடையே கட்டுப்பாடு உணர்ச்சியையும், போராட்டத்தில் ஒழுங்குமுறை உணர்ச்சியையும், ஸ்தாபன அமைப்பு உணர்ச்சியையும் சகிப்புத் தன்மையையும் கட்சியானது ஊட்டவேண்டும். ஆனால், கட்டுப்பாட்டுக்கும், ஸ்தாபன அமைப்புக்கும் தானே ஒரு உருதிரித்த வடிவமாக விளங்கினால் மட்டுமே—தொழிலாளி வர்க்கத்தின் ஸ்தாபன ரீதியாக உருவாக்கப்பட்ட படைப் பகுதியாக தானே விளங்கினால் மட்டுமே—இந்தக் கடமைகளை கட்சியால் நிறைவேற்ற முடியும். இந்த நிலைமைகள் இல்லாவிட்டால், லட்சக்கணக்கான தொழிலாளிகளுக்கு தலைமை தாங்குவது என்ற பேச்சுக்கே இடமிருக்க முடியாது.

கட்சி என்பது தொழிலாளிவர்க்கத்தின் அமைப்பு ரீதியாக உருவாக்கப்பட்ட படைப் பகுதியாகும். அமைப்பு ரீதியாக உருவாக்கியுள்ள ஒரு முழுமையே கட்சி என்ற கருத்தோட்டத்தை நமது கட்சி விதிகளில் வெளின் வகுத்த பிரசித்தி பெற்ற முதல் பகுதியின் நிர்ணயிப்பு உரு தாங்கி நிற்கிறது. அதில் கட்சி என்பது அதன் அமைப்பு உறுப்புகளின் கூட்டுத்தொகை என்றும், கட்சி உறுப்பினர் என்பவர் கட்சி அமைப்பு உறுப்புகள் ஒன்றில் உறுப்பினராயிருப்பவர் என்றும் கருதப்படுகிறது. 1903-ம் ஆண்டிலேயே இந்த நிர்ணயிப்பை எதிர்த்த மென்ஷ்விக்குகள் இதற்குப் பதிலாக, கட்சியில் ஒருவன் தானாகத் தன்னை சேர்த்துக் கொள்ளும் “முறையை” “ஒவ்வொரு பேராகிரியருக்கும்”, “உயர்தரப்பள்ளி மாணவனுக்கும்” ஒவ்வொரு “அனுதாபிக்கும்”, “வேலை நிறுத்தக்காரனுக்கும்”,—இவர்கள் எல்லோரும் கட்சியை ஏதாவது ஒரு விதத்தில் ஆதரித்த போதிலும், கட்சி அமைப்பு உறுப்புகள் அங்கங்கள் ஏதாவது ஒன்றிற்கூட சேராதவர்கள், சேரவிரும்பாதவர்கள் என்ற நிலையில் கட்சி உறுப்பினர் என்ற

“பட்டத்தை” அளிக்கும் ஒரு “முறையை” எடுத்துரைத்தனர். இந்த விசித்திரமான “முறைமை” நமது கட்சியில் வேரூன்றியிருந்திருக்குமேயானல் கட்சிக்குள் பேராசிரியர்களும், உயர்தரப் பள்ளி மாணவர்களும் வெள்ளமெனப் பாயிந்து வியாபித்துக் கொள்வதில் கொண்டுபோயிருக்கும்; அது தொள தொளவான, உருவம் பெறாத, கட்டுப்பாடு குலைந்த “சேர்க்கை”யாகி “அனுதாபிகள்” என்ற கடலில் திசை தெரியாது அகப்பட்டுக்கொண்டு இருந்திருக்கும்; கட்சிக்கும் வர்க்கத்துக்கும் இடையேயுள்ள வித்தியாச நிலையை அது ஒழித்திருக்கும்; முன்னணிப் படைப்பகுதியின் தீரத்துக்கு அமைப்பு ரீதியாக உருவாக்கப் படாத மக்களை உயர்த்திவிடும். கட்சியின் கடமையை, அது தலைக்குப்புறக் கவிழ்த்திருக்கும். அப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பவாதமான “முறை”யின் கீழ், நமது புரட்சியின்போது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் அமைப்பு ரீதியாக உருவாக்கும் உயிர்ப் பொருளாக விளங்கும் பாத்திரத்தை கட்சி வகித்திருக்க முடியாது.

லெனின் சொல்கிறார் :

“மார்டோவ் கருத்துப்படி, பார்த்தால், கட்சியின் எல்லைக்கோடு எதுவென்று குறிக்காமல், தெளிவு என்பதே அறவே இன்றி விடப்படுகிறது. ஏனெனில், “ஒவ்வொரு வேலை நிறுத்தக் காரணம்” தன்னை “கட்சி உறுப்பினர் என்று பிரகடனப்படுத்திக் கொள்ளலாம்.” இந்த தெளிவில்லாமையினால் என்ன பயன்? பரவலாக வீசிக் கிடக்கும் ஒரு “பட்டம்;” அதிலுள்ள தீங்கு என்ன வென்றால் அது அமைப்புக் கட்டுப்பாட்டை சீர்குலைக்கும் ஒரு கருத்தை நுழைக்கிறது; வர்க்கத்தையும் கட்சியையும் பாகுபாடின்றி குளறுபடி செய்யும் கருத்தை நுழைக்கிறது.”

(லெ. தே. நூ. 6; 211)

ஆனால் கட்சி என்பது கட்சி அமைப்பு உறுப்புகளின் கூட்டுத்தொகை மட்டுமல்ல. அதே காலத்தில், அது இந்த அமைப்பு உறுப்புகளின் ஒன்றாயிச் சேர்ந்த முழுமையின் ஒரு அமைப்பு முறையை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது; அதாவது அந்த அமைப்பு உறுப்புகள் யாவும் மேல் தலைமைக் குழுக்களும் கீழ்ப்பட்ட தலைமைக் குழுக்களும் கொண்டு, பெரும்பான்மைக்கு சிறுபான்மை கீழ்ப்படிவது, காரியார்த்தமான தீர்மானங்கள் கட்சியின் எல்லா உறுப்பினரையும் கட்டுப்படுத்துவது என்று முறையாக ஒரு முழுமையான அமைப்பில் சேர்க்கப்படுவது ஆகும். இந்த நிலைமைகள் இல்லாமல் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் போராட்டத்திற்கு முறையாகவும் (Systematic) அமைப்பு ரீதியாகவும் (Organised) தலைமை வகிக்க முடியக்கூடிய அமைப்பு ஒரே ரீதியில் உருவாக்கப்பட்ட முழுமையாக கட்சி இருக்க முடியாது.

லெனின் சொல்கிறார் :

“இதற்கு முன்பு, நமது கட்சியானது சம்பிரதாயப்படி அமைப்பு ரீதியாக உருவாக்கப்பட்ட ஒரு முழுமையாக இருக்கவில்லை. தனித்தனி குழுக்களின் சேர்க்கையாக மட்டுமே இருந்தது. ஆகவே இந்தக் குழுக்களிடையே சித்தாந்த ரீதியான செல்வாக்கின் பலம் தவிர வேறெவ்விதமான உறவுகளும் இருக்க சாத்தியமில்லாம விருந்தது. இப்பொழுதோ வெளில், நாம் ஒரு அமைப்பு ரீதியாக உருவாகிய கட்சியாக ஆகிவிட்டோம். இது அதிகாரத்தை நிலைநாட்டுவதைக் குறிக்கிறது; கருத்துக்களின் பலம் என்பது அமைப்பு அதிகாரத்தின் பலமாக மாற்று உருவம் தாங்குவதைக் குறிக்கிறது, மேலிடத்து அமைப்பு கட்சி உறுப்புகளுக்குக் கீழுள்ள கட்சி அமைப்பு உறுப்புகள் கீழ்ப்படிவதைக் குறிக்கிறது.”

(லெ. தே. நூ. 6; 291)

3. தொழிலாளி வர்க்கத்தின் வர்க்கஸ்தாபனத்தின் உச்ச நிலை வடிவமே கட்சி என்பது. கட்சி என்பது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் அமைப்பு ரீதியாக உருவாக்கப்பட்ட படைப் பகுதியாகும். ஆனால் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்குள்ள கூட்டுறவு சங்கங்கள், கட்சிமட்டுமல்ல. அதோடு வேறு பல தொழில் அமைப்புகள், அமைப்புகளும் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு உள்ளன. தொழிற் சங்கங்கள் மகளிர் அமைப்புகள், சட்டசபை குழுக்கள், கட்சியில்லாத மற்றும் கல்வி அமைப்புகள், புத்திரிகை நிறுவனங்கள், கலாச்சார மற்றும் கல்வி அமைப்புகள்.

(* “பழைய சகவாச பெருச்சாளிக் கூட்டம்” என்பது ஆக்ஸெல்ராட், மார்டோவ், போட்ரேசோவ் ஆகியோரையும் இன்னும் மற்றவர்களையும் குறிக்கிறது. இவர்கள் இரண்டாவது கட்சி காங்கிரசின் முடிவுகளுக்கு கீழ்ப்படிய மறுத்தனர். ‘அதிகார வர்க்க மனோபாவமுள்ளவன்’ என்று வெளினை இவர்கள் குற்றம் சாட்டினர்.— ஸ்டாலின்.)

இளைஞர் முன்னணிகள் (பகிரங்க புரட்சிச் செயல்கள் நடக்கும் காலத்தில்) புரட்சிகரமாகப் போராடும் அமைப்புகள், (தொழிலாளி வர்க்கம் அதிகாரத்திலிருந்தால்) அரசு ஸ்தாபன அமைப்பின் வடிவமாக பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட சோவியத்துக்கள் முதலியன உண்டு. இவையெல்லாம் இல்லாமல் முதலாளியத்தை எதிர்த்து தொழிலாளி வர்க்கம் சரியாகப் போராட்டத்தை நடத்த முடியாது. இந்த அமைப்புகளில் மிகப் பெரும்பாலானவை கட்சி சார்பற்றவை. சில மட்டுமே நேரடியாக கட்சியுடன் ஒட்டிக் கொண்டிருப்பவை. அல்லது கட்சியிலிருந்து கிளையாகப் பிறந்தவை.

சில குறிப்பிட்ட நிலைமைகளில், இந்த அமைப்புகள் எல்லாம் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு இன்றியமையாதனவாயுள்ளன. ஏனெனில் போராட்டத்தின் பல்வேறு துறை

களில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் வர்க்க சக்தி நிலைகளைக் கெட்டிப்படுத்துவதற்கு இவை இல்லாமல் முடியாது: முதலாளிய முறையை நீக்கி அதன் இடத்தில் சோசலிச முறையை ஏற்றி வைக்கும் புனிதமான கடமையை ஆற்றுவதற்கு நிற்கும் சக்தியாக தொழிலாளி வர்க்கத்தை எஃகு போன்று உறுதிப்படுத்துவதற்கு இவை இல்லாமல் முடியாது. ஆனால் இவ்வளவு அமோகமாக அமைப்புகளை வைத்துக் கொண்டு ஒரே தலைமை என்பது எப்படி இயங்கக்கூடும்? இவ்வளவு ஏராளமாக அமைப்புகளிருப்பதின் காரணமாக தலைமையானது பல்வேறு திசைகளில் பிரிந்து சிதறிப் போகாது என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம் இருக்கிறது? இந்த அமைப்பு ஒவ்வொன்றுக்கும் தத்தம் பிரத்தியேகமான துறையில் காரியங்களைச் செய்ந்து கொண்டு போகின்றனவாகையால் அவை ஒன்றுக்கொன்று குறுக்கே விழுந்து தடைகளை உண்டாக்காது என்று வாதிக்கலாம். இது உண்மைதான். ஆனால் இந்த அமைப்புகள் எல்லாம் ஒரே ஒரு வர்க்கத்துக்காக, தொழிலாளி வர்க்கத்துக்காக, பாடுபடுவதால் அவையாவும் ஒரு குறிப்பிட்ட திசையில் வேலை செய்ய வேண்டும் என்பதும் உண்மை.

இதிலிருந்து இந்த எல்லா அமைப்புகளின் வேலையையும் நடத்துவதற்கான வழியையும் பொதுவான திசையையும் நிர்ணயம் செய்வது யார் என்ற கேள்வி இப்போது பிறக்கிறது. தேவையான அனுபவம் தனக்கு உண்டு என்ற காரணத்தால் தன்னால் இப்படிப்பட்ட பொதுவான கொள்கையை வகுத்துத் தரமுடியும் என்பதோடு மட்டுமல்லாமல், அதோடு கூட தனக்குப் போதிய செல்வாக்கு உண்டு என்ற காரணத்தால் தலைமையின் ஒற்றுமையை சாதிப்பதற்காகவும், ஒவ்வொன்றும் மற்றொன்றுக்குக் குறுக்கேயும் எதிரேயும் விழுந்து வேலை செய்ய இடமேற்படாதபடி தடுக்கவும், இந்தக் கொள்கையை நடைமுறையில் நிறைவேற்றும்படி இந்த அமைப்புகளை எல்லாம் தூண்டி

ஏவுவதற்குத் தகுதியான மத்திய அமைப்பு எங்கேயுள்ளது? தொழிலாளி வர்க்கத்தின் கட்சிதான் அந்த அமைப்பாகும்.

இதற்குத் தேவையான சகல தகுதிகளையும் கட்சி பெற்றிருக்கிறது. ஏனெனில் முதலாவதாக, தொழிலாளி வர்க்கத்தின் தலைசிறந்த நபர்களுக்கு கட்சி சர்ப்புமையாகும். இவர்களுக்கு தொழிலாளி வர்க்கத்தின் கட்சியில்லாத அமைப்புகளுடன் நேரடியாகத் தொடர்புகள் உண்டு. அதோடு பலவிடங்களில் இவர்களே அவற்றிற்குத் தலைமை வகிக்கின்றனர். இரண்டாவதாக, தொழிலாளி வர்க்கத்தின் தலைசிறந்த நபர்களுக்கு சர்ப்புமையமாக விளங்கும் கட்சியானது, தங்கள் வர்க்கத்தினுடைய ஒவ்வொரு வடிவத்திலுமுள்ள அமைப்பையும், தலைமை வகித்து நடத்துவதற்கு சக்தி பெறக் கூடியவாறு தொழிலாளி வர்க்கத்தின் தலைவர்களைப் பயிற்சி தந்து உருவாக்குவதற்குத் தலைசிறந்த பள்ளிக்கூடமாக விளங்குகிறது. மூன்றாவதாக, தொழிலாளி வர்க்கத்தின் தலைவர்களைப் பயிற்சி தந்து உருவாக்குவதற்குத் தலைசிறந்த பள்ளியாக விளங்கும் கட்சிக்கு, அதற்கு அனுபவமும் செல்வாக்கும் உள்ள காரணத்தால், தொழிலாளி வர்க்க போராட்டத்தின் தலைமையை மத்தியப்படுத்துவதற்கு (Centralise) கட்சிக்கு மட்டுமே சாத்தியம்; இப்படி மத்தியப்படுத்துவதின் மூலமாக தொழிலாளி வர்க்கத்தின் ஒவ்வொரு கட்சியிலில்லாத அமைப்பையும் கட்சியின் துணை உறுப்பாகவும் கட்சியை வர்க்கத்துடன் இணைத்து வைக்கும் இணைப்புப்பாலமாக (Transmission Belt) ஆம் மாற்றிவிடுகின்றது.

தொழிலாளி வர்க்கத்தின் வர்க்க ஸ்தாபனத்தின் உச்ச நிலை வடிவமே கட்சியாகும்.

இதற்கு அர்த்தம் கட்சியிலில்லாத அமைப்புகளான தொழிற் சங்கங்கள், கூட்டுறவு சங்கங்கள் முதலான

வற்றை கட்சித் தலைமைக்கு அதிகார பூர்வமாக கீழ்ப்படுத்தி வைக்கவேண்டும் என்பது அல்ல. இந்த அமைப்புகளைச் சேர்ந்த, இந்த அமைப்புகளில் செல்வாக்குப் பெற்றுள்ள கட்சி உறுப்பினர்கள் இந்த கட்சியிலில்லாத அமைப்பு அதனதன் வேலையைச் செய்கையில் தொழிலாளி வர்க்கக் கட்சியினிடம் நெருங்கி வரும்படி சர்ப்பதற்கும், கட்சியின் அரசியல் வழி காட்டுதலை தாமாக்கவே மனமு வந்து ஏற்றுக்கொள்ளும்படி செய்வதற்கும் கட்சி உறுப்பினர்கள் சாத்தியமாகிற அளவுக்குப் பாடுபட வேண்டும் என்பது மட்டுமே இதற்குப் பொருளாகும்.

“தொழிலாளி வர்க்கத்தின் வர்க்க ஸ்தாபனத்தின் உச்சநிலை வடிவமே கட்சி” என்றும் “மற்றெல்லா தொழிலாளி வர்க்க ஸ்தாபன வடிவங்களிடையேயும் அதன் அரசியல் தலைமை பரவவேண்டு”மென்றும் லெனின் இதனால்தான் குறிப்பிடுகின்றார்.

(லெ. தே. நூ. 25; 194)

கட்சியில்லாத அமைப்புகளின் “சுயேச்சை” “நடு நிலைமை” வகிப்பது என்கிற சந்தர்ப்பவாத தத்துவமானது— கட்சிக்கு அப்பால் தனிமையில் நிற்கும் சுயேச்சையான சட்டசபை உறுப்பினர்களையும், பத்திரிகாசிரியர்களையும், குறுகிய மனப்பான்மையுள்ள தொழிற்சங்க அதிகாரிகளையும் சொகுசான சுயதிருப்தி மனோபாவமும், பிலிஸ்டைன் குணமும் படிந்த கூட்டுறவு சங்க அதிகாரிகளையும் இந்த தத்துவம் பெற்றெடுக்கிறது. லெனினியத்தின் தத்துவத்துக்கும் நடைமுறைக்கும் இது முழுக்க முழுக்க விரோதமானது ஆகும்.

4. கட்சி என்பது தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தின் கருவி.

கட்சி யென்பது தொழிலாளி வர்க்கத்தின், வர்க்க ஸ்தாபனத்தின் உச்ச நிலை வடிவம். தொழிலாளி

வர்க்கத்தினிடையேயும், அந்த வர்க்கத்தின் அமைப்பு களிடையேயும் கட்சிதான் பிரதானமான வழிகாட்டும் சக்தியாகும். இப்படிச் சொல்வதால் கட்சியை தன்னோடு முடியும் ஒரு பொருளாக, தன்னுடன் நின்று கொள்ளும் ஒரு சக்தியாக கருதலாம் என்று எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் அர்த்தம் கொள்ளக்கூடாது. தொழிலாளி வர்க்கத்தின் வர்க்க ஸ்தாபனங்களின் உச்சநிலை வடிவமே கட்சி என்பது மட்டுமல்ல; அதே காலத்தில், எங்கு தொழிலாளி வர்க்கத்தின் சர்வாதிகாரம் சாதிக்கப் படவில்லையோ அங்கு அதை சாதிப்பதற்கும், எங்கு ஏற்கனவே சாதிக்கப்பட்டுள்ளதோ அங்கு சர்வாதிகாரத்தைக் கெட்டிப்படுத்துவதற்கும், விரிவுபடுத்துவதற்கும், தொழிலாளி வர்க்கத்தின் கையில் ஒரு கருவியாக கட்சி விளங்குகிறது. தொழிலாளி வர்க்கத்தின் முன் அதிகாரம் என்ற பிரச்சனை எதிர்ப்பட்டிருக்கவில்லையென்றால், ஏகாதிபத்தியத்தின் நிலைமைகள், யுத்தங்களின் தவிர்க்க முடியாத தன்மை, நெருக்கடி இருந்துகொண்டிருப்பது இவையெல்லாம் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் சகல சக்திகளும் குறிப்பிட்ட ஒரு முனையில் குவிக்கப்பட வேண்டும் என்றும், முதலாளி வர்க்கத்தை வீழ்த்தவும், தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தை சாதிக்கவும் வேண்டி, புரட்சி இயக்கத்தின் சகல இழைகளையும் ஒரு இடத்தில் சேர்த்து இணைக்கப்பட வேண்டுமென்றும் நிர்ப்பந்தித்திருக்க வில்லையென்றால், கட்சியானது இவ்வளவு உயர்வான முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்க முடியாது. தொழிலாளி வர்க்கத்தின் இதர அமைப்பு வடிவங்களுக்கெல்லாம் மேம்பட்டதாகவும் ஆகியிருக்க முடியாது. எல்லா வற்றிற்கும் முதன்மையாக ராணுவ தளபதிகள் குழுவாக (General Staff) தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு கட்சி தேவைப்படுகிறது. வெற்றிகரமாக அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கு இந்த ராணுவ தளபதிகள் குழு நிச்சயமாக இருந்தாக வேண்டும். தொழிலாளி வர்க்கத்தின் எல்லா மக்கள்

திரள் அமைப்புகளையும் தன் கீழ் திரட்ட சக்திபடைத்ததும், போராட்டம் நடந்து முன்னேறிக் கொண்டிருக்கையில் இயக்க முழுவதற்குமுள்ள தலைமையை மத்தியப்படுத்துவதற்கு சக்தி படைத்ததும் ஆன கட்சி ஒன்று இல்லாமல் ரஷ்யாவில் தொழிலாளி வர்க்கம் தனது புரட்சிகரமான சர்வாதிகாரத்தை ஏககாலத்திலும் உருவாக்கி இருக்க முடியாது என்பதை நிரூபிக்கத் தேவையில்லை.

கட்சி தொழிலாளி வர்க்கத்துக்குத் தேவைப்படுவது சர்வாதிகாரத்தை உருவாக்குவதற்கு மட்டுமல்ல; அதை விட அதிகமாக, அந்த சர்வாதிகாரத்தைக் கையில் வைத்திருக்கவும், சோசலியத்தின் பூரண வெற்றியை சாதிப்பதற்காகவும் அதை கெட்டிப்படுத்துதற்கும் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு கட்சி தேவைப்படுகிறது.

லெனின் சொல்கிறார்:

“அநேகமாக எல்லோருமே இன்று இதை உணர்ந்திருக்கின்றனர்; அதாவது, மிக மிக கண்டிப்பான உண்மையிலேயே இரும்புக் கட்டுப்பாடு கட்சிக்குள் நிலவாதிருந்தால், தொழிலாளி வர்க்கத்தின் அத்தனை மக்களும், அதாவது பின்தங்கி நிற்கும் மக்கட்பகுதிகளுக்குத் தலைமை வகிக்கவோ, அன்றி அவர்களை ஈர்த்து இழுத்துச் செல்லவோ, சக்தி பெற்ற அதன் சிந்திக்கும்படியான, நேர்மையுள்ள, தியாக உணர்வுள்ள, செல்வாக்குள்ள நபர்கள் அனைவரின் பரிபூரணமான, தங்குதடையற்ற, ஆதரவு கட்சிக்கு கிடைக்காதிருந்தால், போல்ஷ்விக்குகள் இரண்டரைமாதங்களுக்குக் கூட — இரண்டரை வருடங்கள் பற்றி பேச வேண்டியதில்லை—அதிகாரத்தைத் தங்கள் கையில் வைத்திருக்க முடிந்திருக்காது.” (லெ. தே. ரூ. 25; 173).

தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தை “நிலை நிறுத்துவது” “விரிவுபடுத்துவது” என்பதின் பொருள் என்ன? லட்சோப லட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்களிடையே கட்டுப்பாடு அமைப்பு உணர்வை ஊட்டுவது என்பது இதன் பொருள்; குட்டி முதலாளிய நபர்களின், குட்டி முதலாளிய பழக்கங்களின், அரித்துச் சிதைக்கும் படியான செல்வாக்குக்கு எதிராக ஒரு கெட்டியாக்கும் சக்தியை, ஒரு அரணை, தொழிலாளி வர்க்க மக்கள் மத்தியில் படைப்பது என்பது இதன் பொருள்; குட்டி முதலாளிய மக்கட் பகுதிகளுக்குப் புதிதாக போதனை தந்து புதிய ஆச்சில் வார்த்தெடுப்பதற்காக தொழிலாளிகளின் அமைப்பு ரீதியாகத் திரட்டும் வேலையை அதிகமாக்குதல் என்பது இதன் பொருள்; வர்க்கங்களை ஒழிக்கவும், சோசலிச உற்பத்தியை உருவாக்க நிலைமைகளைத் தயார் செய்யவும் ஆற்றலுள்ள ஒரு சக்தியாக தாங்களே போதனை பெற்றுக்கொள்ள தொழிலாளி வர்க்க மக்களுக்கு உதவி திருவது என்பது இதன் பொருள். நலன்களின் ஒன்றிய தன்மையாலும், கட்டுப்பாட்டினாலும், பலம் பெற்றுள்ள ஒரு கட்சி இல்லாமல் இவை எல்லாவற்றையும் சாதிக்கவே முடியாது.

லெனின் சொல்கிறார் :

“தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் என்றால் பழைய சமுதாயத்தின் சக்திகளையும், பரம்பரைகளையும் எதிர்த்து சில சமயம் இரத்தம் சிந்தியும் வேறுசில சமயம் இரத்தம் சிந்தாமலும், சிலசமயம் பலாத்காரமாகவும், வேறு சில சமயம் ஆமைதியாகவும், சில சமயம் ராணுவத்தைக் கொண்டும், வேறு சில சமயம் பொருளாதார சாதனத்தைக் கொண்டும், கலவி, நிர்வாகத் துறைகளின் மூலமாகவும் நடத்தப்படுகிற பிடிவாதமான, இடைவிடாத, போராட்டமாகும். லட்சக் கணக்

கான, கோடிக்கணக்கான, மக்களிடையேயுள்ள பழக்கவழக்கங்களின் சக்தி, மிக மிக பயங்கரமான தொரு சக்தியாகும். போராட்டத்தில் புடம் போடப்பட்ட எஃகு போன்ற ஒரு கட்சி இல்லாமல், அதன் வர்க்கத்தினிடையேயுள்ள நேர்மையான எல்லா பேர்களின் நம்பிக்கைக்கும் பாத்திரமான ஒரு கட்சி இல்லாமல், மக்களின் மனோ நிலையை கவனமாக பார்த்துக் கொண்டும், தூண்டிக் கொண்டும் இருக்கும் ஆற்றல் படைத்த ஒரு கட்சி இல்லாமல், இப்படிப்பட்ட போராட்டத்தை வெற்றிகரமாக நடத்துவது சாத்தியமில்லை.” (லெ. தே. நூ. 25; 190)

தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தை சாதித்து நிலை நிறுத்தும் பொருட்டு தொழிலாளி வர்க்கத்துக்குக் கட்சி தேவைப்படுகிறது. தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தின் ஒரு கருவியே கட்சியாகும்.

ஆனால் இதிலிருந்து மேலும் என்ன அர்த்தம் கொள்ள வேண்டுமென்றால், வர்க்கங்கள் மறையும் போது, தொழிலாளி வர்க்கத்தின் சர்வாதிகாரம் உலர்ந்து பட்டுப்போய் விடுகிறபோது கட்சியும் உலர்ந்து பட்டுப்போய் விடும், என்பதை அர்த்தமாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

5. கட்சி என்பது நமது விருப்பங்களின், ஒற்றுமைக்கு உருவம் தாங்குவது; குழுக்களாகப் பிரிந்து கிடப்பது ஒற்றுமைக்குப் பொருத்தமற்றதாகும்.

நலன்களின் ஒன்றிய தன்மையாலும், இரும்பு போன்ற கட்டுப்பாடும் இருக்கும் காரணத்தால் வலுமிசூந்தி கட்சி ஒன்று இல்லாமல், தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தை சாதிக்கவோ நிலை நிறுத்தவோ முடியாது. ஆனால், கட்சியின் எல்லா உறுப்பினர்களிடையேயும் வீருப்பத்தின் ஒற்றுமையும் காரியத்தில் பரிபூரணமான, வில்லங்கமில்லாத, ஒற்றுமையும் இல்லாமல் கட்சியில் இரும்புக் கட்டுப்பாடு என்பது பற்றி சிந்திக்கவும் முடியாது. இதற்கு

அரித்தம் கட்சிக்குள்ளே அபிப்பிராய சர்ச்சைகள் ஏற்படுவதை விலக்கிவிட வேண்டும் என்பதல்ல. அதற்கு மாறாக இரும்புக் கட்டுப்பாடு என்பது விமர்சனமும், அபிப்பிராய சர்ச்சைகளும் இருக்கட்டும் என்று எதிர்பார்ப்புகிறது கூடாது என்று தடுத்த நிவர்த்திக்கிறதில்லை. கட்டுப்பாடு என்பது “குருட்டுத்தனமாக” இருக்க வேண்டும் என்பது பொருள் அல்லவே அல்ல. அதற்கு மாறாக, இரும்புக் கட்டுப்பாடு என்பது உணர்வு பூர்வமான, மனப்பூர்வமான கீழ்ப்படிதலைத்தான் எதிர் பார்க்கிறது; ஏனெனில் உணர்வு பூர்வமான கட்டுப்பாடு ஒன்றுதான் உண்மையில் இரும்புக் கட்டுப்பாடாக இருக்க முடியும். ஆனால் ஒரு அபிப்பிராய சர்ச்சைக்கு முடிவு கட்டிய பிறகு, விமர்சனம் பூராவும் செய்து முடிந்து ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்து விட்ட பிறகு, கட்சி உறுப்பினர்களிடையே விருப்பாரிந்த ஒற்றுமையும், காரியத்தின் ஒற்றுமையும் வேண்டியது நிச்சயமாக தேவைப்படுகிற நிபந்தனைகளாகும். ஏனெனில் அவை இல்லாமல் கட்சி ஒற்றுமையைப் பற்றியோ, கட்சியில் இரும்புக் கட்டுப்பாடு பற்றியோ சிந்திக்கவும் முடியாது

லெனின் சொல்கிறார்:

“கடுமையான உள்நாட்டு யுத்தம் நடந்து வரும் இன்றைய சகாப்தத்தில், ஒரு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தனது கடமையை நிறைவேற்ற ஆற்றல் பெற்றிருக்க வேண்டுமானால், மிகவும் மத்தியத்துவப் படுத்தப்பட்ட முறையிலே அமைப்பு ரீதியாக கட்சி உருவாக்கப் பட்டால்தான் அது சாத்தியம்; ராணுவக் கட்டுப்பாட்டின் எல்லையைத் தொடும் அளவுக்கு இரும்புக் கட்டுப்பாடு கட்சிக்குள் நிலவினால் மட்டுமே அது சாத்தியம்; கட்சி உறுப்பினர்களின் பரிபூரணமான நம்பிக்கையைப் பெற்று விரிவான அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தி வரும் ஒரு பலம் பொருந்திய, அதிகார

பூர்வமான அங்கமாக கட்சியின் மையம் இருந்தால் மட்டுமே அது சாத்தியம்.”

(லெ. தே. நூ. 25:282-283)

தொழிலாளி வர்க்கத்தின் சர்வாதிகாரத்தை சாதிப்பதற்கு முன்னுள்ள போராட்ட கட்டத்தில் கட்சிக்குள் கட்டுப்பாடு பற்றிய லெனினியத்தின் நிலை இதுதான். தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தை சாதித்த பிறகு கட்சிக்குள் கட்டுப்பாடு பற்றி இதையே, இன்னும் அதிகமான அளவுக்கு அழுத்தத்துடன் சொல்லவேண்டும்.

லெனின் சொல்கிறார்:

தொழிலாளி வர்க்கத்தின் கட்சியின் இரும்புக் கட்டுப்பாட்டை அணு அளவுக்குக்கூட யார் பலவீனப்படுத்தினாலும் சரி (அதுவும் குறிப்பாக தொழிலாளி வர்க்கத்தின் சர்வாதிகாரம் ஆட்சி செய்கிற காலத்தில்), அவர்கள் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு விரோதமாக முதலாளி வர்க்கத்துக்கு உதவி செய்கிறார்கள்.”

(லெ. தே. நூ. 25:190)

இதிலிருந்து விளங்குவதென்ன? கட்சிக்குள் கோஷ்டிகள் இருப்பது என்பது கட்சி ஒற்றுமைக்கும் சரி, அதன் இரும்புக் கட்டுப்பாட்டுக்கும் சரி, பொருந்தாது என்பதே, பல கோஷ்டிகள் இருப்பதானது கட்சிக்குள் பல மையங்கள் இருப்பதில் கொண்டு போய்விடும் என்பதை நிரூபிக்கத் தேவையில்லை. இப்படிப் பல மையங்கள் இருப்பதானது கட்சிக்குள் ஒரு பொதுவான மையம் இல்லாதிருப்பதையே குறிக்கிறது; கட்டுப்பாட்டை பலவீனப்படுத்துவதையும் சிதைக்கிறதையும் குறிக்கிறது; தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தை எதிர்த்துப் போராடிக் கொண்டிருக்கிற தொழிலாளிகளை அதிகாரத்தை நோக்கி தலைமை தாங்கி நடத்திச் செல்ல விருப்பமில்லாத, இரண்டாவது அகிலத்தின் கட்சிகள் கோஷ்டிகளுக்கு சுதந்திரம் வழங்கும் தாராள புத்தியைக் காட்டிக் கொள்ள இடமிருக்கிறது உண்மை.

ஏனெனில் இரும்புக் கட்டுப்பாடு என்பது அவர்களுக்கு அறவே தேவையில்லை. ஆனால் பொதுவுடமை அகிலக் கட்சிகள் தொழிலாளிவர்க்க, சர்வாதிகாரத்தை சாதிப்பதையும் நிலை நிறுத்துவதையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு நடைமுறைக் காரியங்களைச் செய்யும் பொதுவுடமை அகிலக் கட்சிகள், “தாராள மனப் போக்கைக்” காட்ட இடமில்லை; கோஷ்டிகளுக்கு கதந்திரம் வழங்குவதை அனுமதிக்க இடமில்லை. விருப்பார்ந்த ஒற்றுமையை கட்சி பிரதிநிதித்துவப் படுத்துகிறது; அது எல்லா கோஷ்டிப் போக்குகளையும், கட்சிக் குள் அதிகாரத்தை பங்கு பிரிப்பதையும் விலக்கி வைக்கிறது.

அதனால்தான் லெனின் எச்சரிக்கிறார். “கட்சி ஒற்றுமையும், தொழிலாளி வர்க்கத்தின் முன்னணிப் படைப் பகுதிகளிடையே விருப்பார்ந்த ஒற்றுமையை உருவாக்கிக் சாதிப்பதும் தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தின் வெற்றிக்கு அடிப்படையான நிபந்தனையாகும் என்ற கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்த்து கோஷ்டிப் போக்குகளின் ஆபத்தைப் பற்றி” லெனின் எச்சரிக்கிறார். இந்தக் “கட்சி ஒற்றுமை பற்றிய” விஷயம் நமது கட்சியின் பத்தாவது கட்சிக் காங்கிரஸின் சிறப்புத் தீர்மானத்தில் குடி கொண்டுள்ளது.

அதனால்தான், “எல்லா கோஷ்டிப் போக்கையும் பூரணமாக ஒழிக்க வேண்டும்” என்றும், “வெவ்வேறு கொள்கைத் திட்டங்களின் அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்ட எல்லா குழுக்களையும் ஒன்றுக்காயினும் விதிவிலக்கு அளிக்காமல் உடனடியாகக் கலைக்க வேண்டும்” என்றும், கலைக்கா விட்டால் “கட்சியிலிருந்து நிபந்தனையற்ற, உடனடியான, கல்தா கொடுத்து வெளியேற்ற வேண்டும்” என்றும் லெனின் கோருகிறார். (‘கட்சியின் ஐக்கியம்’ பற்றிய தீர்மானத்தை பார்க்கவும்.)

6. சந்தர்ப்பவாத நபர்களைக் தன் மத்தியிலிருந்து கழித்து விடுவதினால் கட்சி பலப்படுத்தப்படுகிறது.

கட்சியினுள்ளே இருக்கும் சந்தர்ப்பவாதப் பேர்வழிகளே கட்சியில் கோஷ்டிப் போக்குக்கு பிறப்பிடம். தொழிலாளி வர்க்கம் என்பது தனிமைப் படுத்தப்பட்டுள்ள ஒரு வர்க்கமல்ல. முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சிப் போக்கினால் தொழிலாளி வர்க்கத் தன்மையைப் பெற்ற விவசாயிகளும், குட்டி முதலாளிகளும் படித்த வர்க்கத்தினரும் நுழைவதின் விளைவாக தொழிலாளிகளின் எண்ணிக்கை அளவு சதாசர்வ காலமும் பெருக்கிக் கொண்டே இருக்கிறது. அதே காலத்தில், தொழிலாளி வர்க்கத்தின் உச்சாணிப்படியிலுள்ள பகுதியினர் அதாவது, முக்கியமாக, குடியேற்ற நாடுகளிலிருந்து பிழிந்து எடுத்துச் சென்ற தங்களுடைய உபரிக் கொள்ளையிலிருந்து முதலாளிய வர்க்கத்தினால் தீனி போடப்பட்ட தொழிற் சங்கத் தலைவர்களும் தொழிற் கட்சிகளின் சட்டசபை உறுப்பினர்களும், நசிவுப் போக்கில் போய்க் கொண்டிருக்கின்றனர். முதலாளிய வர்க்க மனோபாவம் படிந்த இந்தத் தொழிலாளி வர்க்க பகுதிதான். இந்தத் “தொழிலாளி வர்க்க உயர் குலத்தோர்” தான் அவர்கள் வாழ்வு முறையிலும், சம்பள அளவிலும், கண்ணோட்டத்திலும் முழுக்க முழுக்க பிலிஸ்டைன்களாயிருக்கிறதினால், இரண்டாவது அகிலத்துக்குள் பிரதான ஊன்று கோலாக பயன்படுகின்றனர். நிகழ் காலத்தில் முதலாளிய வர்க்கத்தின் சமூக ரீதியான (ராணுவ ரீதியல்ல) பிரதான ஊன்று கோலாகப் பயன்படுகின்றனர். தொழிலாளர் இயக்கத்தில் நுழைந்திருக்கும் முதலாளி வர்க்கத்தின் உண்மையான ஏஜெண்டுகள் இவர்கள்தான். இவர்கள் முதலாளிய வர்க்கத்தின் தொழிலாளர் தளபதிகள் ஆவர். சீர்திருத்த வாதமும் சமூகவெறித்தனமும் இயக்கத்தினுள்ளே பெருக்கெடுக்க உதவும் வாய்க்கால்கள் இவர்கள்தான்” என்கிறார் லெனின். (லெ. தே. நூ. 19:77)

ஏதாவது ஒரு வழியாக இந்த எல்லாக்குட்டி முதலாளியக் குழுக்களும் கட்சிக்குள் நுழைகின்றன. நுழைந்து, தயக்க உணர்ச்சியையும், சந்தர்ப்ப வாதத்தையும், மனச் சோர்வையும் நிச்சயமற்ற போக்கையும் விதைக்கின்றன. கோஷ்டிப் போக்குக்கும், சிதைக்கும் போக்குக்கும் இவர்களே பிரதான ஊற்றுக்கண் ஆவர். கட்சிக்குள்ளிருந்து கொண்டே அமைப்புக் குலைவு, அமைப்பு பிளவு உண்டாக்கும் போக்குக்கு இவர்களே பிரதான ஊற்றுக்கண் ஆவர். தங்களுடைய பின்னணியில் இப்படிப்பட்ட “நேசசக்திகளை” வைத்துக் கொண்டு ஒருவன் ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்துப் போராடுவதென்றால், இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்பு போல ஆபத்தில் சிக்கிக்கொள்ள வழி செய்து கொள்வதாகும். ஆகவே, இந்தப் பேர்வழிகளை எதிர்த்து ஈவிரக்கமற்ற போராட்டத்தை நடத்துவதென்பது, ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்க்கும் வெற்றிகரமான போராட்டத்துக்கு ஒரு முன் நிபந்தனையாகும்.

கட்சிக்குள் நடத்தும் சித்தாந்த ரீதியான போராட்டத்தின் மூலமாக சந்தர்ப்பவாதப் பேர்வழிகளை “மீட்பது” என்னும் கொள்கை, ஒரு முழுமையான கட்சியின் வரம்புக்குள்ளேயே நிறுத்தி இந்தப் பேர்வழிகளை “நாளா வட்டத்தில் ஒய்ந்துபோக” சகிப்புக் காட்டும் கொள்கையும் ஒரு அழகிய ஆபத்தான கொள்கையாகும். வாத நோய்க்கும் நிரந்தரமான பலவீனத்துக்கும் கட்சியை உட்படுத்தும் ஆபத்தை இது உண்டாக்குகிறது. சந்தர்ப்பவாதத்துக்குக் கட்சியை இரையாக்கும் ஆபத்தையும் இது உண்டாக்குகிறது. ஒரு புரட்சிகரமான கட்சியில்லாமல் தொழிலாளி வர்க்கத்தை நடுத்தெருவில் விட்டுவிடும் ஆபத்தை இது உண்டாக்குகிறது. ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து நடத்தும் போரில் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு அதன் பிரதான ஆயுதத்தை கையிலிருந்து பிடுங்கிவிடும் ஆபத்தை அது உண்டாக்குகிறது. மார்டோவ், டான், போட்ரேசோவ், ஆக்ஸலிராட் போன்ற பேர்

வழிகளை நமது கட்சியின் அணியில் விட்டு வைத்திருந்தால் நமது கட்சி இராஜபாதையில் காலூன்றி நடைபோட்டிருக்க முடியாது; அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி தொழிலாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தை உருவாக்கியிருக்க முடியாது. உள்நாட்டு யுத்தத்தில் வெற்றிவாகை குடி திரும்பி வந்திருக்க முடியாது. உட்கட்சி ஒற்றுமையையும், தனது அணிகளின் முன்பின் உதாரணம் கண்டறியாத இறுக்கத்தையும் உருவாக்கி நமது கட்சி வெற்றி பெற்றது எதனால்? பிரதானமாக, சரியான காலத்தில் சந்தர்ப்பவாதக் கறையைத் தன்னிடையேயிருந்து துடைத்தெறிந்து விட முடிந்தது என்பதனாலும் கட்சிக் கலைப்புக் கொள்கையாளர்களையும் மென்ஷ்விக்குகளையும் தனது அணிகளின் மத்தியிலிருந்து துரத்திவிட அதற்கு ஆற்றல் இருந்தது என்பதனாலும் சந்தர்ப்பவாதிகளையும், சீர்திருத்தவாதிகளையும், சமூக ஏகாதிபத்தியவாதிகளையும், சமூக வெறியர்களையும், சமூக தேச பக்தர்களையும் சமூக அமைதியாளர்களையும் கழித்துவிடுவதனாலும். தொழிலாளி வர்க்கக் கட்சிகள் வளர்கின்றன; பலம் பெறுகின்றன. சந்தர்ப்பவாதப் பேர்வழிகளை தன் மத்தியிலிருந்து கழித்து விடுவதன் மூலமாகக் கட்சி வலுவடைகிறது.

லெனின் சொல்கிறார் :

“சீர்திருத்தவாதிகளையும், மென்ஷ்விக்குகளையும் நமது கட்சியின் அணிகளில் வைத்துக் கொண்டு தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியில் வெற்றி காணுவதென்பது அசாத்தியம்; வெற்றியை நிலைநிறுத்துவதென்பதும் அசாத்தியம்; கோட்பாட்டு ரீதியில் அது உள்ளங்கை நெல்விக்கனிபோல, ரஷ்யா, ஹங்கேரி ஆகிய இரு நாடுகளின் அனுபவத்தால் இது நுண்ணியமாக உறுதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது...ரஷ்யாவில், கஷ்டமான நிலைமைகள் பல தடவை எழுந்துள்ளன. நமது கட்சிக்குள் மாத்திரம் மென்ஷ்விக்குகளும், சந்தர்ப்பவாதிகளும் இருந்திருந்தால் அப்போது சோவியத் அரசாங்கம் மிக நிச்சயமாகக் கவிழ்க்கப்பட்டிருக்கும். இத்தாலியில்...எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்வதுபோல அரசியல் அதிகாரத்தை சொந்தமாக்கி கொள்வதற்காக தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கும்

முதலாளிய வர்க்கத்துக்கும் தீர்மானமான இறுதிப் போராட்டங்கள் வெடிக்கும் தருவாயில் உள்ளன; அப்படிப்பட்ட தருணத்தில் அந்த கட்சியிலிருந்து மென்ஷ்விக்குகளையும், சீர்திருத்தவாதிகளையும், ஓராட்டி சகபாடிகளையும் (ஓராட்டி என்பவன், இத்தாலியக் கட்சியில் சமூக வெறித்தனத்துக்கும், சர்வ தேசிய வாதத்துக்கும் இடையே ஊசலாடி, “நடுவாந்திரக்” கொள்கையைப் பின்பற்றி சமூக வெறியாளர்களுடன் ஒற்றுமை தேட முயற்சித்த சந்தர்ப்பவாத போக்கின் பிரதிநிதி — மொழி பெயர்ப்பாளர்) வெளியே தள்ளுவது மட்டுமல்ல நமக்கு நிச்சயமாக அவசியப்படுவது; அவர்களோடு கூட சீர்திருத்தவாதிகளுடன் ‘ஒற்றுமை’ தேட ஊசலாடும் போக்கை வெளிப்படுத்துகிற, ஊசலாடக்கூடிய, மிகச் சிறந்த பொதுடைமையர்களையும் கூட நீக்கிவிடுவது, எல்லா பொறுப்புள்ள பதவிகளிலிருந்தும் அவர்களை அகற்றுவது உபயோககரமாகக்கூட இருக்கும். புரட்சி சமீபித்துவிட்ட தருணத்தில், அதன் வெற்றிக்காக மிக உக்கிரமான போராட்டம் நடத்தப்பட்டு வரும் தருணத்தில் கட்சியின் அணிகளில் ஒரு மயிரிழை ஊசலாட்டம் வெளிப்படுவதுகூட சகலத்தையும் கவிழ்க்கக்கூடும்; புரட்சியை சிதறடிக்கக்கூடும்; தொழிலாளி வர்க்கத்தின் கையிலிருந்து அதிகாரத்தைப் பிடுங்கி விடக்கூடும்; ஏனெனில் அந்த அதிகாரம் இன்னும் கெட்டிப்படுத்தப்படவில்லை; அதன்மீது தொடுக்கப்படும் தாக்குதல் இன்னும் பலமாக இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட காலத்தில் ஊசலாடும் தலைவர்களை சீட்டுக் கிழித்து அனுப்பிவிடுவது கட்சியையும், தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தையும், புரட்சியையும் பலவீனப்படுத்தாது. அதற்குப் பதிலாகப் பலப்படுத்தும்.” (லெ. தே. நூ. 25; 462)

9. வேலை செய்வதின் முறை

இலக்கிய ஆசிரியர்களின் நடையை நான் இங்கு குறிப்பிடவில்லை. என் மனதில் இருப்பது வேலை செய்வதின் நடைமுறையைப் பற்றியது; பிரத்தியேகமான அச்சில் வார்த்தை - லெனினிய ஊழியர்களை உருவாக்கக்கூடிய லெனினியத்தின் நடைமுறையில் காணும்படியான குறிப்பான, நூதனமான குண விசேஷத்தைத்தான் மனதில் வைத்து பேசுகிறேன். லெனினியம் என்பது ஒரு கொள்கையின், நடைமுறையின் பள்ளிக்கூடமாகும். அது ஒரு பிரத்தியேகமான அச்சில் வார்த்தைகட்கி ஊழியரையும், அரசாங்க ஊழியரையும் பயிற்சிபெற செய்கிறது; அது வேலை செய்வதில் ஒரு பிரத்தியேகமான லெனினிய நடையை உருவாக்குகிறது. இந்த நடையை அடையாளங் காட்டுகிற குணாம்சங்கள் என்ன? அதனுடைய தனிக்குணங்கள் என்ன?

இதற்கு இரண்டு குணாம்சங்கள் உண்டு. 1. ரஷ்யப் புரட்சியின் வீச்சு. 2. அமெரிக்கத் திறமை. லெனினியத்தின் நடைமுறை என்பது இந்த இருகுறிப்பான குணாம்சங்களையும், கட்சி வேலையிலும், அரசாங்க வேலையிலும் இணைப்பதாகும்.

ரஷ்யப் புரட்சியின் வீச்சு என்பது மந்தத்தையும், உணர்வுற்ற வேலை முறையையும், பத்தாம் பசலி மனப்பான்மையையும், மந்த புத்தியையும், தலைமுறை தலைமுறையாய் வந்த பரம்பரைகளுக்கு அடிமைபோல் கீழ்ப்படிவதையும் அகற்றுவதற்கான மருந்தாகும். ரஷ்யப் புரட்சியின் வீச்சு என்பது ‘உயிருட்டும் சக்தியாகும்’. அது சிந்தனையைத் தூண்டி விடுகிறது; காரியங்களை முன்னுக்குத் தள்ளிச் செல்கிறது; பழமையை தகர்க்கிறது; நிலைமைகளைப்பற்றியும் பிரச்சனைகளைப் பற்றியும் பார்வைகளை அளிக்கிறது; அது இன்றி முன்னேற்றம் என்பது அசாத்தியம், ஆனால் வேலையில் காட்டும் அமெரிக்கத் திறமை இத்துடன் இணைக்கப்படவில்லையென்றால், இது நடைமுறைக்கு வரும்போது வெறுமை

யான. “புரட்சிகரமான மானிலோவியம்” என சீரழிந்து போவதற்கு சந்தர்ப்பமிருக்கிறது. இந்த சீரழிவுக்கு உதாரணங்கள் பல உண்டு. போதிய தயாரிப்போ, சிந்தனையோ இன்றி, சித்தப்போக்கில் திடீர் திடீர் என்று “புரட்சிகரமாக” காரியங்களைச் செய்யும் “புரட்சிகரமாக” திட்டங்கள் தயாரிக்கும் வியாதியைப்பற்றி அறியாதவர் யார்? எல்லா விஷயங்களையும் முறைப்படுத்தவும், மாற்றியமைக்கவும் அவசர உத்தரவுகளுக்கு சக்தி இருக்கிறது என்று நம்பிக்கையிலிருந்துதான் இது பிறக்கிறது. இந்த வியாதிக்கு இரையான இந்த ரகத்தைச் சேர்ந்த “போல்ஷீவிச்” பற்றி ஐ. ஏரன்பெர்க் என்ற ரஷ்ய எழுத்தாளர் உன்னதமான பொதுவுடமை மனிதன் என்ற கதையில் சித்தரித்திருக்கிறார். இலட்சிய ரூபமான உன்னத மனிதனாக ஆவதற்கான ஒரு சூத்திரத்தை கண்டு பிடிக்கும் வேலையை மேற்கொண்டு...அந்த “வேலையில்” அப்படியே “மூழ்கிவிட்டானாம்.” மிகைப்படுத்தப்பட்ட சில அம்சங்கள் அந்தக் கதையில் திரிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் நோயைப் பற்றி வந்த கதை சரியான பிரதிபிம்பத்தை நிச்சயமாகக் கொடுக்கிறது. ஆனால், இந்த வியாதியால் பீடிக்கப்பட்டவர்களை சுவிரக்சமின்றி, கார சாரமாக, லெனின் கேலிசெய்தது போல வேறு யாரும் செய்ததில்லை என்றே நான் நினைக்கிறேன். இவ்வாறு திடீர் யோசனை காரியங்களை செய்யும் முறையிலும் உத்தரவுகளை வரைந்து தள்ளுவதிலும் நோய் கொண்ட நம்பிக்கையை “பொதுவுடமை மமதை” என்று லெனின் குடு கொடுத்தார்.

லெனின் சொல்கிறார்!

“இன்னும் வெளியேற்றப்படவில்லை என்ற காரணத்தால், பொதுவுடமை கட்சியில் அங்கத்தினனாகவே இருந்து கொண்டு, பொதுவுடமை அவசர கட்டளைகளை வெளியிடுவதின் மூலமாக எல்லா பிரச்சனைகளையும் தீர்வு செய்துவிட முடியும் என்று கற்பனை செய்கிற ஒரு மனிதன் குணமே பொதுவுடமை மமதை என்பது.”

(லெ. தே. நூ. 27; 50 - 51)

இந்த தொளதொளப்பான “புரட்சிகரமான” வாய் விச்சத்தனத்தை சதா அன்றாட வேலையுடன் லெனின்

வழக்கமாகவே வேறுபடுத்திக் காட்டினார். இதனால், “புரட்சிகரமான” திடீர் யோசனை காரியங்களைச் செய்யும் முறைக்கும் உண்மையான லெனினியத்தின் எழுத்துக்கும் சாரத்துக்கும் உள்ள வேற்றுமையை வலியுறுத்துகிறார்.

லெனின் சொல்கிறார்!

“டம்பப்பேச்சுகள் குறையட்டும்; சதா அன்றாட வேலை அதிகமாகட்டும். அரசியல் வாணவேடிக்கைகள் குறையட்டும்; மிகச் சாதாரணமான, ஆனால் ஜீவ முக்கியத்துவம் வாய்ந்த, பொதுவுடமை நிர்மானத்தின் விவரங்களில் கவனம் அதிகமாக செலுத்தப்படட்டும்.....

(லெ. தே. நூ. 24 ; 343 மற்றும் 345)

இன்னொரு புறத்தில் பார்த்தால், அமெரிக்க திறமை என்பது “புரட்சிகரமான” மானிலோவிசத்துக்கும், வீண் தோற்றமான திடீர் சிந்தனா வேலை முறைக்கும் ஒரு மருந்தாகும். அமெரிக்கத் திறமை என்பது எதற்கும் அடங்காத சக்தியாகும். தடங்கல்கள் என்பதை அது அறியாது. சட்டை செய்வதும் கிடையாது. தனது காரியத்தில் கண் வைத்து விடாமுயற்சியைக் கொண்டு அது எல்லா இடையூறுகளையும் ஒதுக்கித் தள்ளுகிறது; எடுத்த காரியம் மிகச் சிறியதாயினும் அதைத் தொடுத்து முடிக்கிறது. இந்த சக்தி இன்றி செயல் பூர்வமான நிர்மான வேலைப்பற்றி சிந்திக்கவும் முடியாது. ஆனால், அமெரிக்கத் திறமை என்பது ரஷ்யப் புரட்சியின் வீச்சுடன் இணைக்கப்படா விட்டால், குறுகிய பார்வையுள்ள, கொள்கை கோட்பாடற்ற, வர்த்தகக் கண்ணோட்டமாக அது சீரழிந்து போவதற்கு எல்லா சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. குறுகிய செயல் பூர்வமான பார்வை, கோட்பாடற்ற வர்த்தகக் கண்ணோட்டம் என்ற நோயைப்பற்றி கேள்விப்படாதவர்கள் யார்? பல தடவை இந்த நோய்க்கு இரையான சில “போல்ஷீவிச்சுகள்” சீரழியவும், புரட்சியின் இலட்சியத்தை கைவிடவும் இது காரணமாயிருந்தது. இந்த நூதனமான வியாதியைப் பற்றிய பிரதிபலிப்பை பி. பில்லியாக் என்ற எழுத்தாளர் எழுதிய “பாழாயிப் போன வருடம்” என்ற கதையில் நாம் பார்க்கிறோம். திடகித்

தமும் காரியப் பற்றுள்ள பிடிவாதமும் கொண்ட ரஷ்ய
 “போலிஷ்விக்குகளின்” ஒரு ரகத்தை இந்தக் கதை சித்தரிக்க
 கிறது. அவர்கள் வெகு “ஊக்கமாக” பாடுபடுகிறார்கள்.”
 ஆனால் பார்வை இல்லாமல் செய்வதின் நோக்கமும்,
 அர்த்தமும் அறிந்து கொள்ளாமலே பாடுபடுகிறார்கள்.
 அதன் விளைவாக புரட்சி வேலை என்ற பாதையிலிருந்து
 வழிதவறிச் சென்று விடுகின்றனர். குறுகிய வர்க்கக் கண்
 ணோட்டம் என்கிற இந்த வியாதியை லெனின் வெட்டிச்
 சாய்க்கும் முறையில் கேவி செய்ததுபோல வேறு யாரும்
 செய்ததில்லை. “குறுகிய மனப்பான்மையுள்ள காரியார்த்த
 பார்வை” என்றும், “மூளையற்ற வர்த்தகக் கண்ணோட்
 டம்” என்றும் லெனின் அதற்கு சூடு போட்டார். உயிரோட்
 டம் பொருந்திய புரட்சிகரமான வேலையுடன் அதை
 வழக்கமாக வேறுபடுத்திக் காட்டினார். நமது அன்றாட
 வேலைகளில் ஒரு புரட்சிகரமான பார்வை இருக்கவேண்டி
 யதன் தேவையுடன் லெனின், அதை வேறுபடுத்தி வழக்க
 மாக காட்டினார். அதனால், புரட்சிகரமான திடீர்
 சிந்தனைக்காரியம் செய்யும் வேலைமுறை லெனினியத்
 துக்கு விரோதமானது போலவே, இந்த கொள்கை அதாவது,
 கோட்பாடற்ற வர்த்தக கண்ணோட்டமும் லெனினியத்
 துக்கு விரோதமானது என்பதை லெனின் வலியுறுத்தினார்.

ரஷ்யப் புரட்சியின் வீச்சையும் அமெரிக்கத் திறமையை
 யும் இணைப்பதுதான் கட்சி வேலையிலும், அரசாங்க
 வேலையிலும் உள்ள லெனினியத்தின் சாரம் ஆகும்.

இந்த இணைப்பு ஒன்றுதான் செதுக்கி வைத்த மாதிரி
 யான லெனினிய ஊழியரை உருவாக்குகிறது. வேலையில்
 லெனினியத்தின் முறையை உருவாக்குகிறது.